

ΑΜΦΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
ΤΩΝ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ

ΣΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ μᾶς καίγανε δίπλα σέ μιὰ μάγισσα, στό ὄνομα τῆς Χριστιανικῆς ἡθι-
κῆς. Οἱ Ναζί μᾶς κολλοῦσαν ἓνα ρόζ τρίγωνο στό πέτο καί μᾶς ἐστελναν στά στρα-
τόπεδα συγκέντρωσης. Ὁ σταλινισμός, ἀναιρώντας τούς φιλελεύθερους νόμους τῆς
Ὀκτωβριανῆς ἐπανάστασης μᾶς ἐκτόπιζε ἢ μᾶς ἐκλείνε στά ψυχιατρεῖα.

ΕΜΕΙΣ ΕΙΜΑΣΤΕ οἱ "Ἕλληνες ὁμοφυλόφιλοι. Περάσαμε αἰῶνες καταπίεσης κρυμμένοι,
καί κυνηγημένοι διότι ἡ ἐκάστοτε ἰδεολογία τοῦ κοινωνικοῦ συστήματος μᾶς θεω-
οῦσε "δισεστραμμένους" "ἐκφυλους", "κοινωνική πληγή", κλπ. Σήμερα βγαίνουμε ἐν-
ωμένοι στήν ἐπιφάνεια τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῆς χώρας μας γιά νά συζητήσουμε μα-
ζί, νά καταλάβετε καί νά καταλάβουμε ὅτι ὁ κάθε ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος νά ὑ-
πάρχει καί νά μεταχειρίζεται τό σῶμα του ὅπως αὐτός νομίζει καλύτερα. Χωρίς τήν
ἐπέμβαση τῆς κοινωνίας πού διαχωρίζει αὐθαίρετα μέ ἐτικέττα τούς ρόλους καί δι-
νει στά ἄτομα τήν ἀνάλογη τοποθέτηση.

ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ἀπό τή μητριαρχία στήν πατριαρχία ἄρχισε νά διαμορφώνεται ἡ ση-
μερινή ἀνδροκρατική κοινωνία σύμφωνα μέ τίς ἀξίες πού τῆς ἀπέδιδε ὁ παραδοσιακός
"δημιουργός ἄνδρας". Αὐτός ἐπέβαλλε τή δική του ἰδεολογία καί ἡ ἐξέλιξη μέχρι
τό σημερινό σύστημα ἔγινε κάτω ἀπό τή δική του ἐξουσία. Κι ἔτσι δικτατορικά κα-
θορίστηκαν οἱ ἔννοιες "ὁμαλός" "ἀνώμαλος", αὐθαίρετοι ὁρισμοί, τελείως ξένοι
πρός τήν ἴδια τή φύση. Στό ἐγχείρημά του αὐτό τόν ἀκολουθεῖ μιὰ ὁλόκληρη ὀρχή-
στρα ἀπό "ἀντικειμενικές ἐπιστήμες": ἱατρική, κοινωνιολογία, νομική, ψυχιατρική
κλπ.

ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ στόν ἀναπτυγμένο καπιταλισμό παύει ἡ ἐπιτακτική ἀνάγκη γιά πληθ-
υσιακή ἀνάπτυξη πού περιορίζε τή σεξουαλικότητα στίς γεννητικές λειτουργίες
της. Ὁ ἡθικός πουριτανισμός τῆς ἄρχουσας ἰδεολογίας ὅμως παραμένει σταθερός
στίς Μεσαιωνικές του θέσεις. Ἐνας ἀπό τούς λόγους εἶναι ὁ φόβος τοῦ παραδοσ-
ιακοῦ ἄντρα νά χάσει τήν ἀπόλυτη κυριαρχία του πάνω στούς ἄλλους.

ΤΟ ΥΠ'ΑΡΙΘΜΟΝ ΕΝΑ πρόβλημα τῶν ὁμοφυλοφίλων σήμερα στήν Ἑλλάδα εἶναι ἡ συνει-
δητοποίηση τῆς καταπίεσης πού ὑφίστανται. Καί ὁ βασικότερος τρόπος πού λειτου-
ρεῖ ἡ καταπίεση αὐτή εἶναι ὁ ἀνεπίσημος ἀλλά ἀποτελεσματικότερος ἀποκλεισμός
τους ἀπό τό δικαίωμα τοῦ λόγου:

I. Πολλοί κρύβουν τήν ὁμοφυλοφιλία τους ἀπό τόν ἴδιο τόν ἑαυτό τους.

II. Κανείς δέν τολμάει νά τή δηλώσει δημόσια, ἄρα

III. Κανείς δέν μπορεῖ νά πεῖ ὅτι καταπιέζεται, νά ἀναλύσει τούς τρόπους πού
καταπιέζεται καί ν' ἀρχίσει ν' ἀγωνίζεται γιά τήν ἀπελευθέρωσή του.

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΑΣ γιά ὑπαρξη, ἀναγνώριση καί ἰσότητα εἶναι ἀναμφισβήτητο. Ἀρχισε
νά συνειδητοποιεῖται μέσα μας ὅταν ἤρθαμε ἀντιμέτωποι μέ τό ἰσχυρό τεῖχος τῆς
μισαλλοδοξίας στά πλαίσια:

1. τῆς οἰκογένειας
2. τοῦ σχολείου
3. τῶν φιλικῶν σχέσεων
4. τῶν σεξουαλικῶν σχέσεων
5. τῆς ἐργασίας
6. καί γενικά τῶν κοινωνικῶν σχέσεων

ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ ΟΤΙ μιὰ βαθύτερη ἀπελευθέρωση σημαίνει τήν κατάργηση "ρόλων" μέ τούς
ὁποίους ἡ κοινωνία ἐγκλωβίζει τά ἄτομα. Ἐτσι, ὄχι μόνο δημιουργοῦνται πολίτες
Α καί Β κατηγορίας ἀλλά καλλιεργεῖται καί διαιωνίζεται ἡ φασιστική νοοτροπία
στήν εὐρύτερή της ἔννοια.

- Ζητοῦμε τή συμπαράσταση κάθε προοδευτικοῦ ἀτόμου καί κάθε προοδευτικῆς ομά-
δας, πού πιστεύουν στή βαθύτερη ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπου.
- Καλοῦμε κάθε Κόμμα καί Πολιτική Νεολαία νά πάρει θέση στήν ὑπόθεση "ὁμοφυλο-
φιλία".
- Ζητᾶμε φιλοξενία ἀπ' ὅλο τόν προοδευτικό ἡμερήσιο καί περιοδικό τύπο.
- Ἀπαιτοῦμε ἴση μεταχείριση.
- Δέν ἀνεχόμαστε πιά ὁποιαδήποτε διάκριση μέσα στό κοινωνικό σύνολο πού ζοῦμε.
- Σχεδιάζουμε δημόσια συνάντηση καί συζήτηση μέ κάθε προοδευτικό ἄνθρωπο.

Ἐπιτροπή γιά τήν ἵδρυση τοῦ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ.

Τό ΑΜΦΙ δέν ἐπιχορηγεῖται ἀπό κανένα καί ἐκδίδεται ἀπό συνεισ-
φορές τῶν μελῶν τοῦ Α.Κ.Ο.Ε. Τά ἄρθρα κάθε τεύχους, οἱ ἐκφραζ-
όμενες ἀπόψεις καί τό ἰδεολογικό τους περιεχόμενο δέν δεσμεύ-
ουν παρά τό συγγραφέα τους. Τό ΑΜΦΙ δέν ἐπεμβαίνει στά κείμενα
τῶν συνεργατῶν του, παρά ἐφόσον ἐμπίπτουν στίς διατάξεις τοῦ
περί Τύπου νόμου καί τότε μέ παράκληση πρὸς τόν συγγραφέα τοῦ
κειμένου. Τό ὄνομα τοῦ συγγραφέα μπορεῖ νά εἶναι ψευδώνυμο ἢ νά
δηλώνεται μέ τά ἀρχικά του. Τό ΑΜΦΙ ἔχει ἀνάγκη ὑλικῆς καὶ
καί πνευματικῆς βοήθειας καί καλεῖ τούς φίλους καί τούς ἀναγν-
ώστες του νά τό ἐνισχύσουν.

Ταχυδρομική Διεύθυνση: Περιοδικό "ΑΜΦΙ", Πόστ Ρεστάντ, Ταχυδρο-
μεῖο Ἀμπελοκήπων, Ἀθήνα.

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΑΝΟΙΞΗ 1978 ΤΕΥΧΟΣ 1

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ἈΜΦΙσβητησιακά	
Τά περὶ "τρίτου φύλου".....σελίδα	2
Ἡ ἄλλη ὁχθη.....	2
Πολιορκία.....	2
Χωρὶς Σχόλια.....	2
Ἡ Ὑπόθεση Σιφναίου-Μπινίκου-Κλόκα-Καραθανάση.....	3
Γαλλικὲς Βουλευτικὲς Ἐκλογές.....	3
Η ΑΡΧΗ.....	4
ΔΟΜΗ-ΕΠΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑ ΚΑΙ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ.....	6
ΤΟ ΣΕΞ, ΤΑ "ΠΡΟΤΥΠΑ" ΚΑΙ Ο ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΣ.....	8
ΕΝ ΜΠΑΛΚΑΝΙΟΙΣ ΤΟ ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΕΤΟΣ 1977.....	9
"ΕΚΤΟΠΙΣΗ ΣΤΟΥΣ ΠΟΥΣΤΗΔΕΣ".....	10
"ΕΚΤΟΠΙΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΥΣ" Μιὰ ταχυδρομική προκήρυξη.....	11
ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ.....	12
ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΛΟΓΙΑ.....	14
Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ ΣΤΗΝ ΕΣΣΔ....	16
ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΑΓΓΛΙΑΣ.....	22
ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ Μέ μέλη τοῦ Α.Κ.Ο.Ε.....	24
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΗΘΗ.....	27
ΠΡΩΤΗ ΝΙΚΗ ΤΟΥ Α.Κ.Ο.Ε.....	29
MARTYRIES	
Ἡ Σχολική Ἠλικία.....	32
Διακήρυξη Στρηπ-τήζ.....	33
Ὁ Ἐν Ἀθήναις gay χάρτης ἢ ὁ θάνατός σου ἢ ζωὴ μου καί ἄλλα λαϊκά σύμβολα.....	34

Περιοδικό ΑΜΦΙ, Τριμηνιαία ἔκδοση ἐπι-
στημονικῆς καί κοινωνικῆς ἐρευνας, 1978

Ὑπεύθυνος σύμφωνα μέ τό νόμο:
Μαρία Μήτσουρα, Δημοχάρους 14, Ἀθήνα.

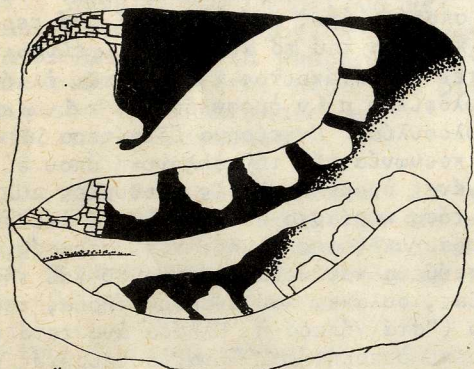
ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΙΑΚΑ

Τό ΑΜΦΙ ἐκδίδεται ἀπό μιὰ μικρή ομάδα ὁ-
μοφυλόφιλων μέ περιορισμένα μέσα. Βασικός
του σκοπός, ὅπως φαίνεται καί στά περισσό-
τερα κείμενα πού τό ἀποτελοῦν, εἶναι νά ἀν-
ουστεῖ ὁ ἀλογόκριτος λόγος τῶν ἐλλήνων ὁ-
μοφυλόφιλων σάν ὁμοφυλόφιλων πάνω στήν ὁ-
μοφυλοφιλία. Ἐγχείρημα ἰδιαίτερα δύσκολο σέ
μιὰ κοινωνία σάν τήν ἐλληνική ὅπου οἱ κα-
λυμμένες ὁμοφυλοφιλικές ἐπιθυμίες παύουν ἔ-
ναν τόσο κυρίαρχο ρόλο σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα τῆς
πατριαρχικῆς της δομῆς: π.χ. στρατός, ἀνδρο-
κρατούμενα καφενεῖα τοῦ χωριοῦ καί τῆς συν-
οικίας, φυλακές καί ἀναμορφωτήρια, ποδόσφ-
αιρο ("στά γήπεδα ἢ Ἑλλάδα ἀναστενάζει" πού
λέει κι ὁ ποιητής). Ἐνας συνειδητός ὁμοφυ-
λοφιλικός λόγος ἢ μιὰ ἀνοικτὴ ὁμοφυλοφιλική
πρακτικὴ λοιπόν, λειτουργεῖ σάν μιὰ ἔκρη-
ξη ἀλήθειας πού ταραξεῖ συνθέμελα τίς
ψεύτικες ἐξιδανικεύσεις (sublimations): εἴ-
ναι τό κατ' ἐξοχήν "σκάναλο ἀλήθειας"
καί γι' αὐτό ὁ πῶς ἐπικινδυνός ἐχθρός.

Σ' αὐτό τόν ἄνισο ἀγῶνα μέ τίς ἀντιστά-
σεις μιᾶς ὁλόκληρης κοινωνίας κάθε συμπαρά-
σταση εἶναι εὐπρόσδεκτη. Ἰδιαίτερα ὅμως
χρειάζεται ἡ συμπαράσταση τῶν ἴδιων τῶν ὁ-
μοφυλόφιλων. Πρέπει οἱ ἴδιοι οἱ ὁμοφυλόφιλοι
νά πάρουν - ἢ μᾶλλον νά ἀλλάξουν - τό
δικαίωμα τοῦ λόγου. Τό περιοδικό μας
φιλοδοξεῖ νά γίνεῖ ἓνα ὅσο τό δυνατό πιό ἐ-
λεύθερο βῆμα γιά τούς ὁμοφυλόφιλους (χωρὶς
νά ἀποκλείεται στό μέλλον νά προσφέρει τίς
στίγες τοῦ ἢ καί ὁλόκληρο τεῦχος σέ ἄλλες
"περιθωριακές" ομάδες). Ζητᾶμε λοιπόν ἀπὸ
τούς ὁμοφυλόφιλους μαρτυρίες ἀπὸ ἐμπειρίες
τους σάν ὁμοφυλόφιλοι, λογοτεχνικά κείμενα,
δοκίμια, μελέτες, θεωρητικά κείμενα, ἀκόμα
καί μεταφράσεις, πού δημοσιεύονται ἐπὶ
ἡ ἀνώνυμα θά ἀποτελοῦν τό βασικὸ κομμὸ τοῦ
περιοδικοῦ.

Τά περί "τρίτου φύλου"

Τόσο στην παλαιότερη (13 καὶ 20 'Ιανουαρίου 1977), όσο καὶ σέ μιὰ πιδ πρόσφατη (12/5 τοῦ Ἰδίου ἔτους) παρουσίαση τοῦ θέματος "Ὁμοφυλοφιλία", τό συμπαθητικό, "δι' οὐκογενείας", περιοδικό ΕΠΙΚΑΙΡΑ ἐπιμένει στὸν χαρακτηρισμό τῶν ὁμοφυλόφιλων ὡς "τρίτου φύλου". Τό γεγονός δέν εἶναι τυχαῖο καὶ δέν ἀφορᾷ μόνο τό παραπάνω περιοδικό: οἱ περισσότερες "λαϊκές" (διάβαζε δεξιές) οὐ μὴν ἀλλά καὶ μεσοαστικές ἐφημερίδες ἔχουν υἱοθετήσει λίγο - πολύ τό δημαγωγικό αὐτό σλόγκαν καὶ μάλιστα ἔχουν ἀρχίσει νά δημιουργοῦν καὶ τὰ νεολογισμικά του παράγωγα, ὅπως "τριτόφυλοι", "τριτοφυλία", κλπ.! Τό θέμα εἶναι οἱ ὁμοφυλόφιλοι νά μὴν μποροῦν νά καταταχτοῦν σέ κανένα ἀπό τὰ δύο (καὶ μόνον ὑπάρχοντα) φύλα, ὥστε τὰ "πρότυπα" τοῦ ἄντρα καὶ τῆς γυναίκας νά παραμελύνουν ἀλώβητα. Τό θέμα εἶναι οἱ ὁμοφυλόφιλοι νά παραμελύνουν "ξωτικά", "παράξενα ὄντα" - καὶ συνεπῶς ἐπικινδύνια. Λίγο ἐνδιαφέρει τοὺς τύμους δημοσιογραφικούς καλὰ μ' αὐτοὺς ὅσο αὐτοὺς δέν ἔχει καμιὰ ἐπιστημονική ἐγκυρότητα, κι ἀκόμα λιγότερο ἂν μ' αὐτό τόν τρόπο καλλιεργεῖται ἡ μισαλλοδοξία τῆς φαλλοκρατικῆς ἡθικῆς. Πρέπει μέ κάθε τρόπο νά διαφυλαχτεῖ ἡ "ἀρραγὴς ἐνότητά" τῆς πατριαρχικῆς οἰκογένειας. Καὶ γιὰ τό σκοπὸ αὐτό, κάθε "μέσο" εἶναι ἐπιτρεπτό...

Ἡ ἄλλη ὄχθη

Σέ ἀντίθεση μέ τὰ παραπάνω, ὀρισμένες ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ τῆς Κεντροαριστερᾶς καὶ τῆς Ἀριστερᾶς, ὅχι μονάχα δημοσίευσαν τὴν ἀρχική μας διακήρυξη, καὶ παρουσίασαν μ' ἀντικειμενικότητα τὴ συγκέντρωση τῆς "Λουζιτάνια" καὶ γενικά τό πρόβλημα, ἀλλά καὶ πῆραν σαφῶς εὐνοϊκή θέση ἀπέναντί μας, ἀντιλαμβάνόμενοι τὴ σοβαρότητα, τὴν κοινωνική σημασία καὶ τὴν ἀνθρώπινη διάσταση τοῦ θέματος. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀποψη ἀξίζει νά ὑπογραμμιστεῖ ἡ θετική στάση τῆς ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ καὶ τῆς ΑΥΓΗΣ παρὰ τὸν κάπως περιορισμένο χαρακτῆρα τῆς, συγγνωστό ἐν πολλοῖς, ἂν λάβουμε ὑπόψη μας τὴν προκατάληψη πολλῶν καλοπροαίρετων κατὰ τὰ ἄλλα προοδευτικῶν καὶ ἀριστερῶν ἀναγνωστῶν. Ἰδιαίτερα ὥστόσο πρέπει νά ἐξαρθεῖ ἡ χειρονομία τῆς Ε.Κ.Ο.Ν. "Ρήγας Φεράτος" ἡ ὁποία δημοσίευσε ὁλόκληρο σχεδὸν τό κείμενο τῆς Διακήρυξής μας, μ' εὐνοϊκό σχόλιο, στὸ δημοσιογραφικό της ὄργανο "Θοῦρος". Χαιρετίζουμε τό γεγονός σάν φαινόμενο παρήγορο γιὰ τὴ Νέα Ἀριστερά στὴν Ελλάδα.

Πολιορκία

Μᾶς πολιορκήσαν καὶ μᾶς πολιορκοῦν διάφοροι γιὰ συνεντεύξεις, παρουσιάσεις ἀπὸ τὴν τηλεόραση, κλπ. Ἐχοντας ἐπίγνωση τοῦ χώρου ποὺ βρισκόμαστε καὶ ξέροντας τοὺς λόγους τῆς "πολιορκίας" καὶ τοὺς τρόπους τῆς μεθόδου τῆς αὐτῶν τῶν παρουσιάσεων, ἀρνιόμαστε τὴν προβολὴ παρὰ τὴν ἐπιθυμία μας νά ἐπικοινωνήσουμε μέ τό μεγάλο κοινὸ καὶ νά συμβάλλουμε στὴν ἐπιστημονική του πληροφόρηση πᾶν ὁποῖο θέμα ποὺ μᾶς ἀφορᾷ. Μερικοὶ βολεμένοι, σέ κάθε "κατάσταση", μᾶς καταλογίζουν ξεδιάντροπα ὅτι "κάνουμε ἀπελευθερωτικὸ κίνημα καὶ φοβόμαστε νά δεῖξουμε τὰ πρόσωπά μας." Καμώνονται πῶς ἀγνοοῦν τοὺς κινδύνους ποὺ συνεπάγεται στὴν περὶπτωσή μας ἡ δημοσιότητα καὶ ξεχνοῦν τὴν τρομοκρατία ποὺ ἀσχοῦν οἱ ἱδιοὶ καὶ οἱ ἀδελφεὶς πᾶν μας ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων. Εἶναι κι αὐτό μιὰ ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ "ἀντρισμοῦ" τους...

Χωρὶς Σχόλια

(Παραθέτουμε χωρὶς σχόλια μιὰ ἀπὸ τὶς "Ἀποφεις" τῆς ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ τῆς 23/6/1977, μέ τίτλο "Τὰ κρατοῦντα ἦθη".)

"Λοιπὸν: ὅσο καλοπροαίρετη κι ἂν εἶναι αὐτὴ ἡ ἀστυνομικὴ παγὰνὰ στὴ Συγγροῦ καὶ ἡ συστηματικὴ (καὶ δειγματοληπτικὴ) ἀλίσευση "ἁσέμνων γυναικῶν" καὶ "ὁμοφυλόφιλων", τελικὰ δέν πρόκειται νά ἔχει ἀγαθὰ κοινωνικά καὶ πολιτικά ἀποτελέσματα. Καὶ ὁ λόγος εἶναι ἁπλός: Ὑπὸ τό πρόσχημα τῆς προστασίας τῆς δημόσιας ὑγείας καὶ τῶν "κρατούντων ἡθῶν" ἐθίζεται ἡ δημοσία δύναμη νά παραβιάζει τό Σύνταγμα, νά περιγράφει τό πνεῦμα καὶ τό γράμμα τῆς Διακήρυξης τῶν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων, νά καταργεῖ τὴ Σύμβαση τῆς Ρώμης καὶ νά καθιστᾷ ἀνενεργό τὴν Τελικὴ Πράξη τοῦ Ἐλσίνκι - κείμενα ὅλα ποὺ ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ὀρίζουν ὅτι κάθε ἄνθρωπος ὀρίζει καὶ διαθέτει τό κορμὶ του κατὰ τὴ μὴ ἐπιδεικτικὴ ἐλέγχου, βούλησή του...

"Ὑστερα, τὰ σαφάρια αὐτὰ κατὰ μῆκος τῶν λεωφόρων τῆς Πρωτεύουσας, δημιουργοῦν τὴν ψευδοὶ ἐντύπωση ὅτι τὰ γιουρούσια τῆς Ἀστυνομίας προστατεύουν ἐπαρκῶς καὶ τὴ δημόσια ὑγεία καὶ τὰ "κρατοῦντα ἦθη". Τίποτε, ὅμως, ἀναληθέστερο τούτου, διότι: Ἡ δημόσια ὑγεία δέν προστατεύεται μέ τό "ψάρεμα" τῶν πολιτῶν ἀπὸ τὶς κλοῦβες, ἀλλὰ μέ τὴν ἀπορροπία τοῦ περιβάλλοντος, μέ τὴν προληπτικὴ ἱατρικὴ στίς μεγάλες κοινωνικὲς ομάδες (στρατός, σχολεῖα, ἐργοστάσια, πλοῖα, κλπ.) καὶ μέ τὴν κοινωνικοποίηση τοῦ κυκλώματος Ἀσφάλισης-Περίθαλψης-Φάρμακα. Τὰ "κρατοῦντα ἦθη" δέν εἶναι... κρατοῦντα. Εἶναι ρευστά, ὅπως ὅλα τὰ ἦθη, ὅλων τῶν λαῶν, ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ δέν προστατεύονται μόνο μέ ἀστυνομικά μέτρα. Γεννιοῦνται καὶ πεθαίνουν μέ τὶς ἐποχές καὶ ὅχι μέ Διατάγματα. Ἀρα: οἱ ἀστυνομικὲς ἐξορμήσεις πρέπει νά μειωθοῦν στὸ ἐλάχιστο - γιὰ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις μόνο καὶ πάντα ὑπὸ τὴν εὐθύνη τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας."

Ἡ ΥΠΟΘΕΣΗ ΣΙΦΝΑΙΟΥ-ΜΠΙΝΙΚΟΥ-ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗ-ΚΛΟΚΑ.

Κύριε Διευθυντά,
Ἡ ὑπόθεση Σιφναίου-Μπινίκου-Καραθανάση-Κλόκα κράτησε τὴν ἐπικαιρότητα γιὰ μιὰ βδομάδα περίπου, καὶ δίκαια, ἀφοῦ οἱ εὐθύνες τῆς κάθε πλευρᾶς ἦταν ἀρκετὰ ἐξωφθαλμες, καὶ τό ἀποτέλεσμα ἀρκετὰ ἄγριο: σπάνια μ' ἓνα καὶ μόνο περιστατικὸ νά βγοῦνε στὸ φῶς τόσες διάφορες "συνιστώσες" τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας: παράβαση καθήκοντος καὶ αὐθαιρεσία Καραθανάση, ἐπιπολαιότητα καὶ δειλία Ἰωσῆ τοῦ Κλόκα, ἐξαγορὰ ἀτόμων τοῦ Σιφναίου, καὶ τέλος, ὡμὴ βία τοῦ Μπινίκου. Ὅλοι, πλην τοῦ Σιφναίου, βρῆκαν ἓναν ἀπολογητὴ: ὁ Καραθανάσης, προνομιακά, τὸν ὑπουργό Δημ. Τάξεως κ. Μπάλκο, ὁ Κλόκας τοὺς φιλελεύθερους ὑπερασπιστὰς τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων, ὁ Μπινίκος μιὰ κοινὴ γνώμη ποὺ ὑποκρίνεται ὅτι ἀνησυχεῖ γιὰ τὴ μοῖρα ποὺ ἐπιφυλάσσει ἡ κοινωνία μας στοὺς νέους.

Δέν πρέπει νά μᾶς διαφεύγει ὅμως (καὶ ἐπίτηδες ὅλοι τό συγκαλύπτουν), ὅτι ὁ Σιφναῖος ξεκοιλιάστηκε ὅχι ὡς ἐφοπλιστὴς, οὔτε ὡς "διαφθορέας τῆς νεολαίας" - ἀλλὰ ὡς ὁμοφυλόφιλος. Καὶ ἂν ὁ Μπινίκος τυχαῖναι συμπαθητικῆς κατανόησης (ἀκόμα κι ἀπὸ τὰ ἀστυνομικά ὄργανα ὅπως παρατήρησαν πολλοὶ δημοσιογράφοι) εἶναι βέβαια σάν δολοφόνος ὁμοφυλόφιλου καὶ ὅχι σάν δολοφόνος ἐφοπλιστῆ ἢ διαφθορέα: σ' αὐτὴ τὴν περὶπτωση θὰ δεχότανε τὴ μὴνὴν ποὺ χτυπᾷ κάθε "ἀναρχικό" ἢ "ἐξτρεμιστικὸ στοιχεῖο".

Πῶς νά ἐξηγήσουμε ἀλήθεια ὅτι ἐνῶ οἱ φόνοι ἐφοπλιστῶν καὶ "διαφθορέων" μᾶλλον σπανίζουν, οἱ φόνοι ὁμοφυλόφιλων διαδέχονται ὁ ἓνας τὸν ἄλλο μέ νοσηρὴ καὶ αὐθόρμητη ἐφευρετικότητα ὡς πρὸς τὰ μέσα (ἀχλάδι, μπαλκόνι, κατσαβίδι, 9 κουζινομαχαιριές); Μήπως ἐκφράζουν μιὰ ὁργανωμένη συλλογικὴ ἐπιθυμία τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας ποὺ θὰ μπορούσε νά διατυπωθεῖ στὴ φράση: "Σκοτώστε τὸν ὁμοφυλόφιλο (ἢ τὸν διαφοροετικὸ), πανούκλα τῆς κοινωνίας μας (ἢ τοῦ ἐαυτοῦ μας)".

Δέν ἔχουμε ψευδαισθήσεις: αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ συλλογικὴ ἐνοχὴ ἔχει σάν ἀποτέλεσμα κανένα ἄτομο; καμιὰ ομάδα, κανέναν πολιτιστικὸς φορέα, κανένα περιοδικό, κανένα μέσο μαζικῆς ἐνημέρωσης ἰδιωτικὸ ἢ κρατικὸ νά μὴν τολμήσει ποτέ νά πεῖ:

"Ἄναγνωρίζουμε ὅτι ὁ ὁμοφυλόφιλος εἶναι ὑποκείμενο (ἄνθρωπος)", διότι θὰ ἰσοδυναμοῦσε μέ ὁμολογία ἡθικῆς αὐτοσυγκρίσεως σέ ἀνθρωποκτονία. Πού σημαίνει συγκεκριμένα ὅτι, ὡς φαίνεται, στὴ χώρα μας δέν θὰ γίνεи ποτέ οὔτε σοβαρὴ ἔρευνα, οὔτε σωστὴ πληροφόρηση πᾶν ὁποῖο πρόβλημα: τὸν λόγῳ εἶχε καὶ θὰ ἔχει ἡ ἀστυνομία - ὅλων μας.

Ἀπελευθερωτικὸ Κίνημα Ὁμοφυλόφιλων Ἑλλάδας (Α.Κ.Ο.Ε.)

Σημ.: Ἡ παραπάνω ἐπιστολὴ στάλθηκε σ' ὅλες τὶς ἡμερήσιες ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες καὶ οἱ ἐφημερίδες ΑΚΡΟΠΟΛΗ, ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, ΒΗΜΑ, ΒΡΑΔΥΝΗ, ΝΕΑ, ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ δέν τὴν δημοσίευσαν, παρόλο

ποὺ ἀφιέρωναν σελίδες ὁλόκληρες καὶ πρωτοσέλιδα στὴν σκανδαλοθηρικὴ-ρατσιστικὴ παρουσίαση τῆς ὑπόθεσης. Τὰ ΝΕΑ μάλιστα παρουσίασαν πανηγυρικὰ συνέντευξη μέ τὸν Κλόκα ὅπου οἱ ὁμοφυλόφιλοι χαρακτηρίζονταν "σιχαμένοι σάν σκουλήκια" (φύλλο τῆς 4-2-78)

Στὴν ἐπόμενη λουπὸν (ἄγρια) δολοφονία ὁμοφυλόφιλου (γίνεται μιὰ κάθε 3-4 μῆνες) θὰ ξέρετε ποιοὶ εἶναι οἱ πραγματικοὶ ἡθικοὶ αὐτουργοί.

ΓΑΛΛΙΚΕΣ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ
Μάρτιος 1978

Διακήρυξη γιὰ τὴν ἐπιβεβαίωση τοῦ δικαιώματος καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ΕΚΛΟΓΙΚΗΣ ΥΠΩΠΗΓΙΟΤΗΤΑΣ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ

Τό Μάρτιο τοῦ 1978, στὸ Παρίσι, παρουσιάζονται στίς βουλευτικὲς ἐκλογές πέντε ὁμοφυλόφιλοι ὑποψήφιοι. Στό ὄνομα τῆς νομιμότητάς τους θέτουν τό πρόβλημα τῆς καταπίεσης τῶν ὁμοφυλόφιλων μέσω τοῦ Πολιτικοῦ Κώδικα καθὼς καὶ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ ψυχιατρικῶν πρακτικῶν τῶν κατεστημένων θεσμῶν.

Ὅποια καὶ νά εἶναι ἡ πολιτικὴ συμφωνία ἢ διαφωνία μας μέ τοὺς ὁμοφυλόφιλους ὑποψήφιους στίς βουλευτικὲς ἐκλογές, ἐμεῖς ποὺ ὑπογράφουμε τοῦτο τό κείμενο σκοπεύουμε:

— Νά διαμαρτυρηθοῦμε ἐνάντια σέ κάθε ὑπονόμευση τοῦ δικαιώματος τῶν ὁμοφυλόφιλων αὐτῶν νά παρουσιαστοῦν σάν ὁμοφυλόφιλοι στίς ἐκλογές.

— Νά διαδηλώσουμε ὅτι ὑποστηρίζουμε τὴ νομιμότητα καὶ τὴν ἀρχὴ τῶν ὁμοφυλόφιλων ὑποψηφιότητων σέ ἀντίθεση μέ τὴν κυβερνητικὴ αὐθαιρεσία ποὺ ἀπαγορεύει ἓνα πολιτιστικὸ φεστιβάλ διότι /καὶ σάν/ ὁμοφυλόφιλο, καθὼς καὶ τὶς φασιστικὲς ἐπιθέσεις καὶ ἀπειλές νά ματαιώσουν τὶς ὑποψηφιότητες αὐτές.

Πρῶτες ὑπογραφές:

Ἀρραμπάλ, Ζὺλ καὶ Φαννὺ Ντελέζ, Χ. Γκατιέ, Ζ. Λ. Μπορύ, Ὑβ Ναβάρ, Κοπύ, Γκὺ Ὀκενγκέμ, Φελίξ Γκουατταρύ, Ρενέ Σερέρ, Μωρίς Ναντώ, Μαντιέν Ρενώ, Ζάκ Ρανσιέρ, Ἀλάν Κριβίν, Κριστίν Ροσεφόρ, Κριστιάν Ἐννιόν, Γκὺ Ζιλλές, Σιμόν ντέ Μπωβουάρ, Μπεννάρ Μυλντβόρφ, Μαρὺ Καρντιάνλ, Ἀντρέ Γκλυκσμάν, Ζωρζ Λαπασάντ, Δρ. Βαλλές, Ζ. Ἐντέρν Ἀλλιέρ, Ρενέ Σωρέλ, Μαρσέλ Καρνέ, Μαρκερίτ Ντυράς, Ἀντόλφ Ἀριεττά, Ἀννὺ Λεκιέρ, Μισέλ Μανντόρ.

Η ΑΡΧΗ

ΜΕ ΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ των τραβεστί στο θέατρο "ΛΟΥΖΙΤΑΝΙΑ", στις 25 του 'Απριλίου, στην όποιου συμπαραστάθηκε το Α.Κ.Ο.Ε., με τη διακήρυξη της 'Επιτροπής για την Ύδρευση του Α.Κ.Ο.Ε., που κυκλοφόρησε πλατιά στην 'Αθήνα και φιλοξενήθηκε από μεγάλη μερίδα του ήμερήσιου και περιοδικού τύπου, και με τα λίγα σχετικά συνθήματα που γράφτηκαν στους τούχους, ένα θέμα ταμπού για την Ελλάδα, το θέμα της ομοφυλοφιλίας, που για να περάσει στο προσκήνιο της δημοσιότητας έπρεπε να εξοστρακιστεί ήθικα και να διαστρεβλωθεί κακοπισία, πρόβαλλε για πρώτη φορά σοβαρά κι άπροκαλύπτα σαν πρόβλημα κοινωνικό και ήθικό που άφ'ορα άμεσα μία σημαντική μερίδα ανθρώπων.

ΟΣΟΙ ΕΙΧΑΝ την ευκαιρία να παρακολουθήσουν τη συγκέντρωση στη "Λουζιτάνια" (κι αυτοί, αντίθετα μ'αυτά που έγραψαν οι έφημερίδες, δεν ήταν ομοφυλόφιλοι οι περισσότεροι), μπόρεσαν να διαπιστώσουν το επίπεδό της και τη σοβαρότητα των κειμένων που διαβάστηκαν. Μερικοί μάλιστα εξέφρασαν την άπορία και την έκπληξη τους γι' αυτό που δνόμασαν - και θα μπορούσε πράγματι να ονομαστεί - "έκρηξη", υπογραμμίζοντας έτσι ότι το "γεγονός" τους έβρισκε κάπως άπροετοίμαστους. Εκ των υστέρων, θα πρέπει να ομολογήσουμε κι έμεις ότι η συγκέντρωση στη "Λουζιτάνια" ξεπέρασε τις προσδοκίες μας. Έχοντας υπόψη μας ότι η είδηση είχε περάσει στα φιλά των έφημερίδων, και μάλιστα σε μερικές με κάπως σκανδαλοθηρικό χαρακτήρα και διαβάζοντας την τελευταία στιγμή την επίστολη γνωστού ομοφυλόφιλου συγγραφέα που σύστηνε στους "σοβαρούς ανθρώπους" (!) να μην παρασταθούν στη συγκέντρωση επειδή την είχαν προγραμματίσει και την πραγματοποιούσαν οι τραβεστί (και οι τραβεστί, σύμφωνα με τον κύριο αυτό, δεν είχαν δικαίωμα να κάνουν μία τέτοια συγκέντρωση, άσχετο αν αυτούς ακριβώς απειλούσε και απειλεί το μελετώμενο περί ομοφυλοφιλίας νομοσχέδιο), περιμέναμε το πολύ πολύ μερικούς περιέργους (αν όχι και τύποτε ομάδες εγχάθετων που θα προσπαθούσαν να διακαμωθήσουν τη συγκέντρωση) και φυσικά τους δημοσιογράφους. Και πραγματικά, όταν κατά τις 8.15 οι πρώτοι από μας έφτασαν στο θέατρο (ή εκδήλωση άρχισε στις 9), δεν υπήρχαν, στην αΐθουσα παρά μονάχα 5-6 άνθρωποι οι οποίοι μάλιστα, για ψυχολογικούς λόγους (έξαιτίας των βδελιών καθισμάτων), περιφέρονταν αναποφάσιστοι από τους διαδρόμους στο φουαγιέ. Τό κύμα άρχισε κατά τις 8.45 και συνεχίστηκε αμείωτο, γεμίζοντας άσφυκτικά την αΐθουσα μέχρι τις 9.15, όποτε και έγινε δυνατό να άρχίσουν οι όμιλεις.

ΟΠΩΣ ΘΑ ΤΟ περίμενε κανείς, οι δεξιές έφημερίδες προσπάθησαν να παρουσιάσουν την εκδήλωση σαν φιέστα, άπλως και μόνο επειδή ό εκπρόσωπος των τραβεστί και μερικοί άλλοι που κάθονταν στις πρώτες σειρές φορούσαν γυναικεία ρούχα. (Με την ευκαιρία αυτή, δεν θάταν άσκοπο να σημειώσουμε ότι οι έλληνες τραβεστί δεν ξεπερνούν τους 70.) Μίλησαν για "1000 ομοφυλόφιλους που θέλουν να γίνουν γυναίκες", σχολίασαν εύρωνικά το γεγονός ότι η πρώτη όμιλία άρχισε με τα "ΤΕΙΧΗ" του Καβάφη, και φρόντισαν με κάθε τρόπο να άπαλείψουν το σοβαρό και υπεύθυνο τόνο που είχε η όλη εκδήλωση. Φυσικά δεν έλειψαν οι έφημερίδες που παρούσαν με αντικειμενικότητα τα γεγονότα, ούτε οι δημοσιογράφοι που σέβονται το λειτουργήμα τους και έδωσαν μια σωστή εικόνα της συγκέντρωσης. Κατά γενική ώστόσο εκτίμηση - κι αυτό άφ'ορα βασικά τους εκτός του ΑΚΟΕ ομοφυλόφιλους-θε-

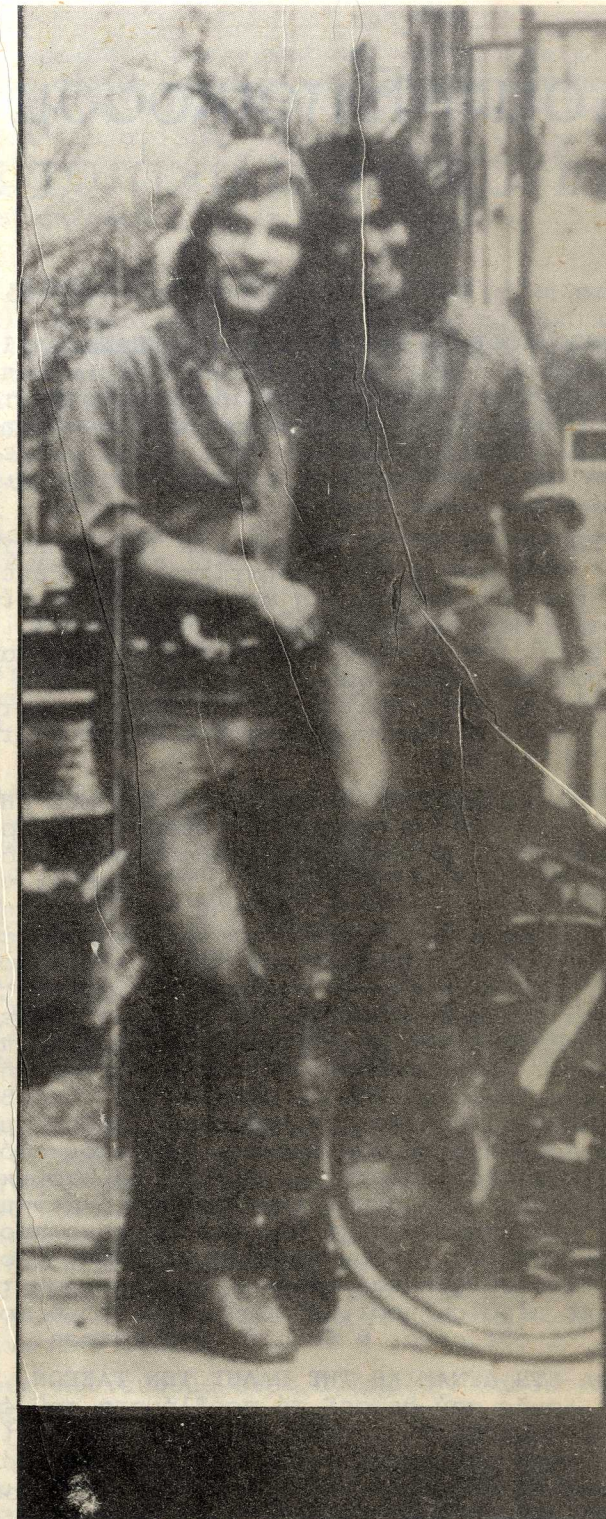
ωρήθηκε σαν "άτυχία" το γεγονός ότι η πρώτη όμιλία έμφάνιση του Κινήματος συνδέθηκε με την εκδήλωση των Τραβεστί. Στο σημείο αυτό θα πρέπει να εξηγηθούμε.

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙ κανείς όσες αντιρρήσεις θέλει για τους τραβεστί, μπορεί να μην έγκρινει τον τρόπο ζωής τους (αν και πριν άποφασίσει, θάπρεπε ν'άναλογιστεί τα στάδια που πέρασαν ώπου να καταλήξουν στη λύση που κατέληξαν και να τους βρει έναλλακτικές, ρεαλιστικές λύσεις μέσα στο σύστημα. Από την άποψη αυτή, η σύντομη βιογραφία της "Μπέττυ", όπως δημοσιεύτηκε στο "ΕΠΙΚΑΙΡΑ" είναι πολύ διαφωτιστική), αλλά δεν μπορεί να μην παραδεχτεί ότι όπως όλοι μας - και μαζί οι γυναίκες "έλευθερών ήθων" - άποτελούν κι αυτοί έξιλαστήρια θύματα της μισαλλοδοξίας της άνδροκρατικής κοινωνίας και ήθικης. Οι τραβεστί κινητοποιήθηκαν κάτω άπ'τήν άπειλή του μελετώμενου νομοσχεδίου γι' α τ ο υ ς ό μ ο φ ι λ ο υ ς, όσο κι αν στρέφεται έξ αντικειμένου εναντίον τους επειδή είναι οι πιο "έμφανετες", δεν παρέχει καμία έγγύηση στους άλλους - εκτός κι αν άποφασίσουν να φορέσουν το πιο "άνδρικό" τους ύφος και να κλειστούν στο σπιτάκι τους. Και μόνο γι'αυτό, η συμπράσταση στους τραβεστί ήταν ύποχρεωση όλων των ομοφυλόφιλων και των έντιμων, χωρίς παρωπίδες, ανθρώπων. Υπάρχει όμως και άλλος λόγος. Οι άνθρωποι αυτοί, που αντιμετώπιζουν καθημερινά τη χλεύη και την ύποκρισία των "άρσενικών", ακόμα και έμας των ίδιων επειδή καταφέρνουμε να τα βολεύουμε, να μην προκαλούμε άνοιχτά το "πρότυπο" του άντρα, και να σεβόμαστε τις καθιερωμένες "συμβάσεις", βρέθηκαν ξαφνικά στο στόμα του θηρού και ζήτησαν τη βοήθειά μας. Βάσει ποιās ήθικης άρχης, έμεις τ ο υ λ ά χ ι σ τ ο υ, ο ι ό μ ο φ ι λ ο ι, θα μπορούσαμε να τους την άρνηθούμε; Και στο όνομα ποιās "σκοπιμότητας"; -"Μά, να μην μάς ταυτίσουν μ'αυτούς", θα πουν πολλοί. "Έμεις είμαστε κάτι διαφορετικό. Δέν φοράμε φουστάνια και δεν πηγαίνουμε στη λεωφόρο Συγγρού." "Ας είμαστε νηφάλιοι όμως."

"...τόν μαύρον δαίμονα λίγο τον μέλει αν γιάνει ή αν δεν γιάνει ένας Χριστιανός;" όπως λέει ο μεγάλος Άλξάνδρινός. Πράγμα που σημαίνει ότι, είτε μέ φουστάνια, είτε χωρίς φουστάνια, έφόσον είμαστε ομοφυλόφιλοι, όλοι στο ίδιο καζάνι βράζουμε. "Αν όλοι οι άνθρωποι στη σύγχρονη κοινωνία είναι έμπορεύματα με μίαν άλλα αξία, ο ομοφυλόφιλος είναι συχνά ένα έμπορεύμα που για να πουληθεί θά πρέπει να πληρώσει τον άγοραστή - αυτό το έξρονο καλό όχι μόνο όσοι πέρασαν τα τριάντα, αλλά και νεαρά παιδιά, χώρια οι έκβιασμοί και οι κλοπές. Από αυτή την άποψη, ο τραβεστί καταφέρνει τουλάχιστον να γίνει ανταλλάξιμη αξία! Άλλά άς άφήσουμε τ'άστ-εξα. Η βασική μας διαφορά με τους τραβεστί άλλά και με το "πρότυπο" του έτεροφυλόφιλου συνίσταται στο ότι έμεις, σαν άνθρωπινα όντα, άναγνωρίζουμε το δυσνόστατο χαρακτήρα της ανθρώπινης φύσης μας και δεν θέλουμε να ύπαχθούμε σε κανένα πρότυπο για να έξισορροπήσουμε με το κοινωνικό σώμα. Τόσο περισσότερο μάλιστα που γνωρίζουμε τη σχετικότητα των ήθων και των νόμων, καθώς και την οίκονομική τους βάση. "Αν ζούσαμε στη Λαπωνία και είμασταν Έσκιμωοι, θά θεωρούσαμε προσβολή το γεγονός ότι κάποιος φιλοξενούενός μας δεν δέχτηκε να "κοιμηθεί" με τη γυναίκα μας τη νύχτα. "Αν ζούσαμε στην άρχαία Ελλάδα, θά καυχιόμαστε για τους έραστές μας αλλά και για τις έρωμένες μας, όπως ο Άλκιβιάδης. Και όπως ο τελευταίος, θά πηγαίναμε ένα βράδυ, στεφανωμένοι με κισσό και μισοξαλισμένοι, στο συμπόσιο που περιγράφει ο Πλάτωνας, και θ'άφηγούμαστε με κέφι, μπροστά σε όλους τους συμποσιαστές (βα-

ρύδουπα όνόματα) πώς κάποια νύχτα που φιλοξενούσαμε τον πληβέιο μέν αλλά "σοφό Σωκράτη" στο άρχοντικό μας, δεν καταφέραμε, παρόλη την όμορφιά μας, να τον "σκανδαλίσουμε" - πράγματα όλα αυτά πολύ κακά για να μάς τά μάθουν στο Γυμνάσιο, όταν είμασταν έτοιμοι πια για να κ α λ ο υ π ω θ ο υ μ ε στο πρότυπο που μάς θέλουν: άχθοφόρους της άναπαραγωγής και "άφέντες" της γυναικάς!

ΚΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ξαναγυρίσουμε στο θέμα μας: Η συγκέντρωση στη "Λουζιτάνια" έδειξε, αν όχι τίποτε άλλο, τουλάχιστον ότι οι συνθήκες στη χώρα μας έπιτρέπουν αλλά και επιβάλλουν (είναι δηλαδή ώριμες) μία συζήτηση πάνω στο θέμα της ομοφυλοφιλίας και της σεξουαλικής καταπίεσης γενικότερα. Η ύπαρξη του ΑΚΟΕ σημαίνει πως οι έλληνες ομοφυλόφιλοι, όπως οι ομοφυλόφιλοι σε πολλές άλλες χώρες, συνειδητοποιήσαν κι αυτοί τη θέση τους μέσα στο κοινωνικό σώμα και διεκδικούν το δικαίωμά τους να ύπάρξουν ισότιμα μέσα σ'αυτό. Σημαίνει ακόμα ότι άπορρίπτουν την "ένοχη" που τους φόρτωσαν και το "περιθώριο" για το όποιο τους έχουν προορίσει. Οι άνθρωποι θά πρέπει να καταλάβουν ότι κάτω από τη ρετινιά του "πούστη" και της "άδελφής" με τα όποια το σύστημα τους έμαθα να έξοστρακίζουν ήθικα και κοινωνικά τους ομοφυλόφιλους, ύπάρχουν άνθρωποι που έχουν τις ίδιες μ'αυτούς βιολογικές και συναισθηματικές ανάγκες, και ότι, όπως εκείνοι, έχουν κι αυτοί το δικαίωμα να τις ικανοποιήσουν. Θα πρέπει ακόμα να καταλάβουν ότι το Σύστημα έχει κάθε συμφέρον να συγκεντρώνει την 'Ηθική ά π ο κ λ ε ι σ τ ι κ ή στο θέμα του Σέξ (που όπως είδαμε παραπάνω είναι θέμα έντελως σ χ ε τ ι κ ό και ποικίλει ανάλογα με το γεωγραφικό χώρο και την ιστορική εποχή), γιατί μ'αυτό τον τρόπο έξασφαλίζει καλύτερα τη συντήρησή του, κλείνοντας τους π ο λ ι τ ε ς μέσα στο στενό κύκλο των "ήθων" και άποκλείοντάς τους από την πραγματική ήθική τους άποστολή: ν'άποφασίζουν όλοι μαζί για τα κ ο ι ν ά. "Όσο για τους ίδιους τους ομοφυλόφιλους, το πρώτο πράγμα που θά πρέπει να κατανοήσουν είναι πως η θέση τους είναι δίπλα μας. Μπορεί να έχουν διαφορετικές γνώμες από μάς στο άλφα ή στο βήτα θέμα, αλλά έφόσον συμφωνούν πως δεν μπορούμε να ζούμε άδιαμαρτύρητα στο περιθώριο ή να άνήκουμε στον "ύποκοσμο" όπως μάς θέλουν, άς έρθουν να συζητήσουμε. Η θαρρετή δήλωση της ιδιότητάς μας (μιας ιδιότητας που μάς έ π ι β ά λ λ ε τ α ι, γιατί έμεις άπορρίπτουμε τις "ιδιότητες") σημαίνει άπόρριψη της ένοχης μας γι'αυτό που είμαστε και συνεπώς άμφισβήτηση του δικαιώματος των άλλων να μάς καθορίζουν ήθικά. Σημαίνει ακόμα ότι αν κάποιος είναι σε "κρίση", αυτός δεν είμαστε έμεις αλλά το ίδιο το πατριαρχικό σύστημα που εύνουχίζει σεξουαλικά τους πολίτες και τους άλλοτριώνει, κλείνοντάς τους άσφυκτικά μέσα στο μισαλλόδοξο και μηχανοποιημένο "πρότυπο".

Δομή·Εποικοδόμημα καί σεξουαλική απελευθέρωση

Η ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑ ΣΑΝ ΟΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ. Ἡ ὅλη της ἐπαναστατική δύναμη εἶναι συνυφασμένη μέ τήν ὅλη ἱστορία της καταπίεσης τοῦ ἀνθρώπου στή ζωή (στό βίωμα, στήν πράξη), ἡ ὁποία ἀντιτάσσεται στήν τυποποιημένη ἢ νομιμοποιημένη πράξη-στάση τῶν "ὁμαλῶν", μέ ἀποτέλεσμα τήν τοποθέτηση τῆς ὁμοφυλοφιλίας στό περιθωριακό πλαίσιο τοῦ συστήματος ("ἀνώμαλία"), ἐκεῖ πού ὑποσυνείδητα ὠριμάζει ἡ πραγματική φύση τῆς "ὁμαλότητος", δηλαδή ἡ ὑποδουλική ἔνταξη, διαμέσου τοῦ "ρόλου", στήν ὑπηρεσία τοῦ συστήματος.

ΤΟ ΞΕΠΕΡΑΣΜΑ ΚΑΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ, προϋποθέτει τή συνειδητοποίηση τοῦ προβλήματος πού προηγείται τῆς ἐξέγερσης. Ἀλλά καί κάτι ἄλλο: τήν ὑπέρβαση τῶν φραγμῶν (δίπλα στή φεμινιστική συνείδηση τῆς γυναίκας) τοῦ ἐπαναστατικοῦ προτῆς καί τῷ πέρασμα στήν κ α θ ο λ ι κ ῆ ἐ π α ν ά σ τ α σ η πού δέν περι-ορίζεται ἀπλῶς στόν οἰκονομικό μετασχηματισμό τῆς κοινωνίας, ἀλλά, θέτοντας σέ κίνηση τόν μηχανισμό τῆς ἀ μ φ ι σ β ῆ τ η σ η ς τῆς καπιταλιστικοφασσοκρατικῆς καί χριστιανοπατριαρχικῆς ὑπόστασης τοῦ σημερινοῦ ἀλλοτριωμένου ἀνθρώπου, δημιουργεῖ τῆς Προϋποθέσεις τῆς εἰσόδου στή νέα ἱστορική φάση, στή φάση τοῦ ΗΟΜΟ ΣΟCΙΑΛΙΣΤΙCΙC.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΛΟΝΙΣΤΟΥΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΟΙ ΔΟΜΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΣΤΗ ΒΑΣΗ ΤΟΥΣ, ἀλλά καί γιά νά φθαροῦν οἱ θεσμοί πού κρατοῦν τήν ἀλλοτριωμένη πλειοψηφία τῶν "ὁμαλῶν" στήν ἀπάθεια τῆς θεσμοποιημένης ὁμαλότητος, ἡ σεξουαλική ἀπελευθέρωση εἶναι ἀναγκαῖα. Αὐτό σημαίνει πῶς πρέπει νά ἀνατραποῦν τά πλαίσια ἀπό τά ὁποῖα ἀπορρέει ἡ "ὁμαλότητα" σκέψης καί ἐκφράσης, ἡ "ὁμαλή" ζωή καί ἐργασία καί -τέλος- ἡ ἰδεολογία πού στηρίζεται καί ἀναπαράγεται, ἅμεσα ἢ ἔμμεσα, ἀπό τούς διάφορους δεοντολόγους, ἀνεξαρτήτως πολιτικῆς τοποθέτησης. Στήν εἰδική περίπτωση μάλιστα τῶν μαρξιστῶν δεοντολόγων, ὁ διαχωρισμός δομῆς καί ἐποικοδομήματος ὁδηγεῖ σέ λάθη τά ὁποῖα ἐκμεταλλεύεται τό ἴδιο τό Κεφάλαιο γιά νά ἐξασφαλίζει τήν κυριαρχία του, βρίσκοντας μηχανισμούς ἀντίδρασης πού ἐξασθενοῦν τή δυναμική τῆς πάλης τῶν τάξεων. Ἐνα παράδειγμα μεγάλης ἱστορικῆς σημασίας ἀποτελεῖ ἡ ἐμπειρία τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης, ὅπου ὁ διαχωρισμός ἀκριβῶς δομῆς-ἐποικοδομήματος (μετά ἀπό τήν προσπάθεια ἐπανάστασης σέ ὅλους τούς τομεῖς τῆς κοινωνίας), ἐμπόδισε τήν κάλυψη τῶν προβλημάτων πού ἀνήκουν στό ἐποικοδόμημα ἀπό τήν συλλογική συνείδηση, ἐξαιτίας τῆς προτεραιότητος καί τῆς πρωταρχικῆς σημασίας πού ἀποδόθηκε στά προβλήματα τῆς δομῆς. Δέν εἶναι τυχαῖο πού τά κινήματα στήν τέχνη, τήν ἀρχιτεκτονική, κλπ., παρά τό ἐπαναστατικό καί ζωτικό τους περιεχόμενο, ὁδηγήθηκαν στή φθορά προτοῦ μπορέσουν νά γίνουν κοινή συνείδηση, νέος τρόπος ἐκφράσης, ἐναλλακτική λύση. Καί τό ἴδιο συνέβη καί μέ τήν νομιμοποίηση τῆς ὁμοφυλοφιλίας τό 1918, ἡ ὁποία ἀναρ-έθηκε μέ ὁλοκληρωτικό τρόπο τήν ἐποχή τοῦ Σταλινισμοῦ, ὅταν δηλαδή εἶχε ἀρχίσει ἤδη νά φθείρεται ἡ ἴδια ἡ Ἐπανάσταση.

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ, ὁ ρόλος τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν προβλημάτων τῆς δομῆς πού θεωρεῖ τά προβλήματα τοῦ ἐποικοδομήματος σάν ἐπακόλουθα τῆς πρώτης (καί συνεπῶς δευτερεύουσας σημασίας), εἶναι ἀρνητικός. Εἰδικά μάλιστα στή σημερινή φάση τοῦ καπιταλισμοῦ, πρόκειται γιά μιὰ ἀντίφαση πού διοχετεύεται ἀπό τήν ἴδια τήν ἀριστερά καί πού βοηθάει στή διαιώνιση τῆς ἀνδροκρατικῆς ἡθικῆς, βασικός σκοπός τῆς ὁποίας εἶναι νά "καλουπώνει" τό ἄτομο στό καθιερωμένο πλαίσιο, κἀνοντάς το ἔτσι ἀσύνειδο πιόνι στό παιχνίδι τῆς κυριαρχίας τοῦ Κεφαλαίου. Ἡ συνειδητοποίηση ἀπό τό ἄτομο τῆς ἀλλοτριωμένης καπιταλιστικῆς του συνείδησης, εἶναι βασικός παράγοντας γιά τή σωστή διεξαγωγή τῆς πάλης τῶν τάξεων, ὅπου δέν προβάλλεται μόνο μιὰ ἐναλλακτική λύση γιά τή δομή τῆς καπιταλιστικῆς διαμορφωμένης κοινωνίας, ἀλλά αὐτή ἡ ἴδια ἡ λύση ὀρίζεται ἀπό μιὰ διαφορετική μετακαπιταλιστική συνείδηση πού θά λειτουργεῖ σάν καταλύτης μέσα στήν πάλη τῶν τάξεων (μέ τήν εὐρεῖα ἔννοια: πάλη ὅλης τῆς μάζας τῶν καταπιεζόμενων στήν ὁποία ἀνήκουν καί οἱ γυναῖκες, καί οἱ ὁμοφυλόφιλοι, κλπ.).

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΑΥΤΟΣ ΑΝΟΙΧΤΗΚΕ ΤΟΝ ΜΑΗ ΤΟΥ 1968 ΜΕ ΤΑ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ ΣΤΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ. Ἡ μεθοδολογία εἶναι ἡ μή-μέθοδος πού ἀπορρέει ἀπό τήν ἔννοια τοῦ σλόγκαν πού πέταξαν οἱ φεμινίστριες, "ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ", καί σημαίνει τή συνειδητοποίηση ἀπό μέρους τοῦ καταπιεζόμενου τῆς εἰδικῆς καταπίεσης πού ὑφίσταται (κάτω ἀπό τήν κυριαρχία τοῦ φαλλοῦ καί τῆς ὅλης ἰδεολογίας του: εἴτε γιά τήν δέν

εἶναι κάτοχός του, ὅπως στήν περίπτωση τῆς γυναίκας, πράγμα πού τήν καθιστᾷ "βιολογικά" κατώτερη λόγω τοῦ παθητικοῦ της ρόλου; εἴτε γιά τήν δέν τόν μεταχειρίζεται σ ἄ ν ὅ π λ ο γιά νά ὑποτάξει, ὅπως στήν περίπτωση τοῦ ὁμοφυλόφιλου, πράγμα πού ἀποτελεῖ προδοσία ἀπέναντι στή σεξουαλική "νόρμα" καί τιμωρεῖται μέ τήν ἐτικέττα τοῦ "ἀνώμαλου" καί τήν τοποθέτησή του στό περιθώριο). Ἀπό τήν προσωπική αὐτή ἐμπειρία καί συνείδηση, δημιουργεῖται σιγά σιγά ἡ διαλεκτική τοῦ σώματος ἡ ὁποία, μέσα ἀπό τό προτῆς τῆς ἀπελευθέρωσης, γίνεται φορέας τῆς βιωνόμενης ἐμπειρίας καί σέ συνέχεια, μέ τήν πρακτική ἐπέμβαση, πολιτικός καταλύτης.

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΗ ΤΟΥΣ, ἔβαλαν τίς βάσεις γιά μιὰ πολιτική στάση ζωῆς. Ἀπό κεῖ καί πέρα, ὁ καθένας πρέπει νά ἀποχτήσει συνείδηση τῆς προσωπικῆς του καταπίεσης καί νά τήν κάνει γνωστή στους ἄλλους. Ἔτσι, τό πρόβλημα γίνεται τρόπος ἐπικοινωνίας καί ὁ ἀγῶνας διεξάγεται σέ δύο παράλληλα ἐπίπεδα: τό προσωπικό καί τό πολιτικό, μέ ἀποτέλεσμα, διαμέσου τῆς αὐτοσυνείδησης, νά φτάσουμε στή ρίζα τῆς ἀμφισβήτησης τοῦ διαχωρισμοῦ δομῆς-ἐποικοδομήματος. Γιά τῶν λοιπὸν θά πρέπει νά δεχτοῦμε σήμερα ὅτι τό ἐποικοδόμημα εἶναι δημιουργημα τῆς δομῆς καί ὁχι τό ἀντίστροφο, μιὰ πού εἶναι ἀξεχώριστα; Εἶναι σά νά ρωτᾶμε ἂν "γέννησε ἡ κότα τό αὐγό ἢ τό αὐγό τήν κότα". Ἡ μήπως νομίζουν ὀρισμένοι ἀκόμα ὅτι, ἂν ἀπελευθερωθεῖ σεξουαλικά ἡ κοινωνία μέσα στό ἀστικό σύστημα, δέν θά καταρρεύσουν καί οἱ ἴδιες οἱ ἀξίες του (πατριαρχική οἰκογένεια, κλπ.); Μὲ τήν κατάρρευση αὐτή καί μέ τούς διάφορους - δῆθεν ρεφορμιστικούς - ἀγῶνες στά ἄλλα ἐπίπεδα πού διαφοροποιοῦν τίς σχέσεις δομῆς-ἐποικοδομήματος, θά ἐπιτευχθεῖ αὐτόματα ὁ κοινωνικός μετασχηματισμός σέ ὅλα τά πεδία. Ἐπιβάλλεται λοιπὸν νά δεχτοῦμε τήν ταύτιση δομῆς-ἐποικοδομήματος καί νά συνεχίσουμε τόν ἀγῶνα παράλληλα, γιά τὴν ὁποιαδήποτε ἄλλη ὀπτική εἶναι καταδικασμένη, ὅσο κι ἂν ἐμφανίζεται σάν ἐναλλακτική λύση. Κι ἐδῶ τό πρόβλημα εἶναι ἂν ἔχουμε τή δύναμη νά δοῦμε, πέρα ἀπό τήν ἀλλοτρίωση, ποιός εἶναι πράγματι ὁ ρεφορμισμός.

ΕἶΠΑΜΕ ΠΑΡΑΠΑΝΩ, ΟΤΙ ΣΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟΦΑΣΟΚΡΑΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ, πού βασιζέται στό νόμο τῆς κυριαρχίας τοῦ ἐνός πάνω στόν ἄλλο (στό νόμο δηλαδή τοῦ πέους καί τῆς ἐν στύσει κυριαρχίας του), τό δόγμα τῆς ἐπίσημης ἰδεολογίας ἐπιβάλλει στό ἄτομο τήν ἀλλοτρίωση μέ τή μορφή ἐνός "ρόλου" πού τόν ἐντάσσει ὁμαλά μέσα στό κοινωνικό σύνολο καί τό ἀναγκάζει νά δουλέψει συνειδητά ἢ ἀσύνειδα γιά τή διαιώνιση τῆς κρατούσας ἡθικῆς. Ὁ ἀλλοτριωτικός ρόλος τοῦ ἀντρα σάν κυρίαρχου ἐπιβάλλεται αὐθαίρετα, κληρονομικά, χωρίς προβληματισμούς καί ἀμφισβητήσεις τῆς δῆθεν βιολογικῆς του ἀνωτερότητας, κλπ. Ἀντίθετα, ὁ ρόλος τῆς γυναίκας εἶναι πιό περίπλοκος γιά τὴν τό ὅλο προτῆς τῆς ὑποταγῆς της, κάτω ἀπό τήν ἐπιβολή τῆς κυριαρχίας τοῦ ἀντρικοῦ φύλου, καί ὅλη της ἡ στάση, εἶναι στάση ἐνσυνείδητης ἀποδοχῆς τῆς καταπίεσής της, πράγμα πού συνιστᾷ καί τό βασικό σκέλος τῆς ἀλλοτρίωσής της.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΙΠΤΥΧΟ ΑΥΤΟ, ΠΟΥ ΟΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΦΥΣΙΚΟ ΔΡΑ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΑ, ὁ ὁμοφυλόφιλος δέν παύει νάναι βιολογικά ἀντρας, ἀνεξάρτητα ἂν ὁ ἀρσενικός-κυρίαρχος τόν καταπιέζει ἐξονόματος τῆς "ὁμαλότητος", κατηγορώντας τον ὅτι προδίδει τήν ἔννοια τοῦ ἀντρισμοῦ. Ἐκεῖνο πού οὐσιαστικά τοῦ καταλογίζει (γιά τὴν ὑπάρχουν βέβαια πολλοί ὁμοφυλόφιλοι πού "ζοῦν" καί ἐτεροσεξουαλικά) εἶναι ἡ ἀρνηση τῆς χρήσης τοῦ πέους σάν ἀλλοτριωμένου φαλλοῦ πού ἐξυπηρετεῖ ὀρισμένα, καθορισμένα "φυσικά" καθήκοντα ἀναπαραγωγῆς· δηλαδή τήν ἀρνηση τοῦ ρόλου τοῦ ἐργάτη-ἀντρα γιά τό σύστημα καί τή φύση τοῦ συστήματος. Ἀλλά τό σέξ εἶναι ἐνέργεια λυτρωτική καί δέν ὑπόκειται σέ κανένα φυσικό ἢ κοινωνικό νόμο.

ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΟΥΜΕ, ΕΝ ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΙ, πῶς δέν πιστεύουμε στόν ἀντρα πού παρουσιάζεται σήμερα σάν φεμινιστής, γιά τὴν γιά μᾶς δέν ὑπάρχει τέτοιος ὅρος. Γιά νά καταλάβει ὁ ἀντρας τή γυναῖκα θά πρέπει νά ζήσει τή γυναῖκα. Καί γιά νά γίνεῖ αὐτό δέν φτάνει ἀπλῶς νά ἀμφισβητήσει θεωρητικά τόν ἀντρισμό του (πράγμα πού δέν βάζει σέ κρίση τό "ἐγώ"), ἀλλά νά προχωρήσει στήν κατάρριψη τοῦ "ἱεροῦ" τοῦ ἀντρισμοῦ, δηλαδή -- γιά νά χρησιμοποιοῦμε μιὰ "πρόστυχη" λέξη -- τῆς κλωστρυπίδας! (Ὁ Μπερτολόουτσι ἔθεσε μέ σαφήνεια τό πρόβλημα αὐτό στό "Ταγκό στό Παρίσι", ὅταν ἀπαίτησε ἀπό τήν ἡρωίδα νά τοῦ βάλεῖ κλωδοάχτυλο - μιὰ χειρονομία τό νόημα τῆς ὁποίας κανένας Ἕλληνας κριτικός τοῦ κινηματογράφου - σοφά ποιῶν - ἐν σχολίασε. Ἄν καί θά πρέπει νά παρατηρήσουμε πῶς ἡ χειρονομία αὐτή δέν μπορεῖ νά δράσει λυτρωτικά παρά μονάχα ἂν τό δάχτυλο ἀντικατασταθεῖ μέ πέος, πράγμα πού δέν μπορούσε βέβαια νά τό παρουσιάσει ὁ Μπερτολόουτσι στήν ταινία.) Ἀφῆνοντας τό σῶμα του ὁ ἀντρας νά ζήσει κ α ί παθητικά, θά μπορέσει νά ταυτιστεῖ μέ τήν παθητικότητα τῆς γυναίκας, ἀνατινάζοντας τά στεγανά τῶν φυλετικῶν κοινωνικῶν "προτύπων" καί ἀνοίγοντας τό δρόμο γιά τήν καθολική ἐπανάσταση σέ ὅλα τά πεδία. Τά ἐμπόδια φυσικά στό ψυχολογικό ἐπίπεδο (ὑπερεγώ) ποικίλουν ἀνάλογα μέ τήν ἀντίσταση τῆς ἐδραιωμένης σεξουαλικῆς συμπεριφορᾶς (ἀντρικὴ ἢ γυναικεῖο πρότυπο), ἀλλά τά ψυχολογικά περιγράμματα εἶναι ρευστά καί δέν μπορούν ν' ἀντισταθοῦν σέ μιὰ συνειδητὴ βούληση διαφοροποίησης.

ΤΟ ΣΕΞ,ΤΑ //ΠΡΟΤΥΠΑ// ΚΑΙ Ο ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΣ

Ζούμε σέ μιιά κοινωνία όπου, παρά τή διαρκώς αύξανόμενη έπιστημονική καί τεχνολογική ανάπτυξη, τά θεσμικά πλαίσια τοῦ Κράτους καί τά κοινωνικά ἤθη παραμένουν σχεδόν τά ἴδια. Ἡ πατριαρχική ὀργάνωση τῆς κοινωνίας καί ἡ ταξική καταπίεση πού ἀσκει τό καπιταλιστικό κράτος πάνω στούς εργαζόμενους, ἀντανακλάται στήν ὑπ'ἀριθμόν 1 κοινωνική μονάδα πού διασφαλίζει κουτσά στραβά τή διαιώνιση τοῦ ἀνθρώπινου εἶδους: στήν Οἰκογένεια. Ἐδῶ ὁ Πατέρας εἶναι κυρίαρχος, ἰδιοκτῆτης τῶν παιδιῶν μέχρι τήν ἐνηλικίωσή τους, καθοριστής τῆς μοίρας τους (τῆς εὐτυχίας ἢ - πῶς συχνά - τῆς δυστυχίας τους), συνεπικουρούμενος σ'αὐτό ἀπό τή γενική νομοθεσία καί τόν οὐσιαστικότερο ἀπό τοὺς φορεῖς τῆς Ἐξουσίας:τὴν Παιδεία.

ΜΕΣΑ Σ'ΑΥΤΟ τό πλαίσιο, ἡ ἔννοια τοῦ σέξ, π ο ὗ ε ἴ ν α ι κ α θ ο ρ ι σ τ ι κ ῆ γ ι α ῖ τ ῆ ν ἀ ν θ ρ ῶ π ι ν ῆ ὕ π α ρ ξ η κ α ῖ ε ὕ τ υ χ ί α, ἔχει δύο ὄψεις: γιὰ τό ἀγόρι πού μπαίνει στήν ἐφηβική ἡλικία, εἶναι ἐλεύθερο καί κατὰ κάποιον τρόπο ἐπιβεβλημένο - γιὰ λόγους "σωματικῆς καί πνευματικῆς ὑγείας", ὅπως λένε. Τό ἴδιο τό Κράτος, διασφαλίζοντας τά συμφέροντα τῆς πατριαρχικῆς οἰκογένειας καί ἠθικῆς, ἔχει θεσμοποιεῖ τούς γνωστούς σέ ὅλους μας "κακόφημους οἰκους", ὅπου οἱ νέοι διδάσκονται ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ν ἄ μ ε τ α χ ε ι ρ ῖ ζ ο ν τ α ι τ ῖς γυναικες, ἀποκτώντας ταυτόχρονα τήν πῶ χυδαία ἀντίληψη γιὰ τή σεξουαλική πράξη καί ἐπιβεβαιώνοντας ἐγώστικα τήν κυριαρχία τους πάνω στό"ἀδύνατο φύλο". Γιὰ τό κορίτσι, ὁ ρόλος αὐτός εἶναι ἀνεπιτρέπτος. Παρόλο πού ἡ ἀνάγκη του γιὰ σέξ, σύμφωνα μέ τοὺς φυσικούς νόμους, δέν εἶναι μικρότερη ἀπό τοῦ ἀγοριοῦ, γιὰ νᾶναι ἐντάξει μέ τόν ἑαυτό του καί μέ τήν κοινωνία, κυρίως ὅμως μέ τήν οἰκογένειά του, θά πρέπει νά περιμένει ὥσπου νά παντρευτεῖ γιὰ νά ἀσκήσει αὐτό τό δικαίωμα. Ἀλλά καί τότε, θά πρέπει νᾶναι "σεμνή", "συμμαζεμένη", ὥπως ταιριάζει σέ μιιά "σύζυγο" πού πρόκειται νά γίνει μητέρα, μή ἐπιτρέποντας στόν ἑαυτό της νά χαρεῖ τήν ἡδονή πέρα ἀπό τά ὀρια καί τῆς διαγράφει ὁ ἴδιος ὁ ρόλος της. Βασικό της χρέος εἶναι νά παραδώσει στόν κυρίαρχο ἀρσενικό τήν παρθενία της, νά ἐξυπηρετεῖ τῖς σεξουαλικές του ἀνάγκες καί νά τοῦ ἀνατρέφει παιδιά.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τῆς ὑποκριτικῆς αὐτῆς ἀνδροκρατικῆς καί ἀναπαραγωγικῆς ἠθικῆς εἶναι γνωστά.Σέ γενικό πλαίσιο, οἱ σχέσεις τῶν δύο φύλων εἶναι ἀνταγωνιστικές: ὁ ἄντρας, ἐξ ὀρισμοῦ κυρίαρχος, ζητάει σέ κάθε του ἐκδήλωση νά ἐπιβεβαιώσει τόν "ἀνδρισμό" του ὑποτάσσοντας τή γυναίκα ἢ γυναίκα, πού ἔχει ἤδη μετ' κατά κάποιον τρόπο στήν παραγωγή καί ἀποχτᾷ ὀλοένα καί περισσότερο συνεύωση τῆς κατὰπίεσής της, ἀμύνεται καί προσπαθεῖ νά ὑπερκεράσει τόν ἄντρα μέ πλάγια μέσα, ἀναπτύσσοντας μιιά στρατηγική πού τό ἴδιο τό σύστημα τῶν καθιερωμένων σχέσεων τῶν δύο φύλων τῆς ὑποβάλλει: γίνεται "δόλια", "γαλῖφα", "ὑποκρίτρια", κλπ. ἡ ὑποτάσσεται ὀλοκληρωτικά. Μέσα σ' αὐτή τή δεικτυστική, οἱ ἀρμονικές συναισθηματικές σχέσεις τῶν δύο φύλων καταποντίζονται καί τό σέξ, ἀπό ἀπόλαυση πού εἶναι, καταντάει σαδομαзоχιστικό μαρτύριο - χάνει δηλαδή τή λυτρωτική καί εὐδαιμονιστική του φύση, μέ ἀποτέλεσμα οἱ ἄνθρωποι νά κάνουν σέξ χωρίς νά χορταίνουν ἢ ν' ἀπογοητεύονται.

ΚΑΤΩ ΑΠ'ΑΥΤΕΣ τῖς συνθήκες, ἡ ἐμφάνιση τοῦ ὁμοφυλόφιλου λειτουργεῖ σάν κόκκινο πανί καί γιὰ τά δύο φύλα, δεδομένου ὅτι ἡ ἀνδροκρατική ἠθική ἔχει ἤδη καθορίσει μέ σαφήνεια τά πρότυπα τοῦ "ἄντρα" καί τῆς "γυναίκας". Ὁ ἄντρας πρέπει νά εἶναι "δυνατός", "ἁδρός", "ἀθλητικός",ἐνῶ ἀντίθετα ἡ γυναίκα "λεπτή", "σεμνή", "γοητευτική". Οἱ διαφημίσεις πού μᾶς βομβαρδίζουν ἀπό τό πρῶ ὥς τό βράδυ, ἀπ' ὅλα τά μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης, μᾶς ὑπενθυμίζουν διαρκῶς αὐτές τῖς ἰδιότητες, ποντάροντας πάνω στό αὐτονόητο καί ἀναμφισβήτητο τῶν καθιερωμένων "προτύπων", πού ἀποκλείουν μισαλλόδοξα - καί ἀντιεπισημονικά - κάθε φυλογενετική ἐπιμειξία: ὁ κάθε ἄντρας εἶναι ἀπόλυτα ἄντρας καί ἡ κάθε γυναίκα ἀπόλυτα γυναίκα! Ὁ μέσος ἑτεροφυλόφιλος -ἄντρας ἢ γυναίκα- δέν θέλει πολὺ γιὰ νά πειστεῖ: ὁ,τι ξεφεύγει ἀπ' αὐτά τά πρότυπα εἶναι ὑποπτο, διαβλητό, καταδικαστέο, ἄξιο διακωμώδησης ἢ χλευασμοῦ. Δέν χρειάζεται πολλή φαντασία γιὰ νά καταλάβει κανεὶς τήν τρομερή θέση ἑνός παιδιοῦ πού διαπιστώνει κάποτε ὅτι ὁ χαρακτήρας καί ἡ εὐαισθησία του δέν ἀνταποκρίνονται σ'αὐτά τά "πρότυπα".Ἐκκινώντας ἀπό τό σχολεῖο καί συνειδητοποιώντας μέ ὀδύνη τή διαφορά του ἀπό τά ἄλλα παιδιά, μάταια ἀγωνίζεται νά ἐξισορροπῇσὲι μαζί τους. Ἀργότερα, στή δουλειά του, ἀγωνίζεται μέ κάθε τρόπο νά κρύψει τῖς "ἀταξίαιες" γιὰ τό κοινωνικό σύνολο ἐπιθυμίες του. Ἄν εἶναι τυχερός καί τά ἑξωτερικά χαρακτηριστικά του δέν ἔρχονται σέ ἔντονη ἀντίθεση μέ τό καθιερωμένο προτυπο, καταφέρει -κουτσά στραβά- νά διασωθεῖ, νά δημιουργήσει σχέσεις μέ κοπέλλες, ἀκόμα καί νά παντρευτεῖ, ζώντας συνήθως μέσα στόν τρόπο τῆς ἀποκάλυψης καί τοῦ κοινωνικοῦ σκανδάλου, μιὰ πού τοῦ εἶναι ἀδύνατο ν' "ἀπαλλαγεῖ" ἀπό τήν ὁμοφυλόφιλη ροπή του καί ἔχει -στά κλεφτά- παρόμοιες σχέσεις. Ἄν ὅμως ἡ ἐμφάνιση καί ἡ συμπεριφορά του (φυσική, ὥστόσο) δέν ἀφήνουν καμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τό χαρακτήρα του, τότε τό μόνο πού τοῦ μένει εἶναι νά παραδεχτεῖ τό ρόλο πού ἡ ἴδια ἡ κοινωνία τοῦ ἔχει προορίσει: νά βγεῖ στό περιθώριο καί νά λειτουργήσῃ σά θηλυκό ὕ π ο κ α τ ἄ σ τ α τ ο.

Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ τραβεστί ὁμοφυλόφιλου πού πληθαίνει τά τελευταῖα χρόνια μπορεῖ νά νοηθεῖ κυρίως σάν ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ἐξισορρόπησης τοῦ ἀνατομικοῦ φύλου (γεννητικά ὄργανα) μέ τό ψυχολογικό φύλο (ἐρωτική κλίση πρὸς τό ἴδιο φύλο), ἀλλά καί σάν ὑπέρβαση τῆς ἀντινομικῆς του σχέσης μέ τό ἀντρικό "πρότυπο". Ἐφόσον δέν μπορεῖ νά εἶναι "ἄντρας" μέ τήν ἔννοια πού ἀπαιτεῖ ἡ κοινωνία, ἐφόσον δέν μπορεῖ νά λειτουργήσῃ στοὺς κόλπους της οὔτε σάν παραγωγική μονάδα,ἀποφασίζει μισοσυνειδητά-μισοασύνειδα νά ἐξισορροπήσῃ μέ τόν ἑαυτό του. Ἀπὸ κεῖ καί πέρα, τό μόνο πού μένει στόν ὁμοφυλόφιλο τραβεστί εἶναι τό "καμπαρέ" καί, ἐλλείψει αὐτοῦ, τό "πεζοδρόμιο".

ΕΙΤΕ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΜΕΝΟΣ (travesti) ὥστόσο, εἴτε μή, ὁ ὁμοφυλόφιλος πολύτης, ἀπὸ τήν ἴδια του τή θέση μέσα στό κοινωνικό σῶμα, εἶναι περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον σέ θέση νά διαπιστώσῃ τήν καταπίεση πού ὑφίστανται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γύρω του στό θέμα τοῦ σέξ. Οἱ ἑτεροφυλόφιλοι πού πηγαίνουν μαζί του γιὰ νά κάνουν ἔρωτα, φοβοῦνται τό σέξ καί ταυτόχρονα ὑφίστανται τήν ἀκατανίκητη γοητεία του. Ἀλλοτε πάλι, γυρεύουν ἄλλοι γιὰ

νά κατανικήσουν τήν ἐνοχή τους. Μαζί μέ τόν ὁμοφυλόφιλο εἶναι κι αὐτοὶ θύματα τῶν "προτύπων". Δέν "ξέρουν" νά κάνουν ἔρωτα, γιὰτί τοὺς ἔ μ - α θ α ν ὅτι ὁ ἔρωτας, τό σέξ, εἶναι ἐπίδειξη δύναμης, ἄσκηση ἐξουσίας. Κάνουν ἔρωτα γιὰ ν' ἀποδείξουν στόν ἑαυτό τους ὅτι εἶναι ἄ ν τ ρ ε ς (δηλαδή ἀρσενικοὶ) καί ὄχι γιὰ νά χαροῦν τό κορμί τους μαζί μ' ἕνα ἄλλο κορμί πού θά τῶχουν δι-αλέξει ἐλεύθερα - χωρίς ἐνοχές, χωρίς τήν ἔννοια τῆς "ἁμαρτίας" ἢ τοῦ "ἀσυμβίβαστου" μέ τῖς κοινωνικές ἠθικές ἐπιταγές.

ΑΠ'ΑΥΤΗ ΤΗΝ ἀποψη, τό Ἐπελευθερωτικό Κίνημα Ὁμοφυλόφιλων Ἑλλάδας δέν ἀποβλέπει στήν ἐξασφάλιση μιᾶς ἐλευθερίας τοῦ "γκέττο" γιὰ τοὺς ὁμοφυλόφιλους, οὔτε διαχωρίζει τή θέση του ἀπὸ τό γενικό πρόβλημα τῆς σεξουαλικῆς καταπίεσης καί τῶν δύο φύλων μέσα στό πλαίσιο τῆς ἀναπαραγωγικῆς ἠθικῆς στή σύγχρονη φαλλοκρατική της φάση. Σκοπὸς του εἶναι νά συμβάλλῃ στή συνειδητοποίηση τοῦ προβλήματος, νά πείσῃ τοὺς ἄνθρώπους (καί κυρίως τοὺς ὁμοφυλόφιλους), νά μιλήσουν

Πιστεύουμε ὅτι ἡ συνάντηση πού ὀργάνωσαν οἱ Τραβεστί στό θέατρο Λουζιτάνια ἦταν - ἄς μᾶς ἐπιτραποῦν τά μεγάλα λόγια - ἱστορική γιὰ τά ἑλληνικά χρονικά. Κι αὐτό γιὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

- 1. Σέ μιιά τόσο συντηρητική, κομπλεξαρισμένη,φοβισμένη καί ὑποκριτική κοινωνία σάν τή δική μας τόλμησαν καί ἐμφανίστηκαν δημόσια καί μίλησαν γιὰ τά προβλήματά τους πρόσωπα σφραγισμένα μέ 5 "κατάρεις":
 - α. Ἐντιφασίστες (ζητοῦσαν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια)
 - β. Μή "ἄντρες",
 - γ. Πουτάνες.
 - δ. Ὁμοφυλόφιλοι, καί
 - ε. Τραβεστί(Μπορεῖτε νά βρεῖτε κάποιον πού νά συγκεντρώνῃ περισσότερες "κατάρεις";)
- 2. Αὐτοὶ οἱ ἐντιφασίστες, μή"ἄντρες", πουτάνες, ὁμοφυλόφιλοι καί τραβεστί - πού ἀντιπροσωπεύουν καί δηλώνουν ἀνοιχτά ὁ,τι ὅλοι μας στήν Ἑλλάδα εἴμαστε καθημερινὰ καί γι' αὐτό μέ τόση μαζία τό κρύβουμε - κατὰφεραν νά μιλήσουν καί ν' ἀκουστοῦν μέ σοβαρότητα.

Ὁ συγγραφέας ὅμως ἀντέδρασε ἀστραπιαῖα καί ἀποτελεσματικά: μέ τῖς ἐπιστολές του πρὸς Κορινθίους, Ἀγρινίους, Βοιωτοὺς καί ἄλλους προσπάθησε νά κατεβάσῃ τή συγκέντρωση στό ἐπίπεδο τῆς σκανδαλοθηρίας: ὡς φαίνεται εἶναι ὁ μόνος Ἑλληνα "ἄντρας", πού δέν εἶναι οὔτε ὁμοφυλόφιλος, οὔτε πουτάνα, οὔτε τραβεστί...

Τό θέμα ὅμως δέν εἶναι ἀτομικό.Πιστεύουμε ὅτι τό θέμα πού δημιουργήθηκε εἶναι μιὰ περίπτωση σημαδιακή τῆς κατάστασης ἑνός μεγάλου τμήματος τῆς ἑλληνικῆς διανόησης. Θά κάνουμε μιὰ σύγκριση:

Τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1973, τό περιοδικό RECHERCHES τοῦ Φ.Γκουατταρί (ἑνας ἀπὸ τοὺς γνωστότερους γάλλους "ἀντιψυχιάτρους") βγάδει ἕνα τεῦχος ἀφιέρωμα μέ τὸν ὑπότιτλο: "Μεγάλη Ἐγκυκλοπαίδεια τῶν Ὁμοφυλοφιλῶν". Νά, στόν πίννακα περιεχομένων, μερικά ἀπὸ τά κεφάλαια:

- α. Ποιοὶ εἶναι οἱ ἐραστές μας ἀπὸ τήν Ἀραβία
- β. Πῶς γίνεται τὸ φωνιστήρι
- γ. Τό ν' αὐνανίζεσαι εἶναι τό νά κάνεις ἔρωτα;
- δ. Ποιά εἶναι ἡ περίφημη Μαρτί-Φράνς
- ε. Τί συμβαίνει στὶς Τουῦλλερὶ καί στὰ οὐρητήρια;
- ζ. Πῶς ἔρχεται τό"βύτσιο"στά παιδιά
- η. Τί μποροῦν νά κάνουν δύο γυναίκες στό κρεβάτι

γιὰ ἕνα θέμα πού μέχρι τώρα προσπαθοῦσαν νά τὸ κρύψουν πίσω ἀπὸ τοὺς τοίχους τῆς κρεβατοκάμαρας σάν κάτι βρώμικο κι ἀπαράδεχτο: γιὰ τό σέξ. Οἱ περισσότεροι νέοι, ἀκόμα καί οἱ καλοπροαίρετοι, ἔχουν πάθει σύγχυση. Νομίζουν πῶς ἡ σεξουαλική ἀπελευθέρωση σημαίνει νά κάνουν ἔρωτα μέ μιὰ κοπέλλα χωρίς νά παντρεύονται! Τό Unisex, πού στή βαθύτερη σημασία του σημαίνει κ α τ ἄ ρ γ η σ η τ ῶ ν φ ὕ λ ω ν, κατάντησε ἀπλὸ διαφημιστικό σλόγκαν καί τό μόνο πού ἔχει μεῖνει γιὰ νά τό θυμίζει εἶναι τά μακρὰ μαλλιά τῶν ἀγοριῶν καί τά πανταλόνια τῶν κοριτσιῶν. Καίρὸς λοιπὸν νά μιλήσουμε, καιρὸς νά συζητήσουμε.Καλοῦμε ὅλες τῖς νεολαίες καί ὅλα τά κόμματα νά πάρουν θέση πάνω στό θέμα τῆς ὁμοφυλοφιλίας. Τό ΑΚΟΕ ὑπάρχει, γιὰτί ὑπάρχει ἕνα πρόβλημα.Καί τά προβλήματα δέν λύνονται μέ "'Επιχειρήσεις Ἀρετῆ" καί νομοσχέδια γιὰ ἐξορίες.

(Τό κείμενο αὐτὸ διαβάστηκε στή συγκέντρωση τοῦ "Λουζιτάνια")

ἐν Μπαλκανίοις τό σωτήριον ἔτος 1977

θ. Τί εἶναι σαδομαзоχιστής	
ι. Πῶς νά θεραπεύσουμε τῖς τρύπες τοῦ πληγωμένου κόλου	
κ. Πῶς νά ξεφύγουμε ἀπὸ τήν ὁμοφυλοφιλία ἂ λάμπαμ	κ. ἄ.
Τό κάθε κεφάλαιο εἶναι μιὰ ἐλεύθερη συζήτηση ἀνάμεσα σέ νέους διανοοῦμενους καί μή, καί ἡ γλώσσα χωρίς περιστροφές (καί μιὰ παράγραφο νά τολμούσαμε νά δημοσιεύσουμε μεταφρασμένη θά πηγαιναμε σούμπιτοι στόν εἰσαγγελέα).	
Στὴν πρώτη ὅμως σελίδα τοῦ περιοδικοῦ λέει: "Στὴ σύνταξη τοῦ παρόντος τεύχους ἔλαβαν μέρος:," καί ἀκολουθοῦν τά ἐξῆς ὀνόματα, (χωρὶς τῖς ἰδιότητές τους πού προσθέτω ἐγὼ σέ παρένθεση):	
Gilles Châtelet	(Καθηγητῆς Μαθηματικῶν στό Πανεπιστήμιο τῶν Παρισίων)
Laurent Dispot	(δημοσιογράφος)
Guy Hocquenghen	(Καθηγητῆς Φιλοσοφίας στό Πανεπιστήμιο τῆς Vincennes)
Felix Guattari	
Daniel Guerin	(γνωστός ἱστορικός)
Marie-France	(χορεύτρια-τραβεστί)
Gilles Deleuze	(ἀπ'τούς γνωστότερους γάλλους φιλοσόφους, Καθηγητῆς στή Vincennes, συγγραφέας τοῦ Anti-Oedipe),
Jean Genet	(συγγραφέας)
Michel Foucault	(ὁ μεγαλύτερος γάλλος φιλόσοφος, Καθηγητῆς Φιλοσοφίας στό Κολλέγιο τῆς Γαλλίας)
Jean-Paul Sartre	(δέν χρειάζεται ἐπεξήγηση),
κ. ἄ. πολλοί, χωρίς νά ξεχωρίζουν ἄν εἶναι ἢ ὄχι ὁμοφυλόφιλοι, ἄν εἶναι καθηγητές φιλοσοφίας στό Κολλέγιο τῆς Γαλλίας ἢ τραβεστί πού ἐργάζονται σέ καμπαρέ, ἄν πράγματι παίρνουν μέρος στὶς συζητήσεις (ὅπου λέγονται πραγματικές "ἀκρότητες")ἢ ὄχι.	

Στὴν Ἑλλάδα: Στὴ Βοιωτία ὅλος ὁ κόσμος εἶναι "καθώς πρέπει", τραβάει τήν οὐρά του ἀπ'ἑξω: ἰδιαίτερα οἱ ἴδιοι οἱ ὁμοφυλόφιλοι. Γιατί; Μά ἀπλούστατα, ἔδῳ εἶναι Μπαλκάνια, δέν εἶναι παῦξε-γάλασε".

ΤΟ ΣΕΞ,ΤΑ //ΠΡΟΤΥΠΑ// ΚΑΙ Ο ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΣ

Ζούμε σέ μιιά κοινωνία όπου, παρά τή διαρκώς αύξανόμενη έπιστημονική καί τεχνολογική ανάπτυξη, τά θεσμικά πλαίσια τοῦ Κράτους καί τά κοινωνικά ἤθη παραμένουν σχεδόν τά ἴδια. Ἡ πατριαρχική ὀργάνωση τῆς κοινωνίας καί ἡ ταξική καταπίεση πού ἀσκει τό καπιταλιστικό κράτος πάνω στούς ἐργαζόμενους, ἀντανακλάται στήν ὑπ'ἀριθμόν 1 κοινωνική μονάδα πού διασφαλίζει κουτσά στραβά τή διαιώνιση τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους: στήν Οἰκογένεια. Ἐδῶ ὁ Πατέρας εἶναι κυρίαρχος, ἰδιοκτῆτης τῶν παιδιῶν μέχρι τήν ἐνηλικίωσή τους, καθοριστής τῆς μοίρας τους (τῆς εὐτυχίας ἢ - πιά συχνά - τῆς δυστυχίας τους), συνεπικουρούμενος σ'αὐτό ἀπό τή γενική νομοθεσία καί τόν οὐσιαστικότερο ἀπό τοὺς φορεῖς τῆς Ἐξουσίας:τὴν Παιδεία.

ΜΕΣΑ Σ'ΑΥΤΟ τό πλαίσιο, ἡ ἔννοια τοῦ σέξ, π ο ὗ ε ἴ ν α ι κ α θ ο ρ ι σ τ ι κ ῆ γ ι α ῖ τ ῆ ν ἀ ν θ ρ ῶ π ι ν ῆ ὕ π α ρ ξ η κ α ῖ ε ὕ τ υ χ ί α, ἔχει δύο ὄψεις: γιὰ τό ἀγόρι πού μπαίνει στήν ἐφηβική ἡλικία, εἶναι ἐλεύθερο καί κατὰ κάποιον τρόπο ἐπιβεβλημένο - γιὰ λόγους "σωματικῆς καί πνευματικῆς ὑγείας", ὅπως λένε. Τό ἴδιο τό Κράτος, διασφαλίζοντας τά συμφέροντα τῆς πατριαρχικῆς οἰκογένειας καί ἠθικῆς, ἔχει θεσμοποιεῖσει τοὺς γνωστοὺς σέ ὅλους μας "κακόφημους οἰκούς", ὅπου οἱ νέοι διδάσκονται ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ν ᾱ μ ε τ α χ ε ι ρ ῖ ζ ο ν τ α ι τ ῖς γυναικες, ἀποκτώντας ταυτόχρονα τήν πιό χυδαία ἀντίληψη γιὰ τή σεξουαλική πράξη καί ἐπιβεβαιώνοντας ἐγωϊστική τήν κυριαρχία τους πάνω στό"ἀδύνατο φύλο". Γιὰ τό κορίτσι, ὁ ρόλος αὐτός εἶναι ἀνεπιτρέπτος. Παρόλο πού ἡ ἀνάγκη του γιὰ σέξ, σύμφωνα μέ τοὺς φυσικούς νόμους, δέν εἶναι μικρότερη ἀπὸ τοῦ ἀγοριοῦ, γιὰ νᾶναι ἐντάξει μέ τόν ἑαυτό του καί μέ τήν κοινωνία, κυρίως ὅμως μέ τήν οἰκογένειά του, θά πρέπει νά περιμένει ὥσπου νά παντρευτεῖ γιὰ νά ἀσκήσει αὐτό τό δικαίωμα. Ἀλλά καί τότε, θά πρέπει νᾶναι "σεμνή", "συμπαγεμένη", ὅπως ταιριάζει σέ μιιά "σύζυγο" πού πρόκειται νά γίνει μητέρα, μή ἐπιτρέποντας στόν ἑαυτό της νά χαρεῖ τήν ἡδονή πέρα ἀπὸ τά ὅρια καί τῆς διαγράφει ὁ ἔιδιος ὁ ρόλος της. Βασικό της χρέος εἶναι νά παραδώσει στόν κυρίαρχο ἀρσενικό τήν παρθενία της, νά ἐξυπηρετεῖ τῖς σεξουαλικές του ἀνάγκες καί νά τοῦ ἀνατρέφει παιδιά.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τῆς ὑποκριτικῆς αὐτῆς ἀνδροκρατικῆς καί ἀναπαραγωγικῆς ἠθικῆς εἶναι γνωστά.Σέ γενικό πλαίσιο, οἱ σχέσεις τῶν δύο φύλων εἶναι ἀνταγωνιστικές: ὁ ἄντρας, ἐξ ὀρισμοῦ κυρίαρχος, ζητάει σέ κάθε του ἐκδήλωση νά ἐπιβεβαιώσει τόν "ἀνδρισμό" του ὑποτάσσοντας τή γυναίκα ἢ γυναίκα, πού ἔχει ἤδη μετὶ κατά κάποιον τρόπο στήν παραγωγή καί ἀποχτᾶει ὀλοένα καί περισσότερο συνεύωση τῆς καταπίεσής της, ἀμύνεται καί προσπαθεῖ νά ὑπερκεράσει τόν ἄντρα μέ πλάγια μέσα, ἀναπτύσσοντας μιιά στρατηγική πού τό ἴδιο τό σύστημα τῶν καθυδρυμένων σχέσεων τῶν δύο φύλων τῆς ὑποβάλλει: γίνεται "δόλια", "γαλῖφα", "ὑποκρίτρια", κλπ. ἡ ὑποτάσσεται ὀλοκληρωτικά. Μέσα σ' αὐτή τή δολιχυστινὴ οἱ ἄρμονικὲς συναισθηματικὲς σχέσεις τῶν δύο φύλων καταποντίζονται καί τό σέξ, ἀπὸ ἀπόλαυση πού εἶναι, καταντάει σαδομαзоχιστικό μαρτύριο - χάνει δηλαδή τή λυτρωτική κι εὐδαιμονιστική του φύση, μέ ἀποτέλεσμα οἱ ἄνθρωποι νά κάνουν σέξ χωρίς νά χορταίνουν ἢ ν' ἀπογοητεύονται.

ΚΑΤΩ ΑΠ'ΑΥΤΕΣ τῖς συνθήκες, ἡ ἐμφάνιση τοῦ ὁμοφυλόφιλου λειτουργεῖ σάν κόκκινο πανί καί γιὰ τά δύο φύλα, δεδομένου ὅτι ἡ ἀνδροκρατική ἠθική ἔχει ἤδη καθορίσει μέ σαφήνεια τά πρότυπα τοῦ "ἄντρα" καί τῆς "γυναίκας". Ὁ ἄντρας πρέπει νά εἶναι "δυνατός", "ἁδρός", "ἀθλητικός",ἐνῶ ἀντίθετα ἡ γυναίκα "λεπτή", "σεμνή", "γοητευτική". Οἱ διαφημίσεις πού μᾶς βομβαρδίζουν ἀπὸ τό πρωῒ ὥς τό βράδυ, ἀπ' ὅλα τά μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης, μᾶς ὑπενθυμίζουν διαρκῶς αὐτές τῖς ἰδιότητες, ποντάροντας πάνω στό αὐτονόητο καί ἀναμφισβήτητο τῶν καθιερωμένων "προτύπων", πού ἀποκλείουν μισαλλόδοξα - καί ἀντιεπισημονικά - κάθε φυλογενετική ἐπιμειξία: ὁ κάθε ἄντρας εἶναι ἀπόλυτα ἄντρας καί ἡ κάθε γυναίκα ἀπόλυτα γυναίκα! Ὁ μέσος ἑτεροφυλόφιλος -ἄντρας ἢ γυναίκα- δέν θέλει πολὺ γιὰ νά πειστεῖ: ὁ,τι ξεφεύγει ἀπ' αὐτά τά πρότυπα εἶναι ὑποπτο, διαβλητό, καταδικαστέο, ἄξιο διακωμώδησης ἢ χλευασμοῦ. Δέν χρειάζεται πολλή φαντασία γιὰ νά καταλάβει κανεὶς τήν τρομερή θέση ἑνὸς παιδιοῦ πού διαπιστώνει κάποτε ὅτι ὁ χαρακτήρας καί ἡ εὐαισθησία του δέν ἀνταποκρίνονται σ'αὐτά τά "πρότυπα".Ἐκκινώντας ἀπὸ τό σχολεῖο καί συνειδητοποιώντας μέ ὀδύνη τή διαφορά του ἀπὸ τά ἄλλα παιδιά, μάταια ἀγωνίζεται νά ἐξισορροπήσει μαζί τους. Ἀργότερα, στή δουλειά του, ἀγωνίζεται μέ κάθε τρόπο νά κρύψει τῖς "ἀταξιαστες" γιὰ τό κοινωνικό σύνολο ἐπιθυμίες του. Ἄν εἶναι τυχερός καί τά ἐξωτερικά χαρακτηριστικά του δέν ἔρχονται σέ ἔντονη ἀντίθεση μέ τό καθιερωμένο πρότυπο, καταφέρει -κουτσά στραβά- νά διασωθεῖ, νά δημιουργήσει σχέσεις μέ κοπέλλες, ἀκόμα καί νά παντρευτεῖ, ζώντας συνήθως μέσα στόν τρόπο τῆς ἀποκάλυψης καί τοῦ κοινωνικοῦ σκανδάλου, μιὰ πού τοῦ εἶναι ἀδύνατο ν' "ἀπαλλαγεῖ" ἀπὸ τήν ὁμοφυλόφιλη ροπή του καί ἔχει -στά κλεφτά- παρόμοιες σχέσεις. Ἄν ὅμως ἡ ἐμφάνιση καί ἡ συμπεριφορά του (φυσική, ὥστόσο) δέν ἀφήνουν καμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τό χαρακτήρα του, τότε τό μόνο πού τοῦ μένει εἶναι νά παραδεχτεῖ τό ρόλο πού ἡ ἴδια ἡ κοινωνία τοῦ ἔχει προορίσει: νά βγεῖ στό περιθώριο καί νά λειτουργήσει σά θηλυκὸ ὕ π ο κ α τ ᾱ σ τ α τ ο.

Ἡ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ τραβεστί ὁμοφυλόφιλου πού πληθαίνει τά τελευταῖα χρόνια μπορεῖ νά νοηθεῖ κυρίως σάν ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ἐξισορρόπησης τοῦ ἀνατομικοῦ φύλου (γεννητικὰ ὄργανα) μέ τό ψυχολογικό φύλο (ἐρωτική κλίση πρὸς τό ἴδιο φύλο), ἀλλά καί σάν ὑπέρβαση τῆς ἀντινομικῆς του σχέσης μέ τό ἀντρικό "πρότυπο". Ἐφόσον δέν μπορεῖ νά εἶναι "ἄντρας" μέ τήν ἔννοια πού ἀπαιτεῖ ἡ κοινωνία, ἐφόσον δέν μπορεῖ νά λειτουργήσει στοὺς κόλπους της οὔτε σάν παραγωγική μονάδα,ἀποφασίζει μισοσυνειδητὰ-μισοασύνειδα νά ἐξισορροπήσει μέ τόν ἑαυτό του. Ἀπὸ κεῖ καί πέρα, τό μόνο πού μένει στόν ὁμοφυλόφιλο τραβεστί εἶναι τό "καμπαρέ" καί, ἐλλείψει αὐτοῦ, τό "πεζοδρόμιο".

ΕἴΤΕ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΜΕΝΟΣ (travesti) ὥστόσο, εἴτε μή, ὁ ὁμοφυλόφιλος πολῖτης, ἀπὸ τήν ἴδια του τή θέση μέσα στό κοινωνικό σῶμα, εἶναι περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον σέ θέση νά διαπιστώσει τήν καταπίεση πού ὑφίστανται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γύρω του στό θέμα τοῦ σέξ. Οἱ ἑτεροφυλόφιλοι πού πηγαίνουν μαζί του γιὰ νά κάνουν ἔρωτα, φοβοῦνται τό σέξ καί ταυτόχρονα ὑφίστανται τήν ἀκατανίκητη γοητεία του. Ἀλλοτε πάλι, γυρεύουν ἄλλοθι γιὰ

νά κατανικήσουν τήν ἐνοχή τους. Μαζί μέ τόν ὁμοφυλόφιλο εἶναι κι αὐτοὶ θύματα τῶν "προτύπων". Δέν "ξέρουν" νά κάνουν ἔρωτα, γιὰτί τοὺς ἔ μ - α θ α ν ὅτι ὁ ἔρωτας, τό σέξ, εἶναι ἐπίδειξη δύναμης, ἄσκηση ἐξουσίας. Κάνουν ἔρωτα γιὰ ν' ἀποδείξουν στόν ἑαυτό τους ὅτι εἶναι ᾱ ν τ ρ ε ς (δηλαδή ἀρσενικοὶ) καί ὄχι γιὰ νά χαροῦν τό κορμί τους μαζί μ' ἕνα ἄλλο κορμί πού θά τῶχουν δι-αλέξει ἐλεύθερα - χωρίς ἐνοχές, χωρίς τήν ἔννοια τῆς "ἁμαρτίας" ἢ τοῦ "ἀσυμβίβαστου" μέ τῖς κοινωνικὲς ἠθικὲς ἐπιταγές.

ΑΠ'ΑΥΤΗ ΤΗΝ ἀποψη, τό Ἐπελευθερωτικό Κίνημα Ὁμοφυλόφιλων Ἑλλάδας δέν ἀποβλέπει στήν ἐξασφάλιση μιᾶς ἐλευθερίας τοῦ "γκέιτο" γιὰ τοὺς ὁμοφυλόφιλους, οὔτε διαχωρίζει τή θέση του ἀπὸ τό γενικό πρόβλημα τῆς σεξουαλικῆς καταπίεσης καί τῶν δύο φύλων μέσα στό πλαίσιο τῆς ἀναπαραγωγικῆς ἠθικῆς στή σύγχρονη φαλλοκρατική της φάση. Σκοπὸς του εἶναι νά συμβάλλει στή συνειδητοποίηση τοῦ προβλήματος, νά πείσει τοὺς ἄνθρώπους (καί κυρίως τοὺς ὁμοφυλόφιλους), νά μιλήσουν

Πιστεύουμε ὅτι ἡ συνάντηση πού ὀργάνωσαν οἱ Τραβεστί στό θέατρο Λουζιτάνια ἦταν - ἄς μᾶς ἐπιτραποῦν τά μεγάλα λόγια - ἱστορική γιὰ τά ἑλληνικά χρονικά. Κι αὐτό γιὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

- Σέ μιὰ τόσο συντηρητική, κομπλεξαρισμένη,φοβισμένη καί ὑποκριτική κοινωνία σάν τή δική μας τόλμησαν καί ἐμφανίστηκαν δημόσια καί μίλησαν γιὰ τό προβλήματά τους πρόσωπα σφραγισμένα μέ 5 "κατάρες":
 - Ἀντιφασίστες (ζητοῦσαν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια)
 - Μή "ἄντρες",
 - Πουτάνες.
 - Ὁμοφυλόφιλοι, καί
 - Τραβεστί(Μπορεῖτε νά βρεῖτε κάποιον πού νά συγκεντρώνει περισσότερες "κατάρες";)
- Αὐτοὶ οἱ ἀντιφασίστες, μή"ἄντρες", πουτάνες, ὁμοφυλόφιλοι καί τραβεστί - πού ἀντιπροσωπεύουν καί δηλώνουν ἀνουχτὰ ὁ,τι ὅλοι μας στήν Ἑλλάδα εἴμαστε καθημερινὰ καί γι' αὐτό μέ τόση μαζία τό κρύβουμε - κατὰφεραν νά μιλήσουν καί ν' ἀκουστοῦν μέ σοβαρότητα.
 - Ὁ συγγραφέας ὅμως ἀντέδρασε ἀστραπιαῶα καί ἀποτελεσματικά: μέ τῖς ἐπιστολές του πρὸς Κορινθίους, Ἀγρινίους, Βοιωτοὺς καί ἄλλους προσπάθησε νά κατεβάσει τή συγκέντρωση στό ἐπίπεδο τῆς σκανδαλοθηρίας: ὡς φαίνεται εἶναι ὁ μόνος Ἑλληνα "ἄντρας", πού δέν εἶναι οὔτε ὁμοφυλόφιλος, οὔτε πουτάνα, οὔτε τραβεστί...
 - Τό θέμα ὅμως δέν εἶναι ἀτομικό.Πιστεύουμε ὅτι τό θέμα πού δημιουργήθηκε εἶναι μιὰ περίπτωση σημαδιακή τῆς κατάστασης ἑνὸς μεγάλου τμήματος τῆς ἑλληνικῆς διανόησης. Θά κάνουμε μιὰ σύγκριση:
 - Τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1973, τό περιοδικό RECHERCHES τοῦ Φ.Γκουατταρί (ἕνας ἀπὸ τοὺς γνωστότερους γάλλους "ἀντιψυχιάτρους") βγάζει ἕνα τεῦχος ἀφιέρωμα μέ τὸν ὑπότιτλο: "Μεγάλη Ἑγκυκλοπαίδεια τῶν Ὁμοφυλοφιλῶν". Νά, στόν πίννακα περιεχομένων, μερικά ἀπὸ τά κεφάλαια:
 - Ποιοὶ εἶναι οἱ ἐραστές μας ἀπὸ τήν Ἀραβία
 - Πῶς γίνεται τὸ φωνιστήρι
 - Τό ν' αὐνανιζέσαι εἶναι τό νά κάνεις ἔρωτα;
 - Ποιά εἶναι ἡ περίφημη Μαρτί-Φράνς
 - Τί συμβαίνει στὶς Τουῦλλερὶ καί στὰ οὐρητήρια;
 - Πῶς ἔρχεται τό"βῦτσιο"στά παιδιά
 - Τί μποροῦν νά κάνουν δυὸ γυναίκες στό κρεβάτι

γιὰ ἕνα θέμα πού μέχρι τώρα προσπαθοῦσαν νά τὸ κρύψουν πίσω ἀπὸ τοὺς τοῦχους τῆς κρεβατοκάμαρης σάν κατὶ βρώμικο κι ἀπαράδεχτο: γιὰ τό σέξ. Οἱ περισσότεροι νέοι, ἀκόμα καί οἱ καλοπροαίρετοι, ἔχουν πάθει σύγχυση. Νομίζουν πῶς ἡ σεξουαλική ἀπελευθέρωση σημαίνει νά κάνουν ἔρωτα μέ μιὰ κοπέλλα χωρίς νά παντρεύονται! Τό Unisex, πού στή βαθύτερη σημασία του σημαίνει κ α τ ᾱ ρ γ η σ η τ ῶ ν φ ὕ λ ω ν, κατάντησε ἀπλὸ διαφημιστικό σλόγκαν καί τό μόνο πού ἔχει μεῖνει γιὰ νά τό θυμίζει εἶναι τά μακρυὰ μαλλιά τῶν ἀγοριῶν καί τά πανταλόνια τῶν κοριτσιῶν. Καίρὸς λοιπὸν νά μιλήσουμε, καιρὸς νά συζητήσουμε.Καλοῦμε ὅλες τῖς νεολαίες καί ὅλα τά κόμματα νά πάρουν θέση πάνω στό θέμα τῆς ὁμοφυλοφιλίας. Τό ΑΚΟΕ ὑπάρχει, γιὰτί ὑπάρχει ἕνα πρόβλημα.Καί τά προβλήματα δέν λύνονται μέ "'Επιχειρήσεις Ἀρετή" καί νομοσχέδια γιὰ ἐξορίες.

(Τό κείμενο αὐτὸ διαβάστηκε στή συγκέντρωση τοῦ "Λουζιτάνια")

ἐν Μπαλκανίοις τό σωτήριον ἔτος 1977

θ. Τί εἶναι σαδομαзоχιστής
ι. Πῶς νά θεραπεύσουμε τῖς τρύπες τοῦ πληγωμένου κόλου
κ. Πῶς νά ξεφύγουμε ἀπὸ τήν ὁμοφυλοφιλία ἂ λάμπαμὰ κ. ᾱ.

Τό κάθε κεφάλαιο εἶναι μιὰ ἐλεύθερη συζήτηση ἀνάμεσα σέ νέους διανοοῦμενους καί μή, καί ἡ γλώσσα χωρίς περιστροφές (καί μιὰ παράγραφο νά τολμούσαμε νά δημοσιεύσουμε μεταφρασμένη θά πηγ-αίναμε σούμπιτοι στόν εἰσαγγελέα).

Στὴν πρώτη ὅμως σελίδα τοῦ περιοδικοῦ λέει: "Στὴ σύνταξη τοῦ παρόντος τεύχους ἔλαβαν μέρος:," καί ἀκολουθοῦν τά ἐξῆς ὀνόματα, (χωρὶς τῖς ἰδιω-τήτές τους πού προσθέτω ἐγὼ σέ παρένθεση):

Gilles Châtelet	(Καθηγητὴς Μαθηματικῶν στο Πανεπιστήμιο τῶν Παρισιῶν)
Laurent Dispot	(δημοσιογράφος)
Guy Hocquenghen	(Καθηγητὴς Φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο τῆς Vincennes)

Felix Guattari	
Daniel Guerin	(γνωστός ἱστορικός)
Marie-France	(χορεύτρια-τραβεστί)
Gilles Deleuze	(ἀπ'τούς γνωστότερους γάλλους φιλοσόφους, Καθηγητὴς στὴ Vincennes, συγγραφέας τοῦ Anti-Oedipe),

Jean Genet

Michel Foucault

(συγγραφέας)
(ὁ μεγαλύτερος γάλλος φιλόσοφος, Καθηγητὴς Φιλοσοφίας στο Κολλέγιο τῆς Παλλίας)

Jean-Paul Sartre

(δέν χρειάζεται ἐπεξήγηση),
κ. ᾱ. πολλοί, χωρίς νά ξεχωρίζουν ἄν εἶναι ἢ ὄχι ὁμοφυλόφιλοι, ἄν εἶναι καθηγητές φιλοσοφίας στο Κολλέγιο τῆς Παλλίας ἢ τραβεστί πού ἐργάζονται σέ καμπαρέ, ἄν πράγματι παίρνουν μέρος στὶς συζητήσεις (ὅπου λέγονται πραγματικὲς "ἀκρότητες")ἢ ὄχι.

Στὴν Ἑλλάδα: Στὴ Βοιωτία ὅλος ὁ κόσμος εἶναι "καθώς πρέπει", τραβάει τήν οὐρά του ἀπ' ἔξω: ἰδιαίτερα οἱ ἔιδιοι οἱ ὁμοφυλόφιλοι. Γιατί; Μά ἀπλούστατα, ἔδῶ εἶναι Μπαλκάνια, δέν εἶναι παῦξε-γέλασε".

Τέσσερεις-πέντε τοίχοι στην περιοχή 'Αμπελοκήπων-Αμερικάνικης Πρεσβείας, έγραφαν το πιο πάνω σύνθημα, από την εποχή που γράφτηκε στύς έφημερίδες το σχετικό νομοσχέδιο, πού έγινε η συνάντηση των τραβεστί, πού το Α.Κ.Ο.Ε. όργωσε την Αθήνα μοιράζοντας προκηρύξεις.

Τά συνθήματα δέν είχαν υπογραφή.Κανένας απ' αυτά τά "φασιστόμουτρα" πού τ'όγραφαν δέν τόλμησε νά υπογράψει. Καί κάτι άλλο. Όλα τά συνθήματα του Α.Κ.Ο.Ε. τήν επομένη ήταν σβησμένα ένω τά έν λόγω συνθήματα υπάρχουν ακόμα καί σήμερα.

Άγγειογραφία σέ προπάντηση τοιχογραφίας:
"Άνδρες καί Έφηβοι. Άττικός Άμφορέας, 540 π.Χ., Βρετανικό Μουσείο, Inv. W 39.

"Αποχαιρετισμός" 29/3/77

ΤΟΥ ΣΚΟΥΛΑ

Έκτόπιση γιά τούς όμοφυλόφιλους

ΠΡΟΒΛΕΠΕΙ ΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ

Αυστηρές ποινικές κυρώσεις καθώς καί έκτόπιση, πρόβλεπει γιά τούς όμοφυλόφιλους, σύμφωνα μέ θετικές πληροφορίες τής «Α», τό σχέδιο νόμου πού καταρτίσθηκε από τήν Υπουργεία Δημόσιας Τάξεως καί Κοινωνικών Υπηρεσιών. Μέ τίς διατάξεις του νομοσχεδίου ρυθμίζονται καί θέματα πού άφορούν στήν προστασία από τήν άφροδίσια νοσήματα καί στόν έταιρισμό των άσέμνων γυναικών.

Τό νομοσχέδιο πρόβλεπει φυλάκιση ένός έτους γιά τούς κιναιδούς καί μετά από δεύτερη καταδίκη τό δικαστήριο μπορεί νά αποφασίσει καί τήν έκτόπιση γιά ένα χρόνο.

Μέ ένα χρόνο φυλάκιση θα τιμωρούνται επίσης οί "προστάτες" των άσέμνων γυναικών καί αυτοί πού θα τίς είδοποιούν σέ περίπτωση έφόδου τής άστυνομίας.

Μέ τήν αδή τήν πού θα τιμωρούνται οί γυναίκες κάτω των 21 ετών πού εκδίδονται "καθ' ύποπτην", οι γυναίκες πού δέν ξεερίζονται ισχυρικά, καί οί γυναίκες πού θα προσπαθούν νά αφαιρέσουν πελάτες στούς δρόμους καί στά κέντρα διασκεδάσεως.

Σύμφωνα μέ διατάξεις του νομοσχεδίου:

1 Χωρίς άδεια τής άστυνομίας δέν θα επιτρέπεται νά εργάζονται γυναίκες σέ "κονσομασιόν" στά κέντρα διασκεδάσεως.

2 Γιά νά χαρακτηριστεί μιά γυναίκα άσεμνη θα πρέπει νά έχει συμπληρώσει τό 21ο έτος τής ηλικίας της, καί νά αποφασίσει σχετικά ο νομάρχης μετά από πρόταση τής άρμόδιας άστυνομικής άρχής.

Απαγορεύεται άκόμη η πρόσληψη υπηρετικού προσωπικού στά σπείρα άσέμνων γυναικών χωρίς άδεια τής άστυνομίας ένω δέν θα χορηγείται πλέον άδεια γιά τήν πρόσληψη ως υπηρετικού προσωπικού άρρένων, άποκατάστατη ηλικίας ή θηλάων ηλικίας κάτω των 50 ετών.

ΝΑΣΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Η έστω καί άνεύθυνη δημοσίευση μιās έφημερίδας καί οί προβλεπόμενες άυστηρότητες ένός νομοσχεδίου φέρουν στήν έπικαιρότητα τόν βαθύτατο "καθημερινό φασισμό", άν όχι "ρατσισμό", πού διέπει καί τόν τελευταίο τένοντα τής ελληνικής κοινωνίας. "Έκτόπιση γιά τούς όμοφυλόφιλους" γράφει λοιπόν μέ μεγάλα γράμματα στήν πρώτη σελίδα μιιά έφημερίδα, καί δέν κουνάει ούτε φύλλο: ούτε οί άμεσα ενδιαφερόμενοι (καί πολλοί απ'αυτούς κατέχουν έπάρεια κορυφαίες θέσεις στήν πνευματική, καλλιτεχνική καί διανοητική ζωή τής χώρας), ούτε αυτοί πού συνήθως ύποστηρίζουν όλες τίς προοδευτικές θέσεις, τόλμησαν νά πούν λέξη. "Έτσι έπαληθεύεται γιά μιιά άκόμα φορά ότι φασισμός=φόβος. Φόβος όλων πρós όλους, φόβος όλων γιά τόν έαυτό τους.

Αυτό άκριβώς του διπλού φόβου είναι θύματα καί οί όμοφυλόφιλοι - περισσότερο κι από κάθε άλλη μειοψηφία:

1. Του φόβου των άλλων: ως τώρα δέν έχουν ποτέ τολμήσει νά ζητήσουν τά δικαιώματά τους γιά ένα μίνιμουμ άνθρώπινης αξιοπρέπειας καί ίσοτιμίας: δέν έχουν τολμήσει νά πάρουν τό δικαίωμα νά μιλήσουν.

2. Θύματα του φόβου όλων γιά τόν έαυτό τους: σέ μιιά κοινωνία σάν τήν ελληνική πού βασίζεται στήν κάθε λογής καταπίεση καί ταπείνωση, δέν μένει γιά τήν πλειοψηφία των κακομοιρηδων παρά μιιά άρετή: μπορεί νά ναι φτωχός, άμόρφωτος, άσκημος, σεξουαλικά στερημένοι, κλπ., τουλάχιστον δέν είναι "πούστηδες".

Έτσι μέ δύο λόγια οί όμοφυλόφιλοι πού κατά τά άλλα προσφέρουν πολύ περισσότερο απ'ό,τι τούς αναλογεί στήν ελληνική κοινωνία, έχουν γίνει, τή σιωπηλή συναινέσει όλων, ή άπανταχού καί πάντοτε έγκυρη συναλλαγματική τής πατσαβούρας μέ τήν όποία ξεπλένουν όλοι τά βρωμοπόδαρά τους. Ως πότε;

τό Άπελευθερωτικό Κίνημα Όμοφυλόφιλων Ελλάδας

έχει ανάγκη τήν ύποστήριξη καί συμμετοχή διανοούμενων.

Καπιταλισμός και Σεξουαλική Απελευθέρωση

Η πορεία μέσα από την οποία ωρίμασε η προβληματική της σεξουαλικής απελευθέρωσης είναι μια πολυσήμαντη πορεία: μια πορεία-άπορία που θέτει υπό αμφισβήτηση την ίδια τη σημασία της κοινωνικής στρουκτούρας έτσι όπως διαμορφώθηκε μετά το πέρας των αστικών επαναστάσεων. Για όποιον μάλιστα ισχυρίζεται λογικό πως μια ιστορική τοποθέτηση της προβληματικής της σεξουαλικής απελευθέρωσης είναι δυνατή μέσα στο αστικό-καπιταλιστικό σύστημα, είναι άλλο τόσο λογικό πως μια τέτοια προβληματική μπορεί να ξεπεραστεί μόνον όταν ξεπεραστεί και το αστικό καπιταλιστικό σύστημα.

Τό παραπάνω σχήμα λόγου έχει τη δυνατότητα να μετατρέπεται και στο αντίστροφο του, ολοκληρώνοντας την έννοια του διαλεκτικά, καταστρώντας δηλαδή την αριστοτελικοεγγελιανή δομή της δυτικής σκέψης, προφορικό παιχνίδι της σεξουαλικής επιθυμίας, ήτοι: το αστικό-καπιταλιστικό σύστημα μπορεί να ξεπεραστεί μόνον όταν θάχει ξεπεραστεί η προβληματική της σεξουαλικής απελευθέρωσης, όταν δηλαδή η τελευταία αποπερατώσει τη λυτρωτική της λειτουργία, όταν δηλαδή πάψει να υπάρχει ιστορικό-σεξουαλικό πρόβλημα, όταν ο εργάτης αρνούμενος να αστικοποιηθεί χειρωνακτώντας, θά μπορεί να διαθέτει τον πρωτό του ή το πέος του όπως αυτός νομίζει καλύτερα, όταν η γυναίκα ξεσκεπάσει τη δική της σεξουαλικότητα πέρα από τις φαλλικές ανάγκες του άντρα και τους ρόλους που αυτές οι ίδιες οι φαλλικές ανάγκες δημιουργήσαν, όταν τά μωρά θά μπορούν "να κάνουν έρωτα" μεταξύ τους, μαθαίνοντας μας αυτά που δεν ξέρουμε, όταν οι τρελλοί θά διοργανώνουν όργια ομαδικά για να εξηγήσουν σε μας τους λογικούς πόσω λογίων διαφορές υπάρχουν.

Η άπορία-πορεία που αμφισβητεί την στρουκτούρα της κοινωνικής σημασίας και τους θεσμούς που κάθε κοινωνική σημασία περιέχει, συμβάλλει έτσι στην ΑΠΟ-σχηματοποίηση του αστικού καπιταλιστικού συστήματος μέσα απ' τις τάξεις που αρθρώνουν το αίτημα της σεξουαλικής απελευθέρωσης. Μέ άλλα λόγια, τις τάξεις εκείνες που, όντας σεξουαλικά καταπιεσμένες, εξαναγκάζονται να ζούν στο περιθώριο και να εξοστρακίζονται κοινωνικά, και από τους καταπιεστές και από τους καταπιεζόμενους, γινόμενες θύματα του πατριαρχικού ολοκληρωτισμού διαμέσου του οποίου ο καπιταλισμός εξασφαλίζει τη διαιώνισή του στη συνείδηση των ανθρώπων. Κι είναι θεμιτή η θέση πως αυτό που προσπαθεί σήμερα να επιτύχει ο παγκόσμιος καπιταλισμός είναι ακριβώς η μετάθεσή του από το χώρο της οικονομίας στο χώρο της συνείδησης, απ' το χώρο της πάλης των τάξεων στο χώρο του ταξικού έγώ: μια φάση νέα αυτή του καπιταλισμού που βασίζεται στην έσωτερικοποίηση κι ένδοπροβολή των θεσμών-άξιων του συστήματος από μέρους των ανθρώπων ούτως ώστε να διαφυλάσσεται η κοινή ατομική αστική συνείδηση αιώνια. Έτσι με την πατριαρχία, την έτεροφυλοφιλία, τον καταναγκασμό της εργασίας - κοινού τόποι του κοινού νοού που διαβρώνουν τά άτομα και τις μάζες -, η κεφαλαιοκρατική κοινωνία συμπληρώνει την ανάγκη της να ήγemonεύει παντοτινά την ανθρώπινη εύτυχία και συνείδηση. Η ανάγκη ενός άντρα να ήδονιστεί πλαγιάζοντας μ' έναν άλλο άντρα είναι άνωμαλία. Η ανάγκη της γυναίκας να πηδήξει έναν άντρα ή ν' αύνανιστεί ναρκισσιστικά είναι παραλογισμός. Η ανάγκη-αγάπη του μωρού να δωρήσει τά κόπρανά του στά άτομα που του είναι πιο οικεία πρέπει να είναι απαγορεύσιμη. Ο μόνος τρόπος σεξουαλικής πράξης που το σύστημα καθιγάξει είναι εκείνη του γενετικού γίγνεσθαι: η έτεροφυλοφιλία-άλλως η άλλοτριωτική παραγωγή σκλάβων που χρησιμεύουν στην επαύξηση και το διασφαλισμό της υπεραξίας.

Όμως η έτεροφυλοφιλία δεν χρησιμεύει μόνο για να διεξασφαλίζει εκείνες τις παραγωγικές δυνάμεις που είναι ικανές να θέτουν σε κατανάλωση τά προϊόντα (ψευδείς ανάγκες) που παράγει το κεφάλαιο, αλλά και για να αναπαράγει εκείνους τους θεσμούς κι εκείνες τις σχέσεις χωρίς τις οποίες θά ήταν αδιανόητο να όρθοποδήσει η δομή της σύγχρονης κοινωνίας. Άς συλλογιστούμε μια στιγμή την οικογένεια και τις ιεραρχικοπαρanoiικές σχέσεις που αναπτύσσονται στά κύτταρά της. Άς συλλογιστούμε μια στιγμή τις ανταγωνιστικές σχέσεις μεταξύ άντρα και γυναίκας και τη γενική υποδούλωση της δεύτερης απ' τον πρώτο, που ήδη ο Φρ. Ένγκελς σημείωνε με ιδιαίτερη ακρίβεια στην "Καταγωγή της Οικογένειας, της ατομικής ιδιοκτησίας και του Κράτους" (1884), τονίζοντας πως μέσα στην οικογένεια ο ρόλος της γυναίκας απέναντι στον άντρα αναλογεί με κλίση της προλεταρίας απέναντι σ' έναν άσotό. Γεγονός που θά ήταν άστεγο να κατατάξουμε και να εξηγήσουμε μόνο με την οικονομική ανισότητα που υπάρχει μεταξύ τους, μά που αντίθετα θά πρέπει να τό δούμε και σάν παράγωγο των ρόλων που κι οι δυο τους είναι υποχρεωμένοι να προσποιούνται. Η γυναίκα: μητέρα, δούλα, πόρνη. Ο άντρας: πατέρας, άρχοντας, έξα-

γοράστής. Άν μεταβιβάσουμε τώρα την παραπάνω συνάρτηση στο σεξουαλικό επίπεδο δεν θάταν δύσκολο να καταλάβουμε πως αυτοί οι αντίστοιχοι ρόλοι, του άντρα και της γυναίκας, έξυπακούουν την κυριαρχία του φαλλού πάνω στη γυναικεία σεξουαλικότητα καταστρώντας αδύνατη την οποιαδήποτε σωματοσεξουαλική επικοινωνία. Οι ίδιες οι έννοιες του παθητικού κι ένεργητικού, της ανδροπρέπειας και θηλυπρέπειας, κατά συνθήκη αντιφατικές και αντίρροπες, δεν εκφράζουν παρά τη συμβολοποίηση των γεννητικών όργάνων και την ιδεολογική σημασιοδότησή τους μέσα από τη σχέση υποδούλωση-κυριαρχία. Έκεί που τό πέος σημαίνει έξωτερική δύναμη, ολοκληρότητα, απόλυτο, τό αίδοιτο δεν μπορεί παρά να σημαίνει έσωτερική αδυναμία, κενό, σχετικότητα.

Με τέτοιες αυθαίρετες σημάνσεις, κατά τ' άλλα ιστορικά αίτιολογημένες, η έτεροφυλοφιλή σεξουαλική πράξη - φαλλική είσβολή προς πλήρωση του "κενού" - αυτοκαθορίζεται σάν μια βίαιη πράξη με μοναδικό σκοπό την καταξίωση της φαλλικής υπεροψίας, αλλά και συνάμα τη διασφάλιση της αναπαραγωγικής ρουτίνας.

Θελημένη από τό σύστημα, η έτεροφυλοφιλία, που άπορρέει απ' τον πρώτο καταμερισμό της εργασίας (διαχωρισμός των φύλων), έκτός του ότι είναι συνυφασμένη με την πατριαρχία κι όλες τις ιεραρχικές αξίες που οι φορείς της (άντρες) διοχετεύουν στους συνανθρώπους τους σάν μοναδικές κι άδιαμφισβήτητες, έμπεριέχει την ταύτιση του άντρα με την εικόνα ενός άόριστα "Ισχυρού φύλου", γιά τό όποιο, σκέψη και νόηση άφομοιώνονται μέσα στο φάσμα-χάσμα της κυριαρχικής έπιβολής του φαλλού έτσι που να ζούν την κατάσταση μιας χρόνιας παθολογικής ύστερίας. Πράγμα, αυτό τό τελευταίο, που αφήνει τον άντρα άνυποψίαστο στο γεγονός πως έτσι καταντάει να γίνεται τό φερέφωνο του καπιταλισμού και ταυτόχρονα ο καταπιεστής του έαυτού του.

Γιατί τί άλλο είναι η φαλλική επικράτηση και η διαδικασία έγκεφαλοποίησης του φαλλού άν όχι η άπόρριψη της ύλικής υπόστάσης του ανθρώπινου ατόμου κι η έξύψωση του στην άλλοτριωτική διάσταση του Λόγου; Τί άλλο είναι η άντρική φαλλοκρατία άν όχι η υποβίβαση του ανθρώπινου σώματος σε ανταλλάξιμη αξία κι η χρήση του σάν έμπορεύσιμο αντικείμενο; Και με τί Ισοδυναμεί η φαλλοκρατία (έκμετάλλευση του "αδύνατου" φύλου από τό "Ισχυρό") άν όχι με τη γενική έκμετάλλευση του ενός ανθρώπου από τον άλλο;

Έφόσον κι ενώ ο άντρας παραμένει έξαρτημένος και δεμένος με τον κυρίαρχο ρόλο που του παραχωρεί τό σύστημα κι άφου εξακολουθεί να άπωθει την ΑΠΟ-διαπαιδ-αγωγήσή του απ' τις γυναίκες, τους "διεστραμμένους", τά παιδιά κι όλες τις δίδεν μειονότητες, η έλευθερία κι η εύδαιμονία δεν θά μπορέσουν να κερδηθούν και να εύδοκιμήσουν πάνω στη γήϊνη σφαίρα. Κι άν συμφωνούμε πως δεν άρκει μια μερική μεταλλαγή της καπιταλιστικής κοινωνίας και μια άνώδυνη χαλάρωση των βάνουων θεσμών για να έπιτευχθεί η άταξική κοινωνία κι η ανθρώπινη εύτυχία, είναι άναγκάτο ν' αρχίσουμε μια μεθοδική κι απ' τά μέσα επανάσταση.... Τώρα, στο κρεβάτι, σ' όλες τις έρωτογόνες ζώνες, στις σχέσεις, τη νοοτροπία, τη γλώσσα, τη σκέψη, μακριά από την αστική ήθική, για τους έαυτούς μας, τους άλλους: δηλαδή, έμας χωρίς διαφοροποιήσεις, χωρίς ρατσιστικές διακρίσεις...

Μέσα απ' αυτή την προβληματική έμεις οι όμοφυλόφιλοι, που άποτελούμε μια σεξουαλικά καταπιεσμένη τάξη έπειδή δεν έντασσόμαστε στη ΝΟΡΜΑ, τον έτεροφυλόφιλο κανόνα, δηλούμε και εκφράζουμε ανάγκες και βιώματα ανθρώπινα και ύλικά. Άνάγκες και βιώματα που κατά συνέπεια παρέχουν ένα καθαρά επαναστατικό περιεχόμενο, βρίσκοντας την υπόστασή τους πέρα από την "άρχη της πραγματικότητας" και του νόμου των κατά κράτη κεφαλαιοκρατών Έκμεταλλευτών της φαλλοκρατούμενης εργατικής μάζας, που άν έχει τό ιστορικό δικαίωμα να επαναστατήσει, αυτό, νομίζουμε, θά τό

ΜΠΟΡΕΣΕΙ όχι μόνο μέσα από την οικονομική άνατροπή του παρόντος συστήματος, αλλά κι απ' τη δική της σεξουαλική απελευθέρωση.

Απελευθέρωση που άποβλέπει στο σκοπό να ξαναχαρίσει στον κάθε άνθρωπο τό πολύπλευρο και πολύμορφο της σεξουαλικής ιδιοσυστασίας του, που άποσκοπεί να διαμορφώσει διαφορετικά τις σχέσεις των φύλων εξαλείφοντας τους έπίκτητους ανταγωνισμούς τους, μά κυρίως που θά συμβάλλει στη ριζική ποιοτική αλλαγή της καπιταλιστικο-πατριαρχικής-έτεροφυλόφιλης κοινωνίας.

Αυτά είναι τά αίτήματα που προβάλλουμε έμεις οι όμοφυλόφιλοι σήμερα και άναφερόμενοι σ' αυτά είναι που προσπαθούμε να βρούμε ένα τρόπο και ένα δρόμο έναλλακτικό για να έξωτερικεύσουμε την ανάγκη μας για ζωή και δημιουργία. Όχι βέβαια για να πολιτικολογούμε ή να πολιτευόμαστε. Οι έτικέτες δεν άρμόζουν σε μας που ζήσαμε την άλλοτριωτική διάστασή τους και τον άναίσχυντο ρατσισμό τους. Η συνειδητοποίηση της καταπίεσής μας είναι η άπαρχή του άγώνα μας. Ένός άγώνα που δεν πάει να πραγματώσει μια όμοφυλόφιλη ιδεολογία άντιτιθέμενη στην έτεροφυλόφιλη, μά που πάει να καταργήσει τις μονρσεξουαλικές ιδεολογίες, όποιες κι άν είναι αυτές, στο όνομα ενός πανσεξουαλισμού, εύδαιμονικού και πολύμορφου, "διεστραμμένου".

Περιορισμοί

ΟΠΩΣ ΕΙΠΑΜΕ και στη διακήρυξή μας πιστεύουμε ό-
τι βασική προϋπόθεση για ν' άρχίσουν να λύνονται
τά προβλήματα των ομοφυλόφιλων και της ομοφυλο-
φιλίας γενικότερα είναι να βγούν οι ίδιοι οι ό-
μοφυλόφιλοι από τό γκέιτο του περιθωρίου που
τους έχουν κλειστεί τόσο αποτελεσματικά και να
τ ο λ μ ή σ ο υ ν (διότι για τόλμημα πρόκειται)
να ζητήσουν τό λόγο σάν ομοφυλόφιλοι. Αυτό είν-
αι πολύ δυσκολότερο απ'όσο φαντάζεται κανείς, και
ή έστω και βραχεία πολιτική πρακτική μας από
τότε που δημιουργήθηκε τό Α.Κ.Ο.Ε. δεν ήταν πα-
ρά μία σειρά από συγκρούσεις με τά κάθε λογής
έμπόδια που φράζουν τό δρόμο στην κάθε λογής ύ-
πο-όμάδα ομοφυλόφιλων. Υπάρχουν οι διάσημοι και
οι άσημοι, οι πλούσιοι και οι φτωχοί, οι οίκονο-
μικά ανεξάρτητοι κι οι εξαρτημένοι, οι νέοι κι
οι γέροι. Οι επί μέρους αντιστάσεις είναι πολλές
και ανάλογες με έναν από τους παραπάνω χαρακτη-
ρισμούς: ό ένας φοβάται και τη δουλειά του, ό
άλλος για τίς οίκογενειακές του σχέσεις, ό τρί-
τος για τίς φιλικές του σχέσεις. Και οι φόβοι
αυτού είναι απόλυτα θεμιτά: μπορεί στο έ-
πίπεδο του νομικού έποικοδομήματος να υπάρχει
στην Ελλάδα μια σχετική άνοχη" πιθανότατα όμως
αυτή ή νομική άνοχη υπάρχει μόνο και μόνο διότι
στο επίπεδο των "ήθων" υπάρχει ή απόλυτη μισαλ-
λοδοξία. Η κατάσταση αυτή άντανακλάται (άλλά
και αναπαράγεται) από την ίδια μας τη γλώσσα: ή
λέξη "πούστης" είναι συγχρόνως ή βαρύτερη και ή
κοινότερη βρισιά (συγκεκριμένα: δεν είναι σπάνι-
ες οι περιπτώσεις ξυλοδαρμού ομοφυλόφιλων συν-
οδευόμενες από τό έπιφώνημα: "Πούστης δεν είσαι;
τί περιμένεις;")

ΔΕΝ ΘΑ άσχοληθούμε όμως έδώ με τό τί μπορεί να
σημαίνει αυτή ή κατάσταση για την ίδια την κοι-
νωνία που την έχει παράγει αλλά με τό τί άποτε-
λέσματα μπορεί νάχει πάνω στα θύματα - τους όμο-
φυλόφιλους. Με δύο λόγια: πέρα από τεί συγκεκρι-
μένα προβλήματα που μπορεί όπως είπαμε να άντι-
μετωπίζει ένας ομοφυλόφιλος (δουλειά, οίκογέν-
εια, φιλικές σχέσεις, πολιτικές σχέσεις), ή
πραγματική κατάσταση του περικλεισμού του στο
γκέιτο έχει δημιουργήσει μιά αντίστοιχη "ίδεο-
λογία του περιθωρίου". Αυτή ή ιδεολογία του πε-
ριθωρίου μπορεί ή να εκφράζεται άπλοϊκά με φρά-
σεις σάν "τί να τά βγάσουμε τώρα στη φόρα" ή "ά-
φου δεν μάς ένοχλούν, τί να βάζουμε και να
μιλάμε - μπορεί να μάς βγει σέ κακό", ή να εκφ-
ράζεται, σ'ένα πολύ ύψηλότερο θεωρητικό επίπεδο
με αποκλειστική ένασχόληση σέ πνευματική ή καλ-
λιτεχνική δουλειά με συνειδητή άποχή από τά "πο-
λιτικά", ή με μία ιδεολογία του περιθωρίου που
παύρνει "έπαναστατικούς" και "άναρχίζοντες" τό-
νους. Την ανάγκη φιλοτιμίας ποιήσαντες.....τό
γκέιτο και τό περιθώριο έγιναν αυτοσκοπός, ιδε-
ώδες... και ό φαύλος κύκλος έκλεισε!

ΕΠΕΙΔΗ ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ ότι αυτή ή ιδεολογία του πε-
ριθωρίου, λιγώτερο ή περισσότερο συνειδητή, λιγ-
ώτερο ή περισσότερο διανοητικά έπεξεργασμένη,
είναι ό βασικότερος υποκειμενικός παράγοντας
που έμποδίζει την ένεργοποίηση, όργάνωση και σέ
τελευταία άνάλυση, ό μ ι λ ί α των ομοφυλόφιλ-
ων για να μπορέσουν να άντιμετωπίσουν τά προβλ-
ήματα που τους θέτει ή κοινωνία, άς μάς έπιτρα-
πέυ να άσχοληθούμε λίγο με τό περιθώριο.

ΠΙΣΤΕΥΩ ΟΤΙ αυτό που φοβούνται μήπως τό περιθ-
ώριο χάσει έναν κάποιο άμφισβητησιανό ή άναρχί-
ζοντα ρόλο άμα "συγκροτηθεί" και "μιλήσει" δημό-
σια - και δεν κάνουν τίποτ'άλλο παρά να έπαναλ-

αμβάνουν απόψεις της γενιάς των BEAT και της
POP - ξεχνούν ή παραβλέπουν τό γεγονός ότι ή ό-
ποιαδήποτε άνελεύθερη κοινωνία (στήν περίπτωσή
μας ή καπιταλιστική-φαλλοκρατική) π α ρ ά γ ε ι
ό ρ ι ζ ε ι και ό ρ ι ο θ ε τ ε ι αυτά τά
περιθώρια - λιγάκι όπως οι σύγχρονες πόλεις
τους σκουπιδότοπους. Τά περιθώρια γίνονται έπα-
ναστατικά μόνον όταν άπαιτήσουν να εξακριβωθούν
στο κέντρο: οι σκουπιδότοποι στο Πέραμα ή τά
Λιόσια όχι μόνο δεν ένοχλούν κανέναν, και μάλ-
ιστα είναι συστατικό στοιχείο στην όμαλή λειτ-
ουργία της καταναλωτικής Αθήνας - άν όμως με-
ταφέρονταν στην Πλατεία Συντάγματος θά άνέτρε-
παν όχι μόνο την Αθήνα- αλλά και τίς συνθήκες
άναπαραγωγής τους.

ΤΕΤΟΙΑ "ΠΑΘΗΤΙΚΑ" περιθώρια υπήρξαν στην ιστορία
και υπάρχουν ακόμα άμπολλα" και όχι μόνο
δεν ένοχλούν τό δοσμένο κοινωνικό σύνολο που τά
παρήγαγε, αλλά αντίθετα τό ύπηρετούν - μπορεί
μάλιστα να πεύ κανείς ότι αποτελούν ένα βασικό
δομικό τους στοιχείο. Σάν παράδειγμα άναφέρω:

1. Μαύροι στίς ΗΠΑ και στη Νότιο Αφρική
2. Έβραίοι στο Μεσαίωνα
3. Έβραίοι στο Ναζισμό
4. ό "άποτυχημένος" στην άστική κοινωνία
5. ό φυλακισμένος ή ό πολιτικός κρατούμενος
6. ό "τρελλός", κ.ά.

ΑΥΤΗ Η "ΔΟΜΙΚΗ" σχέση του περιθωρίου με τό κοι-
νωνικό σύνολο άρθρώνεται μ'έναν ιδιότυπο, φαιν-
ομενικά άντιθετικό, τρόπο: τό περιθώριο είναι
συγχρόνως για "πέταμα" αλλά και "άναγκαίο".Π.χ.
στο τέλος του Μεσαίωνα οι Έβραίοι ήταν κλεισμέ-
νοι στά κάθε λογής γκέιτο, γινόντουσαν, περιο-
δικά, άντικείμενο συστηματικού διωγμού (Ισπανία),
χωρίς όμως αυτούς δεν νοέιτο έμπορευματική
καπιταλιστική άνάπτυξη - άφου μόνον αυτοί μπο-
ρούσαν να "νοικιάζουν" τό κεφάλαιο (δάνειο με
τόκο). Κάτι άνάλογο και στο Ναζισμό: άντικείμε-
νο διωγμών και έκμηδενισμού από τη μία, δομική
ανάγκη όμως για να λειτουργήσει ή ναζιστική δη-

μαγωγία σάν ιδεολογία και ό μύθος της καθαρής
ράτσας (χωρίς "βρώμικους" πώς όρίζονται οι "καθ-
αροί;"). Η ίδια ή έργατική τάξη (τό μεγαλύτερο
και τό πιο έπίφοβο "περιθώριο" σέ μία άναπτυγ-
μένη καπιταλιστική κοινωνία) είναι άντικείμενο
αυτής της άντιφατικής στάσης του κοινωνικού συ-
στήματος: από τη μία είναι άναγκαία για την πα-
ραγωγή ("ή κυβέρνηση, που πάντα φροντίζει τά
συμφέροντα των έργαζομένων..."), από την άλλη,
ανάλογα με τίς ιστορικοπολιτικές συνθήκες,μπο-
ρεί να είναι "άξεστη και άμόρφωτη," "άντεθνική"
ή (στο στάδιο της τεχνοκρατικής ιδεολογίας)....
"άνύπαρκτη"!

Η ΔΟΜΙΚΗ ΑΥΤΗ ανάγκη μιας καταπιεστικής κοινωνι-
άς για "περιθώρια" και γκέιτο φαίνεται ακόμα
καθαρότερα σ'αυτό που θά μπορούσαμε να χαρακτη-
ρίσουμε σάν "ψευδογκέιτο" ή "ψευδοπεριθώριο",
δηλαδή γκέιτο που είναι φανταστικά, περιθώρια
που θά ή θ ε λ ε ή άρχουσα ιδεολογία να υπήρ-
χαν αλλά που στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν.

Ένα τέτοιο περιθώριο είναι κι αυτό που εκφρά-
ζεται σέ λανθάνουσα κατάσταση στην έννοια "άποτυ-
χημένος", μία λέξη που θάχει άκούσει κάθε παιδί
από οίκογένεια με παλαιομοδίτικη άστική ιδεολο-
γία: "άν δεν κάνεις τό χ, ψ ή ω, θά γίνεις ένας
άποτυχημένος"! (άποτυχημένος σημαίνει,στο φλου,
από μέθυσος και άπένταρος ως καλλιτέχνης και
διανοούμενος). Έδώ, με τη μορφή άπειλής, εκφρά-

ζεται μια λανθάνουσα έπιθυμία να υπήρχε ένα αυ-
στηρά όριοθετημένο περιθώριο (που όμως δεν ύπαρ-
χει) για όσους δεν συμμορφώθηκαν με τόν όρθολο-
γισμό της καπιταλιστικής κοινωνίας.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΙΑΘΕΟΥΜΕ τώρα πιο συγκεκριμένα για τους
ομοφυλόφιλους, και μάλιστα τους ομοφυλόφιλους
στην Ελλάδα, θά καταφύγουμε σ'έναν παραλληλισμό
σημειώνοντας τίς άντιστοιχίες αλλά και τίς δια-
φορές: ή κατάσταση ενός ομοφυλόφιλου στην Έλ-
λάδα μοιάζει με την κατάσταση των μαύρων στίς
ΗΠΑ.

1. Και στίς δύο περιπτώσεις ύπάρχει μία έξευτε-
λιστική καταπίεση που βασίζεται στο ιδεολογικό
έπίπεδο, διότι στο νομικό επίπεδο υπάρχει σήμε-
ρα και στίς δύο περιπτώσεις μία σχετική "ίσονο-
μία".
2. Αφού ή καταπίεση είναι βασικά ιδεολογική,
δηλαδή, έσωτερικευμένη στά ίδια τά άτομα που
την ύφίστανται, είναι τελείως άνύπαρκτη μία κά-
ποια συντονισμένη και θεωρητικοποιημένη "άντίσ-
ταση" - για τόν άπλούστατο λόγο ότι ή τελευταία
προϋποθέτει μία κάποια συλλογικότητα, μία κά-
ποια όμόνοια (πολιτική) παρέμβαση, ένα μύνημο
θεωρίας. Και τά τρία τελευταία στοιχέα άντίκ-
εινται σέ βασικές άρχές της πολιτικής του κρατ-
οῦντος συστήματος άπέναντι σέ καταπιεσμένες
μειονότητες. Αυτή άκριβώς ή έσωτερικευση της κα-
ταπιεστικής ιδεολογίας είναι και τό βασικότερο -
σχεδόν άνυπέρβλητο - έμπόδιο για την άπαρχή έσ-
τω μιας άπελευθερωτικής διαδικασίας κ α ί στους
Μαύρους της Αμερικής κ α ί στους "Ομοφυλόφι-
λους της Ελλάδας. Έτσι, οί μόν δεν άμφισβητούν
ποτέ τά ίδια τά θεμέλια του "Αμερικάνικου όνει-
ρου" (τό κομμουνιστικό κίνημα δεν βρήκε ποτέ ό-
παδούς στους μαύρους) και ζητούν άπλως τόν "έγκ-
λιματισμό" στην ύπάρχουσα άγριοκαπιταλιστική ά-
μερικάνικη κοινωνία, ενώ οι, δέ, τρομάζουν ακόμα
και στην ιδέα ότι μπορούν - είτε άτομικά είτε
μέσω ενός συλλογικού φορέα - να μιλήσουν δημόσια
και να εκφράσουν άπόψεις, αίτήματα, κλπ. Συγκεκρι-
μενο παράδειγμα, οι έμπειρίες του ίδιου του
Α.Κ.Ο.Ε.: άντιμετωπίζεται με πολύ μεγαλύτερη συ-
μπάθεια από τους "πεφωτισμένους έτεροφυλόφιλους"
απ'όσο από τους ίδιους τους ομοφυλόφιλους!
3. Κ α ί στους μαύρους κ α ί στους ομοφυλόφ-
ιλους ή μόνη "άντίσταση" που προβάλλουν στίς
συνεχείς έπιθέσεις της κάθε λογής έξουσίας είναι
καθάρη "ένστικτώδης" (Λ. Άλτρουςσέρ: Τό ταξ-
ικό ένστικτο είναι υποκειμενικό και αὐθόρμητο, ή
ταξική θέση είναι άντικειμενική και όρθολογική).
Αυτή ή "ένστικτώδης" αντίσταση έχει σάν άποτέ-
λεσμα κ α ί οι Μαύροι κ α ί οι ομοφυλόφιλοι
να πάζουν ένα καθοριστικό ρόλο στον πολιτιστι-
κό χώρο της χώρας τους. Τί τό νέο θά είχε προσ-

φέρει ή άμερικάνικη κουλτούρα χωρίς τά νέγρικα
σπιρίτουαλς, τη τζαζ που κατέληξαν στην POP και
στη ROCK, τί θά ήταν ή σύγχρονη Ελλάδα χωρίς
τόν άλφα ποιητή, μουσικό, ζωγράφο ή σκηνοθέτη.
ΚΙ ΕΔΩ ή νέγρικη κουλτούρα,τά νέγρικα τραγούδ-
ια (που έχουν χαρακτηριστεί λανθασμένα σάν "έπ-
αναστατικά" ενώ άπλως εκφράζουν ένα "ένστικτο"
καταπιεσμένης όμάδας), ακόμα και ή νέγρικη "πο-
λιτική πρακτική" (ξαφνικά βίαιες, καθαρά - αλλά
και μόνο - "ένστικτώδεις" έξεγέρσεις στίς συν-
οικίες-γκέιτο τους χωρίς κανένα ξεκάθαρο στόχο:
τά κάνουν για μερικές μέρες λύμπα) παρουσιάζουν
mutatis mutandum άναλογίες με τη δράση - πνευμα-
τική ή πολιτική - των ελλήνων ομοφυλόφιλων: όπ-
ως και στά νέγρικα τραγούδια έτσι και στά έργα
των δικών μας ομοφυλόφιλων ύπάρχει (σχηματικά)
ή εκφραση της καταπίεσης και του πόθου - αλλά
όχι ακόμα και της πίστης στη δυνατότητα άλλαγής.
Αν μέσα στη δουλειά του τάδε ζωγράφου, του τά-
δε μουσικού, του τάδε σκηνοθέτη άρχίζει και
διαφαίνεται ένας "ομοφυλοφιλικός λόγος", τίς
περισσότερες φορές αίσθάνεται την ανάγκη να χρη-
σιμοποιήσει την "ποιότητα της καλλιτεχνικής του
δουλειάς" σάν πρόσχημα και ήμιδιάφανο πέπλο.
Γιατί πώς άλλως να εξηγήσουμε τό γεγονός ότι
ακόμα και σέ περιπτώσεις που ή "καλλιτεχνική
όμιλία" ενός καλλιτέχνη φανεώνει άπερίφραστα
τίς δομές των έρωτικών του έπιθυμιών, ό ίδιος
αυτός καλλιτέχνης δεν θά τολμήσει ποτέ - μά πο-
τέ - να τίς δηλώσει ξεκάθαρα δημόσια. Κάτι άνά-
λογο συμβαίνει και με τους "άσημους" ομοφυλόφι-
λους: ή καθημερινή τους ζωή μπορεί να "μιλάει
από μόνη της" στους τρίτους, οι ίδιοι όμως δεν
θά πουν τίποτα ποτέ.
ΕΤΣΙ, Η ΚΑΘΑΡΑ παρανοϊκή αυτή κατάσταση - που
θά μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε σέ γκροτέσκο
τόνο: "ό κόσμος τ'όχει τούμπανο και μείς κρυφό
καμάρι" άν δεν ξέραμε πώς βασικά υπεύθυνη για
την κατάσταση αυτή είναι ή δειλία των "όμαλων"
- μάς δείχνει με τόν παραλογισμό της πώς λειτ-
ουργεί στην περίπτωση των ομοφυλόφιλων ή άντι-
φατική(άλλά κυνικότατη) πολιτική της έξουσίας
(της κάθε έξουσίας: πολιτικής, οίκονομικής, ή
φαλλοκρατικής) άπέναντι στην κάθε περιθωριακή
όμάδα:τό κοινωνικό σύστημα τους άπορνεά όσο
μπορεί (οίκονομικά, πολιτικά, σεξουαλικά,άλλά
ιδιαίτερα πνευματικά και καλλιτεχνικά:προσφέρουν
διασκέδαση ή στο επίπεδο της δουλειάς τους ή
στο επίπεδο της καθημερινότητας: ό ομοφυλόφιλος
είναι, ή άναγκάζεται να είναι διασκεδαστικός,
να κάνει "show" για την παρέα) - χωρίς να τους
δίνει ποτέ τό δικαίωμα να δηλώσουν χωρίς ντρο-
πή και άπειρες έμμεσες κυρώσεις τό τί έπιθυμ-
ούν, τό τί είναι.

"Ο ομοφυλόφιλος πολίτης, έ φ ό σ ο ν δ έ ν ε ζ ι ν α ι ά λ λ ο τ ρ ι -
ω μ έ ν ο ς, άποτελεί από την ίδια του τη φύση, έπαναστατική δύναμη που
τείνει ν'άνατρέψει όχι μονάχα την οίκονομική δομή της κοινωνίας, αλλά
και τό ήθικό της έποικοδόμημα: την ήθική του άρσενικού που στραγγαλίζ-
ει την έλευθερία της γυναίκας και δημιουργεί στεγανά άνάμεσα στά δύο
φύλα. Στο σημερινό επίπεδο της άλλοτρίωσης, ό ομοφυλόφιλος άποτελεί
πρόκληση και για τά δύο φύλα άπλως και μόνο γιατί τους άποδειχνει την
σ χ ε τ ι κ ό τ η τ ά τους· στο επίπεδο της μή άλλοτρίωσης, άντιπροσ-
ωπεύει μία δυνατότητα κ ο ι ν ή για τό ανθρώπινο γένος, χωρίς να άπ-
οκλείει τίς έτεροφυλόφιλες σχέσεις ή να έμποδίζει την άναπαραγωγή. Δεν
είναι περίεργο συνεπώς που άντιμετωπίζεται με τόση έχθρότητα από μέρ-
ους μιας π α τ ρ ι α ρ χ ι κ ή ς κοινωνίας που έδράζεται πάνω στη δύ-
ναμη και καλλιεργει με κάθε τρόπο τά φετίχ του "άνδρισμού"."

(Από τόν ΚΑΙΑΔΑ του Λουκά Θεοδωρακόπουλου. Έκδόσεις ΕΞΑΝΤΑΣ,1976.)

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ ΣΤΗΝ ΕΣΣΔ ΤΟΥ *George Schuvaloff*

Ι.
'Η ομοφυλοφιλία στη Σοβιετική Ρωσία είναι από έκφραση της άποψης μιά αντίφαση. Οι κάτοικοι σ' ένα ολοκληρωτικό κράτος πρέπει να είναι ταυτόσημοι, μέλη μιᾶς μεγάλης συλλογικής φάρμας που χτίζουν τη νέα κοινωνία με μεγαλόστομα τραγούδια και έκκωφαντική ευθυμία. 'Ομοφυλόφιλοι υποτίθεται πως δεν υπάρχουν, αλλά κι όταν καταφέρνουν να υπάρξουν, αντιμετωπίζονται μ' έναν ιδιαίτερα δηκτικό τρόπο: για τη μονοδιάστατη όπτική των σοβιετικών αρχών, η ομοφυλοφιλία παρουσιάζεται σαν ένα ακραίο παράδειγμα inakomiskie (μιά αμετάφραστη λέξη που έχει σχέση με τον ειρηνολατρισμό), κάτι έντελως ξένο με τη φυσική (normal) τάξη πραγμάτων. Δεν ήταν τυχαίο που μιά από τις πρώτες ενέργειες του Χίτλερ υπήρξε η κατάργηση του 'Ομοφυλοφίλου Μουσείου του Βερολίνου και η άπληξη καταδίκη των ομοφυλόφιλων ως σεξουαλικά διαστραμμένων. 'Αξίζει μάλιστα να σημειώσουμε ότι η επίθεση κατά των ομοφυλόφιλων στη Σοβιετική 'Ενωση εκδηλώθηκε περίπου την ίδια εποχή: στις αρχές του '30.

Τόν 'Ιανουάριο του 1934, σημειώθηκαν στη Μόσχα, τό Λένινγκραντ, τό Χάρκοβο και την Οδησό, μαζικές συλλήψεις ομοφυλόφιλων. Πολλοί αριθμοί, πολύ γνωστοί, ήθοιοι, μουσικοί και καλλιτέχνες, μαζί με πολλούς άσημους ανθρώπους κατηγορήθηκαν ότι συμμετείχαν σε "ομοφυλοφιλικά όργια" και καταδικάστηκαν σε αρκετά χρόνια φυλάκιση ή εξορία στη Σιβηρία. Τό γεγονός προκάλεσε πανικό ανάμεσα στους ρώσους ομοφυλόφιλους και ακολουθήθηκε από ένα κύμα αυτοκτονιών ακόμα και μέσα στον ίδιο τον Κόκκινο Στρατό. Τόν Μάρτιο του 1934, με προσωπική παρέμβαση του Στάλιν, ψηφίστηκε μιά θεσμική διάταξη που απαγόρευε τις ομοφυλοφιλικές πράξεις με ποινές φυλάκισης μέχρι όχτώ χρόνων. 'Ο νόμος άφορούσε μόνο την άντρική ομοφυλοφιλία και πρόβλεπε πέντε χρόνια φυλάκιση για τους "έν κοινή συναινέσει τελέσαντας" ομοφυλοφιλικές πράξεις και όχτώ χρόνια για τις περιπτώσεις όπου ό συμμετέχων είχε έπωφεληθεί από κάποιο πλεονέκτημα, χρησιμοποιήσει βία, ή τελήσει την πράξη για χρήματα και σε δημόσιο χώρο.

Πρίν από την εποχή αυτή, οι ομοφυλόφιλοι διαβιούσαν καλύτερα στη Ρωσία. Μπορούσε κανείς να τους συναντήσει ανάμεσα στην άρχουσα τάξη (τόσο ό Πέτρος ό Μέγας, όσο και ή Μεγάλη Αίκατερίνη δεν ήταν άντίθετοι στην ομοφυλοφιλία και ό αδερφός του 'Αλέξανδρου ΙΙΙ ήταν ομοφυλόφιλος), και ανάμεσα στους άριστοκράτες, τους ήθοποιούς, τους λογοτεχνικούς κριτικούς και τους πολιτικούς. 'Ακόμα όμως και τότε, ή παραδοσιακή ρωσική κουλούρα ήταν έχθρική προς την ομοφυλοφιλία γενική σιωπή βασίλευε πάνω στο θέμα και ή άθηρη σκευητική πουριτανισμός αλώνων της Ρωσίας, είχε σαν αποτέλεσμα να κάνει την ομοφυλοφιλία να φαντάζει σαν άμαρτία, σαν κάτι ολοκληρωτικά άπαγορευμένο (ταμπού).

'Η άντιομοφυλοφιλική στάση της παραδοσιακής ρωσικής κουλτούρας συνδέθηκε καθαρά με την άνθρωποφοβία του ολοκληρωτισμού, τό φόβο του για τον άντικομφορμισμό. 'Η μιά ένίσχυση την άλλη και οι δύο μαζί συνέβαλαν στην έντονη άντιομοφυλοφιλική στάση της σύγχρονης Σοβιετικής Ρωσίας. Την εποχή της σταλινικής τρομοκρατίας, τό ναυαι κανείς ομοφυλόφιλος ίσοδυναμούσε με καταδίκη σε θάνατο. Οι πράκτορες της Κ.Γ.Β. δεν ήταν άναγκασμένοι να έφευρίζουν κατηγορίες (άναγγέλοντας ότι είσαστε πράκτορας της βρετανικής 'Υπηρεσίας Πληροφοριών ή ότι συνωμοτούσατε ν' άναντινάξετε τό Κρεμλίνο)· τό έγκλημα ήταν πρόχειρο. Στά μέσα της δεκαετίας του '30 λογουχάρη, τό προσωπικό ήμερολόγιο του μεγαλύτερου ρώσου ομοφυλόφιλου συγγραφέα Μιχαήλ Κουζμίν, ήμερολόγιο που τό είχε πουλήσει λίγα χρόνια προτίτερα, όταν ήταν έντελως άπένταρος, στο Κρατικό 'Αρχείο, χρησιμοποιήθηκε για να διευκολύνει τά έκκαθαριστικά σχέδια της Κ.Γ.Β. Τό ήμερολόγιο του Κουζμίν ήταν γεμάτο από πικάντικες λεπτομέρειες για τις έρωτικές περιπέτειες των ομοφυλόφιλων φίλων του. 'Ετσι, όταν δόθηκε στην Κ.Γ.Β. ένας όρισμένος αριθμός συλλήψεων που έπρεπε να κάνει κάθε βδομάδα (κάπου 500), τίποτα δεν ήταν εύκολότερο από τη σύλληψη πληθώρας ομοφυλόφιλων που τώρα όρίζονταν per se σαν έγκληματίες, για την κάλυψη του προγραμματισμένου Πλάνου. 'Ενα σωρό άνθρωποι είχαν την ίδια τύχη με τον Γιούρι Γιούρκοβ, έναν από τους μόνιμους έραστές του Κουζμίν, ό όποτος συνελήφθη τό 1938 και κατόπιν άπλως "έξαμύστηκε". Πολλοί άνθρωποι έπύσης στη Ρωσία μου είχαν την ιστορία του ήμερολόγιου και της άλληλογραφίας του περίφημου τραγουτή ήθοιοι Γιούριεφ, ό όποτος ποτέ δεν νοιαζόταν να κρύψει τά ιδιαίτερα γούστα του. 'Οσο ζούσε ό Γιούριεφ, ή διασημότητα του τον προστάτευε, αλλά μετά τό θάνατό του, πολλοί από τους ομοφυλόφιλους φίλους του που άναφέρονταν στο ήμερολόγιο, φυλακίστηκαν και έξοντώθηκαν. 'Ηταν εκείνη άκριβ-

ως την εποχή που ό 'Αντρέ Ζύντ έκανε τό περφόρμιο ταξίδι του στη Ρωσία, έλπίζοντας να προσηλυτίσει τον Στάλιν στο φιλελεύθερο πύστεύω του. Πολύ λίγα πράγματα έκαναν αυτόν τον άφελή και γεμάτο ζήλο συνήγορο των δικαιωμάτων των ομοφυλόφιλων να ύποπτευθε ότι ό διερμηνέας του Α.Σ. (πολύ γνωστός μεταφράστης σήμερα, ύστερα από έικοσι χρόνια διαβύωσης σε στρατόπεδα έργασίας), θά φυλακισόταν για την "έγκληματική" - άν και έντελως έπίσημη - έπαφή του με τον Ζύντ, τον άισχρό σηματοφόρο της ομοφυλοφιλίας.

Κατά περίεργο τρόπο, οι λεσβίες δεν διώκονταν συνήθως άμεσα. 'Η Σοφία Πάρνοκ, μιά από τις τρεις μεγαλύτερες γυναίκες ποιήτριες του αιώνα μας, που ή δουλειά της ήταν άφιερωμένη άποκλειστικά σε γυναίκες, δεν ένοχηλήθηκε ποτέ από την Κ.Γ.Β. και κατάφερε να έχει ένα σχετικά ήρηνικό θάνατο από καρδιακή προσβολή τό 1933, πολύ πριν από την Μεγάλη Τρομοκρατία. Τό όνομά της όμως, μεταθανάτια, άποκλείστηκε από κάθε έπίσημη λογοτεχνική άναγνώριση, και ή ζωή και τό έργο της από τό 1928, τό χρόνο που άρχισε την άληθινά έκπληκτική ποιητική της σταδιοδρομία, σκεπάστηκε με σιωπή.

Οι σοβιετικές άρχές άποστρέφονται τους ομοφυλόφιλους όχι γιατί δεν συμβαδίζουν με τους άνεπιλήπτα ήθικούς και χαρούμενους οικοδόμους του κομμουνισμού, αλλά γιατί, από μιά βαθύτερη άποψη, τό ομοφυλοφιλικό φαινόμενο τους είναι έντελως ξένο· εύκολότερα θά μπορούσαν να άσχοληθούν με 'Αρειανούς. Στη Ρωσία σήμερα δεν ύπάρχει σχεδόν κανέναν εύδους σεξουαλική διαπαιδαγώγηση. Τό όνομα του Φρόντ πολύ λίγοι τό γνωρίζουν, τό έργο του σχεδόν κανένας· μεταφράστηκε στις αρχές της δεκαετίας του '20, αλλά δεν τό βρίσκει πλέον κανείς. Τά όνόματα του 'Αντλερ, του 'Ερικ Φρόμ, του Κύνσεη ή ακόμα και του παλαιότερου γερμανού Χίρσφελντ είναι έντελως άγνωστα στους περισσότερους ανθρώπους, ακόμα και σ' εκείνους που θεωρούνται μορφωμένοι. 'Αν δεν ξέρει κανείς ξένες γλώσσες και δεν μάθει ότι ύπάρχουν αυτά τά βιβλία, δεν ύπάρχει κανένας τρόπος να ενημερωθε πάνω στο θέμα. Τόσο οι ομοφυλόφιλοι όσο και οι έτεροφυλόφιλοι μεγαλώνουν χωρίς να μαθαίνουν τίποτα για τη σεξουαλικότητά τους. Αύτή ή άγνοια, σε συνδυασμό με τις συντηρητικές και κομφορμιστικές τάσεις που χαρακτηρίζουν τη ρώσικη κουλτούρα εδώ και αιώνες, έδωσαν γόνιμο έδαφος για τη διαμόρφωση της άρνητικής στάσης άπέναντι στους ομοφυλόφιλους. Θεωρούνται περίεργα όντα, έκφυλισμένα, πρωτόγονα, κάτι έντελως έχθρικό προς τις νόρμες της ανθρώπινης κοινότητας, που πρέπει να τιμωρηθούν ή να διαπαιδαγωγηθούν για να επανέλθουν στον κανονικό δρόμο. Προκαλετ κατ'άπληξη τό γεγονός ότι ό "άπλός σοβιετικός άνθρωπος", τόσο καλά έξοπλισμένος από την παιδική του ήλικία με την μαρξιστική και λενινιστική θεωρία, θά μπορούσε να έχει μιά οποιαδήποτε άνάμνηξη μ' αυτά τά φρικτά πράγματα. Στους γραφειοκράτες άρχηγούς, οι ομοφυλόφιλοι φαίνονται έντελως άλλόκοτοι και ά-

κατανόητοι. Ρώτησα κάποτε μιά πολύ έξυπνη και μορφωμένη ρωσίδα κυρία γιατί στη Ρωσία τιμωρούνται οι άντρες ομοφυλόφιλοι και όχι οι γυναίκες. Μοι έδωσε μιά πολύ πνευματώδη άπάντηση: "Οι άνάρετοι με τά κοντόφθαλα μιά τους μπορούν τουλάχιστον να φανταστούν τί κάνουν οι άντρες μεταξύ τους. Μερικοί άπ' αυτούς ύπνρέτησαν στο στρατό ξηράς ή στο ναυτικό, έχουν κάποια μικρή πεύρα, ξέρουν ότι οι άντρες είναι έξοπλισμένοι για μιά τέτοια έρωτική έμπειρία. Δύο γυναίκες όμως τί θά μπορούσαν να κάνουν; Αυτό είναι κάτι που ξεπερνάει τη νοημοσύνη τους. Είναι τόσο προσγειωμένοι, ώστε δεν μπορούν ούτε να τό φανταστούν."

Στη Ρωσία ό παραλογισμός είναι τόσο άπόλυτος ώστε δεν έπιτρέπεται να άναφερθε στην ομοφυλοφιλία ούτε συμπτωματικά. Οι άρχές φοβούνται ακόμα και τη λέξη, ιδιαίτερα άν συνδέεται με κάποιο από τά σεβάσματα άπολιθώματα της έθνικής κουλτούρας, τά έπιχρισμένα άγάλματα που περνούν από τη μιά γενιά στην άλλη. Δεν μπορείς να μιλήσεις για την λανθάνουσα ομοφυλοφιλία του Τολστόι ή του Γκόγκολ, ή να μνημονέσεις τό δισηξουαλισμό του άγιοποιημένου άγρότη ποιητή Σεργκέι Γεσένιν, τον σύζυγο της 'Ισιώρας Ντάνκαν. 'Αρκετά χρόνια πριν, προσφέρθηκε να γράφω ένα έλδος μυθιστορηματικής βιογραφίας του "Όσκαρ Γουάιλντ για κάποιον από τους ρώσους εκδότες. 'Αντιμετώπισε με συμπάθεια την πρόταση, αλλά μοι είπε έντελως σοβαρά: "Ρίξτε σās παρακαλώ περισσότερο φως πάνω στις σχέσεις του με τις γυναίκες και καταστρέψτε τον άστικό θρύλο γύρω από τη διαστροφή του μεγάλου αυτού άγγλου συγγραφέα." Όταν του παρατήρησα ότι άα ήταν δύσκολο να παραλείψω τη σκανδαλώδη δίκη του Γουάιλντ ή τις σχέσεις του με τον "Άλφρεντ Ντάγκλας, συνοφρώθηκε και άπάντησε: "Προφανώς, θέλετε να με στήσουν στον τοίχο μόλις βγει τό βιβλίο σας." Δεν ξαναμιλήσαμε ποτέ για τό θέμα.

'Η λέξη "ομοφυλοφιλία" είναι ένα έλδος μαμπούλα που τρομάζει τους σοβιετικούς εκδοτικούς κύκλους και τους έμποδίζει να δώσουν στη δημοσιότητα τά έργα του Ζύντ, τά ποιήματα του Καβάφη, τον Πλάτωνα ή τά μυθιστορήματα του Προύστ. Στις αρχές της δεκαετίας του '30, άρχισε συγκεκριμένα μιά μετάφραση του Προύστ που έφτασε μέχρι τον τόμο "Ο Αίχμαλωτος" τώρα οι πρώτοι δύο τόμοι είναι προσιτοί στο κοινό, αλλά δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα ότι θά τυπωθούν τά Σόδομα και Γόμορα. Όταν ένας καλοπροαίρετος εκδότης αποφάσισε να θάλει μπροστά τον Αίχμαλωτο, τον ρώτησα: "Πώς θά ξεγελάσετε τους λογοκριτές;" 'Αποκρίθηκε: "Έλπίζω να τους πάρει ό ύπνος καθώς θά διαβάσουν." Δυστυχώς όμως ό λογοκριτής έπασχε από άπνεία και ό Προύστ καταλήθηκε. Σε μεταφράσεις δυτικών μυθιστορημάτων, τά άποσπάσματα που άφορούν την ομοφυλοφιλή ζωή, άπλως κόβονται. Όταν βγήκε ή ρωσική έκδοση του μυθιστορήματος του Βάσκο Πρατολίνι Il Quartiere ('Η Περιοχή), όλόκληρη ή άφηγηματική γραμμή που άφορούσε έναν από τους κύριους πρωταγωνισ-

ές πού ήταν ομοφυλόφιλος, άφαιρέθηκε, δημι-
ουργώντας μεγάλο χάσμα στο βιβλίο. 'Ακόμα
καί στίς μεταφράσεις των Σοννέτων του
Σαίξπηρ από τον Μαρσάκ, πού θεωρήθηκαν άρι-
στοτεχνικές για τή ρώσικη γλώσσα, συχνά
ο Μαρσάκ άντικατέστησε τό "δ" μέ τό "ή". Οί
μεταφράσεις των έργων Myra Breckinridge,
Boys in the Band, του Κοκτώ τό Cahier Blanc,
ή τό τόσο άθώο μυθιστόρημα του Μπάλντουϊν
Giovanni's Room, αναγκάζονται νά συμπεριζο-
νται τήν τύχη της άνατρεπτικής φιλολογίας -
σάμειζνται (ίδιωτική ή λαθραία έκδοση). Τέ-
τοια έργα κυκλοφορούν μέ ταχύ τρόπο μέχρι
πού τά χειρόγραφα φθείρονται, αλλά τό νά τά
κρατάς στο σπίτι σου είναι παρακινδυνευμένο.

II.

Στή σύγχρονη Ρωσία υπάρχει ομοφυλόφιλη ζωή,
αλλά δεν υπάρχει αυτό πού ονομάζουμε ομοφυ-
λόφιλος "κόσμος", έκείνα τά ιδρύματα καί οί
δημόσιοι χώροι πού έχουν γίνει παραδεκτά
(καί πού συχνά οί άλλοι τά περιφρονούν) από
τούς ομοφυλόφιλους της Δύσης. Δεν υπάρχουν
ομοφυλόφιλα μπάρ, λουτρά, ντισκοτέκ, συνοι-
κεύες ομοφυλόφιλων, περιοδικά ή σόου σέ κα-
μπαρέ. Βασικά, οί ομοφυλόφιλοι γνωρίζονται
στούς δρόμους, σέ όρισμένα πάρκα τό καλοκ-
αίρι, στίς σκοτεινές εισόδους των πολυκατοι-
κιών (πού ποτέ δεν κλειδώνονται στή Ρωσία),
στά έξοχικά σπίτια, καί κυρίως σέ μερικά
διαμερίσματα πού τραβούν τούς ομοφυλόφιλους
σάν μαγνήτες - όχι για νά κάνουν σέξ, αλλά
άπλως για νά συναντήσουν φίλους, ν' ακούσουν
μουσική ή νά κουβεντιάσουν. Κατά κανόνα, ό
ένas γνωρίζει τον άλλο ή έχει ακούσει γι'
αυτόν. Στίς μεγαλύτερες πόλεις - Μόσχα, Λέ-
νινγκραντ, Κίεβο, Όδησσό καί στίς Βαλτικές
πρωτεύουσες - υπάρχουν επίσης γνωστά μέρη
για περίπατο: όρισμένα πάρκα καί δημόσιοι
κήποι, ιδιαίτεροι δρόμοι, ένα-δύο καφενεύα,
μερικά ξενοδοχεία, είδικά σημεία στα κάμπ-
ους των πανεπιστημίων, μερικά θέατρα (τό
πιό περίφημο είναι τό χώλ του Μπολσόϊ όπου
όμως θεωρείται μάλλον της μόδας νά σεργιαν-
ας). 'Αλλά όλα αυτά τά μέρη είναι επικίνδυ-
να λίγο-πολύ, γιατί συχνάζονται από μεταμφ-
ιεσμένους πράκτορες της K.G.B. πού καιροφυ-
λακτούν νά συλλάβουν νεαρούς ομοφυλόφιλους
"έγκληματίες".

Σάν αποτέλεσμα όλων αυτών, τό κοινό πρό-
βλημα όλων των ομοφυλόφιλων σ' όλο τον κόσμο
- γνωριμία, έμπιστοσύνη, έπικοινωνία - εδώ
είναι πολύ δυσεπίλυτο. 'Ακόμα κι αν δέ φοβ-
ασαι νά κάνεις γνωριμία στο δρόμο - καί στή
Ρωσία οί περισσότεροι άνθρωποι, πολύ λογικά
φοβούνται θανάσιμα όταν κάνουν κάτι παρόμ-
οιο -, δεν υπάρχει μέρος νά καταφύγεις όταν
ζευγαρωθείς. 'Ενα ζευγάρι νεαρών πού θέλουν
νά μένουν μόνοι, θά διαπιστώσουν πώς είναι
αδύνατο νά βρουν ένα δωμάτιο ξενοδοχείου: αν
ζεύς στήν ίδια πόλη, δεν έχεις δικαίωμα νά

ζητήσεις δωμάτιο ξενοδοχείου· αν είσαι ξέν-
ος, διαπιστώνεις γενικά ότι τέτοιες άνέσεις
είναι άπλως άνέφικτες. "Αν πάλι, κατά παρέ-
κλιση της τύχης, υπάρχει κάποιος χώρος,μπο-
ρείς νά νοικιάσεις δωμάτιο ξενοδοχείου μον-
άχα αν δείξεις τό διαβατήριό σου τό όποιο
έχει μια είδική σφραγίδα - "Πρόπισκα" - πού
αναγράφει τό μέρος πού ζεις, δηλαδή, μια έ-
πικίνδυνη άδιακρισία. Σχεδόν κανένας δεν έ-
πιτρέπεται νά έχει μόνος του διαμέρισμα,μιά
πού ό κάθε πολίτης δικαιούται μόνο έννιά
τετραγωνικά μέτρα ζωτικού χώρου. "Όταν εί-
σαι νεαρός, ζεις μέ τούς γονείς σου· όταν ή
κατάσταση γίνει άφόρητη, οί περισσότεροι ό-
μοφυλόφιλοι αποφασίζουν νά παντρευτούν για
νά αποκτήσουν ένα διαμέρισμα όπου ζούν μέ
μια σύζυγο πού ξέρει γενικά τή σεξουαλική
συμπεριφορά του συζύγου, ή πού έξαπατάται.

Κατά κανόνα, δεν υπάρχει στή Ρωσία αυτό
πού ονομάζουμε άτομική, ιδιωτική ζωή.Δέν ύ-
πάρχει καν ή έννοια της λέξης, καί είναι
ξένη προς τήν ψυχολογική κατασκευή του Σοβ-
ιετικού 'Ανθρώπου πού από τήν παιδική του
ήλικία ανατρέφεται μέσα σέ μια έντελώς συλ-
λογική ατμόσφαιρα. Τό γεγονός αυτό καθιστά
τήν πρακτική καί κοινωνική πλευρά της όμοφ-
υλόφιλης ζωής στή Ρωσία, καθαρή κόλαση.

Οί περισσότεροι από τούς ξένους πού συν-
άντησα στή Ρωσία δεν μπορούσαν νά τό κατα-
λάβουν αυτό, καί ιδιαίτερα δεν μπορούσαν νά
καταλάβουν γιατί οί ομοφυλόφιλοι παντρεύον-
ταν. Τό γεγονός φαινόταν νά τούς αναστατών-
ει. Δεν αντιλαμβάνονταν ότι ένας νέος ή έ-
σω κι ένας άντρας πάνω από τά τριάντα πού
ήθελε νά ζήσει εργένικη ζωή, θά προκαλούσε
μεγάλες ύποψεις. Στήν αρχή, θά φαινόταν "έ-
δωρρυθμος", αλλά σιγά-σιγά ή ζωή του θά κα-
λυπτόταν από ένα πέπλο φημών καί κουτσομπο-
λιού. Τό νά ζεις μ'έναν άλλο άντρα, προκαλ-
εί άκόμα περισσότερη έχθρότητα καί ύποψία·ή
έννοια του συγκάτοικου είναι έντελώς άγνωστη
καί οί άνθρωποι άπορούν γιατί δύο άντρες
ζούνε μαζί χωρίς γυναίκες. Για τίς γυναίκες
είναι κάπως εύκολότερο νά ζούνε δύο καί
τρεύς μαζί. Μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλε-
μο, όπου σκοτώθηκε τόσο μεγάλο τμήμα του
άρρενα πληθυσμού, τό γεγονός αυτό φαινόταν
σχεδόν φυσικό.

Η ρωσική ζωή είναι υπερβολικά δημόσια,
άνυπόφορα δημόσια. Κανένας δεν συσκολεύεται
ιδιαίτερα νά χώσει τή μύτη του στα ιδιωτικά
σου. "Αν έχει άπορίες, δεν διστάζει νά σού
κάνει έρωτήσεις γύρω από τή σεξουαλική σου
ζωή. "Αν έχεις καί τήν ελάχιστη σεξουαλική
ιδιωτικότητα, οί φίμες γύρω σου άρχίζουν νά
σέ κυνηγούν από τήν περιοχή πού μένεις μέ-
χρι τό γραφείο σου. Καί κάποια ώρα ήμέρα ό
προϊστάμενός σου σέ κοιτάζει λοξά καί σ'έμ-
ποδίζει νά αναλάβεις κάποια σημαντική έργα-
σία ή καθυστερει τήν προαγωγή σου. "Όταν
συμβει κάτι τέτοιο, καταλαβαίνεις ότι σέ
κάρφωσαν. Είναι εύκολότερο νά παντρευτείς,
νά κάνεις διπλή ζωή, κλεβοντας από καιρό σέ
καιρό μερικά λεπτά για νά μπορείς νά είσαι
ό έαυτός σου καί, άκόμα σπανιότερα, για νά
νιώθεις κάποια σεξουαλική ομοφυλόφιλη ίκαν-
οποίηση.

III.

Η μοίρα των ομοφυλόφιλων σήμερα στή Ρωσία
είναι ιδιαίτερα όδυνηρή: ζούν κάτω άπ'τό
βάρος μιας διπλής δουλειάς πού είναι σχεδόν
άνυπόφορη. Είναι δύσκολο νά εξηγήσεις στούς
άμερικανούς ομοφυλόφιλους, πού από τήν άπο-
ψη των ρώσων κολυμπούν σέ μια θάλασσα έλευ-
θερίας καί από κοινωνική άποψη ζούν σ'ένα
κλίμα απόλυτης άνοχής, ποιές δυσκολίες ξεφ-
υτρώνουν διαρκώς στή ζωή των ρώσων ομοφυλό-
φιλων. Δεν αναφέρομαι στο γεγονός ότι ό
ποινικός κώδικας προβλέπει πέντε έως όχτώ
χρόνια για τήν παιδεραστεία·τό θέμα αυτό
καθ'αυτό, δεν είναι τόσο άπαίσιό ή τρομερό.
Περιπτώσεις σύλληψης καί δίκης είναι άρκετά
σπάνιες σήμερα καί άπ'αυτή τήν άποψη ή κατ-
άσταση έχει πραγματικά αλλάξει. Σήμερα οί
'Αρχές άποστρέφουν συνήθως τά μάτια τους ά-
πό μια παρόμοια "προκλητική" συμπεριφορά:
συνήθως βέβαια - όχι πάντα - γιατί χρησιμο-
ποιούν άκόμα αυτό τό "έγκλημα" αν ύπάρξει
ανάγκη καί δεν έχουν άλλο τρόπο - σέ περι-
πτωση λογουχάρη πού ύποπτεύονται έναν ομοφυ-
λόφιλο για άλλες παράνομες ή αντικοινωνικές
ένέργειες καί δεν μπορούν νά τον πιάσουν επ'
αυτοφόρω. Αυτή ήταν πρόσφατα ή περίπτωση
του Σεργκέϊ Παρτζάνωφ.

Βέβαια, καθώς δεν υπάρχει ισότητα έναντι
του νόμου στή Ρωσία, παρόμοιες περιπτώσεις
μπορεί νά έχουν έντελώς διαφορετικές συνέπ-
ειες: ή ποινή συνήθως εξαρτάται από τήν
κοινωνική κατάσταση καί φήμη των μαρτύρων
υπεράσπισης. Πρίν από λίγο καιρό, ένας δημ-
οφιλής τραγουδιστής, άφοϋ διασκέδασε μ'ένα
δεκαπεντάχρονο άγόρι πού έμοιαζε μέ άγγελό
του Μποτιτσέλλι, καταγγέλλθηκε από τούς γον-
είς του άγαπημένου του για άποπλάνηση άνηλ-
ίκου. "Ολόκληρη ή ιστορία τελείωσε μέ στερή-
ση μερικών προνομίων του τραγουδιστή, όπως
λ.χ. τά ταξίδια στο έξωτερικό, αλλά ύστερα
από λίγα χρόνια του άποδόθηκαν άκόμη καί οί
άποδοχές πέραν του τακτικού μισθοϋ του. "Η-
ταν τυχερός. "Όπως άποδείχθηκε οί δικαστές
ήταν φανατικοί θαυμαστές του καί όχι μόνο
τόν γλύτωσαν από τή φυλακή πού θά έτρωγε άλ-
λος σέ παρόμοια περίπτωση, αλλά καί έκαναν
τό πών για νά καλύψουν τό σκάνδαλο. Στή δε-

καετία του '30 τέτοια άπάτη θά ήταν άδιανο-
ητη:ό Βαντίμ Κόζιν, ό περίφημος έρμηνευτής
τσιγγάνικων τραγουδιών, στάλθηκε σέ στρατό-
πεδο εργασίας για παρόμοιο έγκλημα κι όταν
έκτισε τήν ποινή του τον έξόρισαν στή χερσό-
νησο Κουκότσκι για όλη τήν ύπόλοιπη ζωή του.

Σήμερα, ή άπειλή της φυλακής καί της άλ-
κληρωτικής καταστροφής δεν είναι ό κύριος
κίνδυνος για τούς ομοφυλόφιλους. Η πραγμα-
τική άπειλή πού παραδοκει τά βήματα των όμ-
οφυλόφιλων κάθε μέρα, είναι ή πανταχού παρ-
ούσα K.G.B. μέ τούς πράκτορες της πού προσ-
παθούν νά στρατολογήσουν συκοφάντες, πληρο-
φοριοδότες καί καταδότες. "Όλες οί οργανώ-
σεις της χώρας κοσκινίζονται άπ'αυτούς. Είν-
αι στο άμεύλιχτο πρόγραμμα της K.G.B. νά
δημιουργει μια διαρκώς αύξανόμενη στρατιά
μυστικών άστυνομικών. Φυσικά, ή προσπάθεια
έκφοβισμού κάθε ρώσου πολίτη πού πιθανόν
έχει άνεξάρτητο πνεύμα, είναι άπό πρακτική
άποψη περίπλοκο πράγμα καί μάλλον άκατόρθω-
το. "Όσο "παράφρον" κι αν φαίνεται, αυτό
είναι ώστόσο τό πρόγραμμα της K.G.B. κι
ένas από τούς αξιωματούχους της τό εξέφρασε
μέ λακωνικό τρόπο στο άεροδρόμιο της Μόσχας,
συνοδεύοντας έναν ομοφυλόφιλο φίλο μου πού
έφευγε για τό 'Ισραήλ: "Μερικούς τούς δωρο-
δοκούμε, άλλους τούς τρομοκρατούμε ή τούς
χώνουμε στή φυλακή, καί μια τρίτη ομάδα τή
στέλνουμε έξω. "Ετσι σās ξεφορτωνόμαστε
όλους έσās."

Τό πιο αποτελεσματικό όπλο της K.G.B.πα-
ραμένει ώστόσο ό έκβιασμός, ή άπειλή ποινι-
κής δίωξης. 'Από διοικητική άποψη τό πεδίο
αυτό δεν ανήκει στήν K.G.B., αλλά στήν άστ-
νομία καί στο δικαστικό σώμα, ένω ή πρώτη
ύποτίθεται πώς περιορίζεται σέ θέματα έθνι-
κής ασφάλειας. "Αν χρειαστεί όμως, ή K.G.B.
καί ή άστυνομία συνεργάζονται στενά. Η μέ-
θοδος του έκβιασμού είναι πολύ άπλή: σέ κά-
θε ίδρυμα καί οργάνωση (εργοστάσιο, θέατρο,
πανεπιστημιακό παράρτημα, κυβερνητικό γραφ-
είο) ύπάρχει ένα είδικό μυστικό τμήμα όπου
οί πράκτορες της K.G.B. συλλέγουν πληροφορ-
ίες για τή συμπεριφορά σου. Γιατί; Αυτό εί-
ναι τό ζήτημα. Οί περισσότεροι άνθρωποι στή
Δύση δεν καταλαβαίνουν ότι ό βασικός νόμος
της γραφειοκρατίας ή όποια άγκαλιάζει όλόκ-

ληρο τό σύστημα της σύγχρονης Ρωσίας, είναι
ή άποφυγή της εϋθύνης: κυριολεκτικά κανένας
δεν θέλει νά αναλάβει εϋθύνη για τίποτε. "Αν
όμως είσαι άνθρωπος μέ κύρος, θέλοντας καί
μή πρέπει νά παίρνεις αποφάσεις, είσαι φορ-
τωμένος μέ εϋθύνες είτε σ'άρέσει, είτε όχι.
"Ετσι οί άνθρωποι πού βρίσκονται σ'αυτή τή
δυσάρεστη θέση, χρησιμοποιούν αυτούς τούς
φακέλους πού καταγράφουν τήν "πνευματική
σου στάση" όταν πρέπει ν'άποφασίσουν για
κάτι: π.χ. αν πρέπει νά σοϋ έπιτρέψουν νά
πās στο έξωτερικό, έσω καί σέ μια από τίς
"Λαϊκές Δημοκρατίες", όπως ή Πολωνία. "Αν
ό φακέλος σου αναφέρει ότι πιθανόν είσαι
ομοφυλόφιλος, θεωρείσαι "έκτός τάξεως" για-
τί ή ομοφυλοφιλία στή Ρωσία λογίζεται - άρ-
κετά λογικά - σάν ένδειξη της έσωτερικής
σου έλευθερίας καί ή έλευθερία, φυσικά, εί-
ναι επικίνδυνο πράγμα. Μέ άλλα λόγια, αν

εἶσαι ὁμοφυλόφιλος, ἂν τό μυαλό σου εἶναι "ἐκτός τάξεως", εἶσαι δυνάμει ἀνατροπέας τῆς γραφειοκρατικῆς γαλήνης. Κανένας δέν τολμάει νά ὑπογράψει ἕνα χαρτί πού νά σοῦ ἐξασφαλίζει τή δυνατότητα (ἔστω καί γιά λίγο καιρό) ν' ἀναπνεύσεις τόν καθαρό ἀέρα τῆς Δύσης. Καταγγέλεσαι δημόσια σάν "κοινωνικά ἀναξιόπιστος", ἀναξιόπιστος στά μάτια τῶν Ἀρχῶν. Ἀποτελεῖς κίνδυνο γι' αὐτούς, γιατί ἂν κάνεις κάτι ἐσφαλμένο, οἱ ἐνέργειές σου θά τοῦς κοστίσουν τά προνόμια πού ἀπολαμβάνουν: τό δικαίωμα νά φωνίζουν ἀπό εἰδικά καταστήματα, τά ταξίδια στό ἐξωτερικό, ἐπισκέψεις σέ ἀποκλειστικά θέρετρα, κλπ. - μπορεῖ μάλιστα νά καταλήξουν καί σέ ἀπόλυση ἀπό τή θέση τους, καί ἡ εἰκόνα τῆς κόλασης γιά ἕναν ἀληθινό γραφειοκράτη εἶναι ἀκριβῶς αὐτή ἡ ἀπόλυση, ἰδιαίτερα σ' ἕνα κράτος πού δηλώνει πώς δέν ἔχει ἀνεργία καί συνεπῶς, πολύ λογικά, ἔχει καταργήσει τό Ταμείο Ἀνεργίας (πρῶτο βῆμα γιά τήν κατάργηση τῆς ἀνεργίας).

Εἶναι γνωστό ὅτι στή Ρωσία ἔχει δημιουργηθεῖ μιᾶ "νέα" τάξη (ἡ "τρίτη" τάξη - γραφειοκράτες τοῦ Κόμματος), ἡ ψυχολογία τῆς ὁποίας εἶναι πολύ ἀπλή: "Δέν μ' ἐνδιαφέρει ἡ ἰδεολογία. Δέν ἔχει σημασία ἂν πιστεύω σ' ὅλες αὐτές τίς μαγικές φόρμουλες ἢ ὄχι. Σημασία ἔχει ἂν πιστεύω στά ὕλικά, στερεά, ἀπτά πράγματα: ἀγαθά, ἐξοχικά σπύτια, χρήματα, κλπ." Γιά νά διατηρήσουν αὐτοί οἱ δημόσιοι λειτουργοί τό χαβιάρι καί τά ἄλλα τους προνόμια, τό λογαριασμό θά πρέπει νά τόν πληρώσει ὁ ὑπόλοιπος πληθυσμός τῆς χώρας, καί τό ἀντίτιμο σέ μιᾶ γραφειοκρατική χώρα εἶναι ἡ ἐλευθερία.

Μπορεῖ κανεῖς νά ζήσεις χωρὶς νά πάει ποτέ στό ἐξωτερικό, ἀλλά ἂν εἶσαι ὁμοφυλόφιλος κινδυνεύεις ἐπίσης νά σέ ἀπολύσουν ἀπό τή δουλειά σου γιά τόν ἴδιο λόγο: γιατί εἶσαι δυνάμει ἀνατροπέας τῆς γραφειοκρατικῆς γαλήνης. "Ἄν οἱ σεξουαλικές σου συνήθειες εἶναι ἔξω ἀπό τή συνηθισμένη γραμμή, δέν ὑπάρχει θέμα γιά τό τί θά μπορούσες νά κάνεις μετά· τό καλύτερο γιά τόν προϋστάμενό σου εἶναι ν' ἀπαλλαγεῖ ἀπό σένα πρὶν τοῦ δημιουργήσεις μελᾶδες. Οἱ ἀμερικάνοι δυσκολεύονται νά καταλάβουν τί φοβερό πράγμα εἶναι νά σ' ἀπολύσουν στή Ρωσία λόγω "κοινωνικῆς ἀναξιόπιστίας". Στίς ΗΠΑ μπορεῖς νά διαμαρτυρηθεῖς γιά τό Βιετνάμ ἢ γιά τήν πολιτική τοῦ Προέδρου καί πιθανόν νά χάσεις τή θέση σου σέ κάποια ἀπό τίς πολιτείες ἢ σέ κάποιο πανεπιστήμιο, ἀλλά ἔχεις τή δυνατότητα νά βρεῖς δουλειά κάπου ἄλλου. Στή Ρωσία, ἡ ἀπόλυση ἀντιστοιχεῖ μέ τήν κίτρινη κάρτα πού δίνουν στίς πόρνες: κανένας ποτέ δέν θά σοῦ προσφέρει ἄλλου δουλειά. Εἶσαι ἀναγκασμένος ν' ἀλλάξεις ἐντελῶς ἐπάγγελμα ἢ νά πεθάνεις τῆς πείνας. Σήμερα μάλιστα ἡ θέση τῶν ὁμοφυλόφιλων εἶναι ἰδιαίτερα ἐπικίνδυνη λόγω τοῦ κινήματος τῶν διαφωνούντων. Τό νά πλαгиᾶσεις μ' ἕνα πρόσωπο τοῦ ἴδιου φύλου σέ μιᾶ χώρα ὅπου τό φαινόμενο αὐτό διώκεται πολιτικά καί ἀπαγορεύεται κοινωνικά, ὅπου μπορεῖ νά φτάσεις στά εἴκοσί σου χρόνια καί ν' ἀγνοεῖς ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι

πού λέγονται ὁμοφυλόφιλοι παρά τίς ἀποδείξεις πού σοῦ παρέχει τό περιβάλλον, δεύχνει μιᾶ ὕψηλὴ βαθμίδα ἐσωτερικῆς ἐλευθερίας, τήν ἴδια ἐσωτερική ἐλευθερία πού χαρακτηρίζει τοὺς ἀντιφρονούντες. Ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ ὁμοφυλοφιλία καί ἡ πολιτική διαφωνία νά ἐξομολώνονται. Γιά τά περιορισμένα καί δογματικά μυαλά τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐξουσίας, τά δύο αὐτά φαινόμενα εἶναι πολύ συγγενικά, ἂν ὄχι τά ἴδια.

George Schuvaloff

Ἀπό τό περιοδικό Christopher Street, Τόμ. I, No. 3, Νοέμβριος 1976.

* Ἡ ἔλλειψη μιᾶς μαρξιστικῆς ὀπτικῆς καί ἕνας ἐπιπόλαιος, "ἀμερικάνικος" ἀντισοβιετισμός, εἶναι καταφανῆ στό ἔργο τοῦ συγγραφέα. Χαρακτηριστική εἶναι ἐπίσης καί ἡ παράλειψη του ν' ἀναφερθεῖ στό λενινιστικό σύνταγμα καί τή νομοθεσία τῆς Ὀκτωβριανῆς Ἐπανάστασης σύμφωνα μέ τά ὅποια ἡ ὁμοφυλοφιλία δέν ἀποτελοῦσε ἀδίκημα στή Σοβιετική Ἐνωση. Ὁ Γκερλγκόρι Μπάτκινς, διευθυντής τοῦ Ἰνστιτούτου κοινωνικῆς ὑγιεινῆς τῆς Μόσχας, ἔγραφε τό 1923: "Ὅσο γιά τήν ὁμοφυλοφιλία καί ἄλλες μορφές σεξουαλικῆς ἱκανοποίησης πού οἱ εὐρωπαϊκές νομοθεσίες ὁρίζουν ὡς ἐγκλήματα κατὰ τῆς δημόσιας ἠθικῆς, ἡ σοβιετική νομοθεσία τίς θεωρεῖ ἀκριβῶς ἴσάξινες μέ τή λεγόμενη "φυσική σχέση". Ὅλες οἱ μορφές σεξουαλικῶν σχέσεων ἀποτελοῦν ἰδιωτικό θέμα. Ἀνάγκη ποινικῆς δίωξης παρατηρεῖται ὅταν γίνεται χρήση βίας ἢ ἐξαναγκασμοῦ." Ἡ ἀπελπισία τῶν ἀμερικανῶν (καί γενικά τῶν δυτικῶν) ὁμοφυλόφιλων δέν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς καθολικῆς ἐλευθερίας (!), ἀλλά τῆς ἐλευθερίας τοῦ γκέιτο πού "ἀπολαμβάνουν" καί ἡ ὁποία δέν ἀναιρεῖ οὔτε τό σύμπλεγμα ἐνοχῆς πρὸς τό ὑπόλοιπο κοινωνικό σῶμα, οὔτε τήν ἐχθροπάθεια τοῦ κοινωνικοῦ σώματος ἀπέναντι σ' αὐτό τό "ἐλεύθερο" γκέιτο (καί τό γκέιτο φυσικά δέν ὁρίζεται οὔτε καταργεῖται ἀπό τό εὖρος του), οὔτε - τό κυριότερο - τήν "ἰδιότητα" τοῦ gay, τῆς queen, τοῦ pe-dē, τοῦ πούστη, κλπ. Ὅτι ὑπάρχουν καί ἄλλοι λόγοι γιά τήν "ἀπελπισία" - πλατιά ἠθικοῦ ἢ ὑπαρξιακοῦ - δέν ὑπάρχει σίγουρα ἀμφιβολία, ἀλλά αὐτοῖς δέν ἀφοροῦν μονάχα τοὺς ὁμοφυλόφιλους. (Σ.τ.Μ.)

Ψήφισμα για τήν Ομοφυλοφιλία

του Κ.Κ.Μ.Β.

Στις 11-12 Σεπτεμβρίου 1976 ή 'Εκτελεστική 'Επιτροπή του Κ.Κ.Μ.Β. υιοθετεί μετά από εισήγηση του Ντέιβ Κούκ, τό πασίγνωστο ψήφισμα ενάντια στην καταπίεση των ομοφυλόφιλων, πού δημοσιεύτηκε στό μηνιαίο περιοδικό του Κ.Κ.Μ.Β. COMMENT τής 16 'Οκτωβρίου 1976. Στην εισήγησή του, μεταξύ άλλων, ο Ντέιβ Κούκ, υποστήριξε τά ακόλουθα: "Εμās σάν μαρξιστές μās άφορά κάθε είδους καταπίεση. Τό καθήκον μας νά εξασφαλίσουμε στην έργατική τάξη τόν πρωτοποριακό της ρόλο στόν άγώνα για τό σοσιαλισμό" νά ανυψώσουμε στην πολιτική συνειδητότητα του έργαζόμενου λαού και νά σφυρηλατήσουμε σε μιά αντιμονοπωλική ένότητα τίς διάφορες προοδευτικές κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις - όλοι αυτού οί τρεῖς αντικειμενικοί μας στόχοι θά διασπαστούν, και θά ανασταλούν άν ή καταπίεση, π.χ. των γυναικών, των φυλετικών μειονοτήτων, και όλων των άλλων καταπιεσμένων μειονοτήτων - συμπεριλαμβανομένων και των ομοφυλόφιλων - δέν βροῦν την ενεργητική αντίθεση της εργατικής τάξης.

Μ'αυτή την έννοια ο άγώνας για λογαριασμό των καταπιεσμένων μειονοτήτων στην κοινωνία δέν γίνεται μόνο "πρός όφελος" των μειονοτήτων αυτών. Αποτελεί μέρος της πάλης για την ανύψωση της πολιτικής συνειδητότητας της εργατικής τάξης στο σύνολό της. 'Η διαδικασία διερεύνησης, κατανόησης και καταπολέμησης της καταπίεσης πού υφίστανται μειονότητες στην κοινωνία μπορούν νά βοηθήσουν τόν κόσμο νά αναγνωρίσει και νά κατανοήσει τίς ιδέες και τίς δυνάμεις πού καταπιέζουν όλους τούς έργαζόμενους. Τό κόμμα πρέπει νά διαδηλώσει την πλήρη του αντίθεση στις διακρίσεις και την καταπίεση των ομοφυλόφιλων (...). Πρέπει νά αναγνωρίσουμε ότι αυτό σημαίνει πώς πρέπει νά καταπολεμήσουμε τίς σεξιστικές και αντι-ομοφυλοφιλικές νοοτροπίες όπουδήποτε κι άν εκδηλωθούν, ακόμα και στο ίδιο μας τό κόμμα."

Στην 'Ελλάδα βρισκόμαστε μπροστά σε μιά συγκεκριμένη άπειλή: ή κυβέρνηση έχει έτοιμο εδώ κι ένα περίπου χρόνο τό νομοσχέδιο μεσαιωνικής έμπνευσης για τούς ομοφυλόφιλους. Τί σημαίνει τό γεγονός ότι κανένα προοδευτικό κόμμα δέν έχει εκφράσει δημόσια τή θέση του πάνω στο νομοσχέδιο αυτό; Παλαλοπουριτανική νοοτροπία ή ψηφοθηρική πρακτική; 'Η μήπως ή ομοφυλοφιλία είναι "ξένη προς τά χρηστά έλληνικά ήθη";

ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΣ 11-12 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1976

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ

Τό Κομμουνιστικό Κόμμα άντιτίθεται στις διακρίσεις και ένοχοποιήσεις σε βάρος των ομοφυλόφιλων, και υποστηρίζει τίς ακόλουθες μετατροπές στη νομοθεσία:

ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ

'Οποινικός κώδικας δέν πρέπει νά διαχωρίζει τίς ομοφυλοφιλικές δραστηριότητες άπ' τίς έτεροφυλοφιλικές πρακτικές. Αυτό σημαίνει ότι:

α. 'Η νομοθεσία στη Σκωτία και την Βόρειο 'Ιρλανδία πρέπει νά ευθυγραμμιστεί με τή νομοθεσία της 'Αγγλίας και της Ουαλίας.
β. Οί ομοφυλόφιλες πράξεις πρέπει νά είναι νόμιμες για άντρες και γυναίκες στις ένοπλες δυνάμεις και στα έμπορικά πλοία.
γ. Τό όριο ηλικίας ως προς τή συγκατάθεση πρέπει νά είναι όμοιο με αυτό πού ισχύει για τίς έτεροφυλόφιλες πράξεις, με τή σχετική πρόβλεψη για την περίπτωση "είλικρινούς άγνοιας" για την αληθινή ηλικία του άλλου μέρους.

δ. Οί ποινές για άσεμνες επιθέσεις πρέπει νά είναι όμοιες στην περίπτωση πού τό θύμα είναι άντρας, με αυτές πού ισχύουν για την περίπτωση πού τό θύμα είναι γυναίκα.

ε. 'Ο όρισμός του "κατ' ιδίαν" πρέπει νά είναι ο ίδιος μ' αυτόν πού ισχύει για τίς περιπτώσεις έτεροφυλόφιλων πράξεων.

στ. Δέν πρέπει νά αποτελεί άδίκημα ή δημοσίευση "άγγελιών συνάντησης" με σκοπό ομοφυλοφιλικές σχέσεις.

ζ. Κανένας νόμος ή διάταξη δέν πρέπει νά άπαγορεύει οποιαδήποτε συμπεριφορά ανάμεσα σε πρόσωπα του ίδιου φύλου άν δέν άπαγορεύει παρόμοια συμπεριφορά ανάμεσα σε πρόσωπα του αντίθετου φύλου.

ΚΑΜΙΑ ΔΙΑΚΡΙΣΗ

Στό μέτρο πού υπάρχει νομοθεσία πού άπαγορεύει τίς διακρίσεις πού βασίζονται στο φύλο ή την καταγωγή πρέπει νά υπάρξει νομοθεσία πού νά άπαγορεύει διακρίσεις πού βασίζονται στον σεξουαλικό προσανατολισμό ατόμων στα ακόλουθα πεδία:

α. 'Εργασία: νομοθεσία πού νά άπαγορεύει τίς διακρίσεις στην πρόσληψη, την έπαγγελματική εκπαίδευση, τίς προαγωγές και την εξασφάλιση εργασίας.

β. Εκπαίδευση, πού συμπεριλαμβάνει την έπαγγελματική εκπαίδευση και ειδίκευση.

γ. Προμήθεια αγαθών και υπηρεσιών, ιδιαίτερα στέγασης, χώρων συναντήσεων, διαλέξεων και άλλων κοινωνικών εκδηλώσεων.

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

Είναι βασικό νά αναγνωριστεί ότι ή άπελευθέρωση της ομοφυλοφιλίας δέν μπορεί νά πραγματοποιηθεί μόνο με νομοθετικές μεταρρυθμίσεις.

'Η ομοφυλοφιλία πρέπει νά πάψει νά θεωρείται ψυχική νόσος πού χρήζει άποτρεπτικής θεραπείας.

Δέν πρέπει νά άπαγορεύεται σε ομοφυλόφιλους γονείς ή κηδεμονία των παιδιών τους με την αίτιολόγηση ότι δέν ζουν με ά συμβατική έτεροφυλόφιλη ζωή.

Στά σχολεία πρέπει νά θεσμοποιηθούν σειρές

μαθημάτων σεξουαλικής εκπαίδευσης και κοινωνικών μελετών πού νά περιέχουν έλεύθερη συζήτηση για την ομοφυλοφιλία. Δέν πρέπει νά τίθεται κανένα έμπόδιο σε όμιλητές πού ανήκουν σε οργανώσεις ομοφυλόφιλων νά άπευθύνονται σε μαθητές και φοιτητές.

Πρέπει νά πάψουν οί σιωξείς ομοφυλόφιλων άπό μέρους της άστυνομίας.

Μιά θεμελιώδης άλλαγή των αντιλήψεων (πάνω στο θέμα της ομοφυλοφιλίας) θά απαιτήσει πολιτικό άγώνα και δουλειά για νά αλλάξει τό γενικό κλίμα της κοινής γνώμης πού διακρίνεται έχθρικά ή κοροϊδευτικά άπέναντι στους ομοφυλόφιλους. 'Η έκστρατεία για την κατάργηση της νομοθετικής καταπίεσης των ομοφυλόφιλων μπορεί νά παίξει ένα μείζονα ρόλο σ' αυτό τό πεδίο.

Πρέπει νά βοηθήσουμε στην καταπολέμηση των σεξιστικών και αντι-ομοφυλοφιλικών άπόψεων (και ιδεών) όπου και νά βρίσκονται αυτές, συμπεριλαμβανομένης της άριστερας, του έργατικού κινήματος καθώς και του ίδιου του κόμματός μας.

Τό Κ.Κ. υποστηρίζει τό δικαίωμα των ατόμων νά είναι ενεργητικά και άπροκάλυπτα ομοφυλόφιλοι, υποστηρίζοντας και έναρρύνοντας τούς ομοφυλόφιλους σύντροφους νά δουλεύουν στο κίνημα των ομοφυλόφιλων.

Για νά βοηθήσει άκριβώς αυτή την άλλαγή στη νομοθεσία και στη νοοτροπία, τό Κ.Κ. θά δημιουργήσει μιά έπιτροπή για νά προωθήσει αυτή τή συζήτηση και άνάλυση γύρω άπό τά δικαιώματα των ομοφυλόφιλων και νά βοηθήσει τό κόμμα στη δραστηριότητά του στον τομέα αυτό.

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

ΜΕ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΑΚΟΕ

ΕΡΩΤΗΣΗ: Τύ είναι ο ομοφυλόφιλος;
ΧΡΗΣΤΟΣ: Γιατί δέ ρωτάς τύς γυναίκες καί τούς άντρες, γιατί είναι γυναίκες καί γιατί είναι άντρες;

ΕΡΩΤΗΣΗ: Άλλά έσεύς είσαστε άντρες καί προτιμάτε τούς άντρες.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Αυτό λέω κι εγώ. Γιατί τό ίδιο έρώτημα δέν τό θέτεις σ' ένα έτεροφυλόφιλο -γιατί κάνει συντροφιά μέ γυναίκες;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τά κυκλώματα τοῦ πόθου είναι πολύπλοκα. Ό ένας ποθεύ τόν άλλο άνεξάρτητα από τό αν είναι άντρας ή γυναίκα. Τό σύστημα πού επικρατεῖ έχει συμφέρον νά διοχετεύει αὐτούς τούς πόθους σ' ένα μόνο κανάλι. Για νά άναπαράγονται καί νά διαιωνίζονται οί δομές, ό άντρας πρέπει νά ποθεῖ αποκλειστικά τή γυναίκα, ή γυναίκα νά ποθεῖ αποκλειστικά τόν άντρα, χωρίς έναλλακτικές λύσεις.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Έτσι δημιουργοῦνται οί ρόλοι: Είμαι άντρας, είμαι γυναίκα, είμαι ομοφυλόφιλος, είμαι λεσβία. Αὐτούς άκριβώς τούς ρόλους πάει τό Κίνημα νά καταργήσει. Καί νά επιδιώξει μιá βαθύτερη σεξουαλική άπελευθέρωση.

ΛΟΥΚΑΣ: Έμεῖς σάν ομοφυλόφιλοι δεχόμαστε τό δυσυπόστατο τής φύσης μας. Ή ομοφυλοφιλία είναι ανθρώπινη δυνατότητα, φυσική, για όλους τούς ανθρώπους καί τών δύο φύλων. Καί τή δεχόμαστε. Άρνιόμαστε νά ποῦμε στό καθιερωμένο πρότυπο πού μᾶς όρίστηκε καί έτσι έρχόμαστε σέ αντίθεση μέ τό σύστημα.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Άναρωτιέμαι σέ ποιο βαθμό συμβάλλουν στήν ομοφυλοφιλία αὐτά τά έντονα ξεχωρισμένα πρότυπα, τοῦ πολύ άρρενωποῦ άντρα καί τής γυναίκας μέ τόν μειωμένο καί αδύναμο ρόλο: όταν ένα άγόρι βομβαρδίζεται από τό πρότυπο τοῦ υπερβολικά άρσενικοῦ άντρα μέ τόν όποιο ό ίδιος αίσθάνεται αδυναμία νά ταυτισθεῖ κι από τήν άλλη μεριά βλέπει τή μειωτική στάση άπέναντι στό ρόλο τής γυναίκας, τότε άντί νά ταυτισθεῖ μέ τό άντρικό πρότυπο, έρωτεύεται τόν άντρα.

ΑΛΕΚΟΣ: Ή έρώτηση εκφράζει τή στάση ότι ή ομοφυλοφιλία είναι ψυχική ασθένεια. Κάτι πρὸς άποφυγή.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ύπάρχει λοιπόν ταμποῦ σέ μιá τέτοια συζήτηση;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι. Άντικειμενικές άπαντήσεις όμως δέν υπάρχουν. Ύπάρχουν ομοφυλόφιλοι. Ή συζήτηση γύρω από τό πώς γίνονται, μᾶς παρ- απέμπει σέ μιá σειρά από κλισέ, διάφορα άστικά στερεότυπα χωρίς καμιά αντικειμενική άξία. Κι επί τέλους οί επιθυμίες δέν μπορούν νά υποβληθοῦν σέ άνάλυση μέ τήν καρτεσιανή λογική. Τό βασικό δέν είναι νά εῖσαι ομοφυλόφιλος ή έτεροφυλόφιλος αλλά νά χρησιμοποιεύς τό σώμα σου όπως θέλεις. Πιστεύω πώς τό 99,5% τών ομοφυλόφιλων θά διατηροῦσαν παράλληλα σχέσεις καί μέ γυναίκες, άλλ' έχει δημιουργηθεῖ μιá όλόκληρη κοινωνική ταξινόμηση, πού τούς τό άπαγορεύει ρητά.

ΛΟΥΚΑΣ: Πολλοί ομοφυλόφιλοι έχουν σχέσεις μέ γυναίκες καί θάταν πολύ περισσότεροι, αν δέν υπήρχε από τή μιá μεριά ή προκατάληψη τής γυναίκας για τούς ομοφυλόφιλους κι από τήν άλλη ή δική τους βεβαιότητα ότι δέν μπορούν νά λειτουργήσουν έρωτικά μέ γυναίκα.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Μπορεῖ νά ὑπάρξει όλοκληρωμένη συναισθηματική σχέση ανάμεσα σ' έναν ομοφυλόφιλο καί σέ μιá γυναίκα;

ΑΛΕΚΟΣ: Πολύ συχνά. Δημιουργεῖται μάλιστα μιá παράξενη έλξη, μιá έλξη διπλή, γιατί ὑπάρχει καί συναδελφικότητα ανάμεσά τους. ΛΟΥΚΑΣ: Μέ άμοιβαία άπελευθέρωση από τήν προκατάληψη τοῦ ενός για τόν άλλο, ή γυναίκα καί ό ομοφυλόφιλος θά μπορούσαν νά δημιουργήσουν μιá πολύ θετική σχέση. Ό ομοφυλόφιλος έχει ὑποστεῖ κι ό ίδιος τήν καταπίεση από τόν άρσενικό, είναι λοιπόν άνύκανος νά καταπιέσει τή γυναίκα.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Θά μπορούσε κανείς νά προσδοκᾷ κι έντελώς τό αντίθετο: Καθώς ό ίδιος έχει καταπιεστεῖ καί γνωρίζει τούς μηχανισμούς καταπίεσης κι έπειδή θεωρεῖ τή γυναίκα αντίπαλό του, ό ομοφυλόφιλος θά τήν καταπίεζε διπλά.

ΛΟΥΚΑΣ: Δέν τή θεωρεῖ αντίπαλο, παρά μόνο έφ' όσον ή ίδια δεῖξει ότι είναι αντίπαλός του. Καί πιστεύω είναι δυσκολότερο στή γυναίκα νά ξεπεράσει τό φράγμα άπ' ό,τι ό ομοφυλόφιλος γιατί ή ίδια έχει βασικά άποδεχτεῖ τό ρόλο τοῦ δευτέρου φύλου.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Δέν έχει ὑποστεῖ κι ό ομοφυλόφιλος άνάλογη καταπίεση, δέν ζεῖ μιá ζωή άλλοτριωμένη;

ΛΟΥΚΑΣ: Ναί. Όπωςδήποτε άλλοτριώνονται κι οί ομοφυλόφιλοι. Λειτουργεῖ καί σ' αὐτούς ό μύθος τοῦ απόλυτου άρσενικοῦ, όπως λειτουργεῖ καί στίς γυναίκες.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ή κοινωνία είναι άντροκρατική κι ή γυναίκα είναι αποκλεισμένη από τούς τόπους, όπου παίζεται τό παιχνίδι τής έξουσίας. Ό- λες αὐτές οί συναλλαγές πού γίνονται αποκλειστικά ανάμεσα σέ άντρες, μέσα στό παιχνίδι τής έξουσίας, δέν μπορούν παρά νά έχουν κάποιο άπωθμένο έρωτικό φορτίο.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Είναι κι ή άποψη τής Τζούλια Κρίστεβα. Ή Κρίστεβα, Βουλγάρα φιλόσοφος, σημειολόγος καί παραψυχαναλύτρια, ζεῖ στό Παρίσι κι έχει κάνει όλόκληρη μελέτη πάνω στό θέμα.

ΑΛΕΚΟΣ: Ή λανθάνουσα μορφή ομοφυλοφιλίας στήν κοινωνία μας είναι πολύ έντονη: Στό στρατό, στό γήπεδο, στό καφενεῖο τοῦ χωριοῦ, στή δουλειά, στήν πολιτική.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Έτσι από τή στιγμή πού ένας ομοφυλόφιλος παύει νά δέχεται αὐτό τό συμβόλαιο τής καταπιεσμένης έντασης καί κάνει έρωτα μέ άντρες, τό γεγονός εξαφνικά παίρνει τή διάσταση σκανδάλου. Για νά λειτουργήσει τό παιχνίδι τής έξουσίας ανάμεσα στους άντρες,

πρέπει ή ένταση αὐτή νά είναι άποσιωπημένη. Καί εξαφνικά, σπάει τό μυστικό καί δύνεται ή έντύπωση τής αλήθειας.

ΑΛΕΚΟΣ: Ό ομοφυλόφιλος άπωθεῖται έξω από τό κοινωνικό σύνολο, γιατί έμφανίζεται σάν προ- δότης τής κυρίαρχης κάστας.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Από τή στιγμή πού θά φανερωθεῖ κανείς ότι είναι ομοφυλόφιλος μπαίνει σ' ένα γκέττο. Καί καταδικάζεται σ' αὐτό, έπειδή φανερώνει αὐτή του τήν τάση. Είναι ένα γκέττο διπλό: Ό ομοφυλόφιλος άποβάλλεται, άποκλείεται από τύς συντροφικές ή τύς πολιτικές ομάδες, άναγκάζεται λοιπόν νά κάνει παρέα μέ όμοιούς του για ν' άντιμετωπίσει τό φάσμα τής μοναξιάς. Τό δεύτερο γκέττο στό έπιβάλλουν σάν τούς συγκεκριμένους τόπους όπου μπορεῖς νά κινηθεῖς. Είναι ένα γκέττο έντελ- ως άνεπιθύμητο από τούς ομοφυλόφιλους, τό γκέττο τών πάρκων, τών ομοφυλόφιλων μάρ καί τών άλλων σημείων όπου γίνεται ή συνάντηση τών "ένδιαφερομένων". Είναι οί τόποι όπου ή κοινωνία έχει ὑποδείξει σ' αὐτούς τούς ανθρώπους νά συχνάζουν, τρομοκρατώντας τους. ΕΡΩΤΗΣΗ: Δέν μπορούν οί ομοφυλόφιλοι νά βροῦν τύς συντροφικές τους όπως όλος ό κόσμος μέσα από τύς καθημερινές τους κοινωνικές σχέσεις;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Άν ένας ομοφυλόφιλος προχωρήσει σ' αὐτή τήν "άνομη", όπως θεωρεῖται, συνδιαλλαγῇ σ' ένα χώρο κοινό, προκαλεῖται σκάνδαλο. ΑΛΕΚΟΣ: Θ' άναφέρω ένα παράδειγμα για νά φωτίσω περισσότερο αὐτό πού εῖπε ό Μιχάλης. Μιá γνωστή μου παντρεμένη γυναίκα πού έχει χρόνια στή συντροφιά τής ομοφυλόφιλους, σκανδαλίστηκε φοβερά, όταν κάποτε έτυχε μπροστά της νά φλερτάρω μ' ένα νεό σ' ένα καφενεῖο. Ήξερε ότι είμαι ομοφυλόφιλος, μέ άνεχόταν, όταν όμως έτυχε μιá στιγμή νά εκδηλωθῶ, έγινε σωστή έκρηξη. Ζήτησε νά μήν ξαναφανῶ μπροστά της. Κι αὐτά συμβαίνουν σέ κύκλους πού θεωροῦνται προοδευτικοί.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Όστόσο, επαγγελματικά, δέν καταπιέζονται οί ομοφυλόφιλοι τόσο, όσο οί γυναίκες. ΑΛΕΚΟΣ: Όταν κρύβουν τήν ομοφυλοφιλία τους ναί. ΕΡΩΤΗΣΗ: Λέω γι' αὐτούς πού είναι γνωστοί ομοφυλόφιλοι. Διατηροῦν στό χώρο τής δουλει- άς καί τής δημιουργίας ή τής πολιτικής, τήν αὐθεντία τήν άνδρική. Κερδίζουν θέσεις κι άξιώματα, στό όποια ποτέ γυναίκες δέν θά γίνονταν δεκτές.

ΑΛΕΚΟΣ: Τά κερδίζουν όμως όταν δέχονται νά παύσουν τό παιχνίδι. Όταν ξέρει όλος ό κόσμος γι' αὐτούς κι εκείνοι εξακολουθοῦν νά διατηροῦν προσχήματα. Κάτι άνάλογο συμβαίνει όταν ένας κομμουνιστής καταφέρει νά εῖναι διευθυντής μιᾶς ὑπηρεσίας ή νά έχει μιá άνάλογη σημαντική θέση. Δέν θά μοῦ πεῖς ότι έπειδή αὐτός ό κρυφός κομμουνιστής κέρδισε μιá θέση έπιρροής, οί κομμουνιστές δέν καταπιέζονται.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μποροῦμε νά ποῦμε ότι ή καταπίεση τοῦ ομοφυλόφιλου εξαρτάται από τό πώς δια- λέγει νά εκδηλώσει τύς έρωτικές του τάσεις, από τό πόσο τύς καταπιέζει ή όχι. Όρισμένοι γνωστοί ομοφυλόφιλοι φαίνονται ότι είναι ομοφυλόφιλοι κι όλος ό κόσμος τό ξέρει ότι

είναι, αλλά άνοιχτά δέν τό έχουν παραδεχτεῖ ποτέ κι έτσι γίνονται άνεκτοί. Όρισμένοι άλλοι γίνονται άνεκτοί καί τελικά πετυχαίν- ουν, δηλώνοντας άκριβώς ότι είναι ομοφυλόφι- λιοι.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Θέλεις νά πεῖς ότι δέν ένοχλοῦν, άπό τή μιá μεριά εκείνοι πού δέχονται τό άν- τρικό πρότυπο καί κρατᾶν τά προσχήματα καί από τήν άλλη εκείνος πού έχει κατά κάποιον τρόπο διακωμωδήσει τήν τάση του, έχει παραδ- δεχτεῖ ότι είναι κάτι σάν άνάπηρος καί περ- νάει πάλι μ' αὐτό τό διαβατήριο. Ότι, δηλαδή δέν μπορεῖ νά σταθεῖ ένας ομοφυλόφιλος περ- ήφανα ν' άπαιτήσει νά τόν θεωρήσουν ίσο τους χωρίς κουσουρί, νά τόν δεχτοῦν σάν έναν άπ' αὐτούς.

ΑΛΕΚΟΣ: Καταπίεση πού είναι βέβαια σημαντι- κή. Ξεκινάει από τά πειράγματα μιᾶς παρέας σ' ένα καφενεῖο καί φτάνει μέχρι τήν άνθρωπ- οκτονία. Όπως ή περύπτωση Παζολίνι ή τόσες δολοφονίες ομοφυλόφιλων πού γίνονται στή χώρα μας: ὑπάρχει μιá λύση συνέχειας.

ΟΙ ΤΡΑΒΕΣΤΙ

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ποιά είναι ή θέση ή ή αντίθεσή σας άπέναντι στους τραβεστί; Ύπάρχει μιá αντί- φαση ανάμεσα στήν ὑπεράσπισή σας για τήν εκ- κληυσμένη συμπεριφορά καί στήν αντίθεσή σας πρὸς τή λύση τραβεστί;

ΑΛΕΚΟΣ: Ύπάρχει μιá κριτική τοῦ φαλλοκρα- τικοῦ θεάτρου.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δέν είναι άπαραίτητο νά παριστάνει κανείς αὐτό πού λένε "άδερφή". Ένας ομοφυ- λόφιλος μπορεῖ νά είναι πιό άρρενωπός κι από ένα έτεροφυλόφιλο. Ή θηλυπρέπεια είναι ένα επιβεβλημένο κλισέ. Για νά βρεῖ τήν "παρέα" του σ' ένα κοινό χώρο ό ομοφυλόφιλος άναγκά- ζεται νά παύει όλο αὐτό τό θέατρο πού εῖναι ταπεινωτικότατο.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Αὐτή είναι κι ή θέση τοῦ Άπελευθ- ερωτικοῦ Κινήματος.

ΑΛΕΚΟΣ: Όπως ό Μάρξ λέει ότι τήν κοινωνία θά τήν άπελευθερώσει τό πιό καταπιεσμένο της κομμάτι, ή εργατική τάξη, έτσι καί σέ μιá κοινωνία σάν τή δική μας, όπου ή πιό λογοκρίμενη κατεῦθυνση πόθου είναι ό ομοφυ- λόφιλος πόθος, τό κίνημα θ' άπελευθερώσει ταυτόχρονα πάρα πολλές άλλες κατευθύνσεις ανθρώπινων πόθων. Τό κίνημα δέν έχει κορπο- ρατίστικο χαρακτήρα κι αὐτό πρέπει νά ξεκα- θαριστεῖ.

ΛΟΥΚΑΣ: Οί ομοφυλόφιλοι, πού ὑποθετοῦν θηλ- υκή συμπεριφορά πιστεύουν ότι μ' αὐτό τόν τρόπο εύκολότερα θά προσελκύσουν σύντροφο.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Καί πετυχαίνουν αὐτό τό στόχο; Σ' ένα όρισμένο επίπεδο τουλάχιστον;

ΛΟΥΚΑΣ: Έξαρτάται. Πολλοί δέν έλθουν νά φαίνεται ό ομοφυλόφιλος για νά μή γίνονται άντικείμενο προσοχής όταν βγαίνουν συντροφ- ιά μαζί του. Ίδιαίτερα στίς μόνιμες σχέ- εις. Οί ομοφυλόφιλοι πού φαίνονται, δέν κά- νουν εύκολα δεσμό. Έχουν συντροφικές παροδ- ικές. Αφήνονται στόν πανικό τοῦ σέξ, άπεπι- σμένοι, ότι θά μπορούσαν νά δημιουργήσουν μιá ανθρώπινη σχέση πού νά τούς δίνει άσφα- λεια καί νά τούς ίκανοποιεῖ.

ΑΛΕΚΟΣ: Αυτό τό έντονα γυναικεύο φέρσιμο πού έχουν οί όμοφυλόφιλοι στήν Έλλάδα, δέν τό βλέπεις σέ άλλες κοινωνίες λιγότερο κατ-
απλεστικές. Κατ'άρχήν, γιατί ό μέσος όρος τοῦ άντρα δέν έχει αναγκαστεῖ νά παύσει αὐ-
τό τό θέατρο τοῦ άντρισμοῦ, εἶναι πιό φυσι-
κός, πιό χαριτωμένος, πιό εὐαίσθητος. "Επει-
τα, οί ὕδιοι οί όμοφυλόφιλοι δέν νιώθουν ὑ-
ποχρεωμένοι νά συμπεριφέρονται σάν γυναίκε-
ς. "Ο τραβεστισμός εἶναι προῶν καταπίεσ-
ης. Φαίνεται κι από τό γεγονός ότι οί περισ-
σότεροι τραβεστί προέρχονται από λαϊκά
στρώματα, πολλοί από μακρινά χωριά.
ΛΟΥΚΑΣ: Δέν εἶναι καθόλου σύγουρο ότι ή χα-
ριτωμένη συμπεριφορά στ'άγρια εἶναι κάτι,
πού αντίκειται στή φύση τους. Μποροῦσε, ἄν
εἶχαν ανατραφεῖ ἐλεύθερα, νά παίρναν τά ἀγ-
ρία πόζες, πού σήμερα θά χαρακτηρίζονταν
"θηλυπρεπεῖς". Θυμηθεῖτε στήν ἀρχαιότητα,
στό Μεσαίωνα, πόσο χαλαρότερο ἦταν τό ντύσ-
ιμο, ή στάση, τό χτένισμα, οί περούκες, οί
πολύχρωμες στολές. Οἱ τραβεστί τελικά, ὑπο-
τάσσονται στό σύστημα καί πᾶνε στήν ἄλλη ἄ-
κρη: υἱοθετοῦν τό γυναικεύο πρότυπο καί
προσπαθοῦν νά μποῦν σ'αὐτό από τό παράθυρο.
Αὐτή εἶναι καί ή βασική μας ἀντίθεση μαζί
τους. "Εμεῖς ἀρνιόμαστε αὐτά τά στερεότυπα,
τό ρόλο τοῦ πολύ ἄρρενωποῦ άντρα καί τῆς
πολύ θηλυκῆς γυναίκας.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πῶς φτάνουν νά νιώθουν ψυχολογικά
σάν γυναίκες πολλοί από τούς όμοφυλόφιλους;
ΛΟΥΚΑΣ: Οἱ περισσότεροι μπαίνουν στό γκέιτο
ἀπό τήν παιδική τους ἡλικία. Κιόλας στό
σχολεῖο, τό όμοφυλόφιλο παιδί τό παραμερίζ-
ουν τά ἄλλα σ'ένα εἶδος καραντίνας. Τοῦ δη-
μιουργεῖται τό σύμπλεγμα τῆς ἀπώθησης, τό
κλείσιμο στόν ἑαυτό του. "Επειτα μπλέκει μέ
ἄλλους όμοφυλόφιλους, ἤδη διαμορφωμένους,
τούς βλέπει πῶς συμπεριφέρονται τελεῖως ἄλ-
λοτριωμένα, ὑποκαθιστώντας τό ἄλλο φύλο.

Τούς μιμεῖται. "Ετσι δημιουργεῖται ἕνα πρό-
τυπο διαβλητό, τοῦ άντρα πού προσπαθεῖ νά
εἶναι γυναίκα. Για νά λειτουργήσουν, τό σύσ-
τημα τούς ἔχει πείσει ότι πρέπει νά ὑποκα-
στήσουν τό γυναικεύο φύλο κι οἱ περισσότε-
ροι πέφτουν στήν παγίδα.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Στούς μόνιμους δεσμούς τῶν όμοφυλ-
όφιλων ὑπάρχουν συνήθως δυό ξεχωριστοί ρό-
λοι;

ΛΟΥΚΑΣ: Οἱ μόνιμοι δεσμοί λειτουργοῦν καί
σάν ζευγάρια ἐτεροφυλόφιλα. Τίς πιό πολλές
φορές όμως, ή σχέση εἶναι ἀμοιβαία. Οἱ ἄνδρ-
ποι νομίζουν ότι ὑπάρχουν στεγανά. Δέν ὑπ-
άρχει κανένα στεγανό. "Ολα τά ταμπού διαλύ-
ονται.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Δέν εἶναι λοιπόν ξεχωρισμένοι οἱ
ρόλοι;

ΛΟΥΚΑΣ: Σέ καμιά περίπτωση. Στή Συγγροῦ, τούς
τραβεστί πηγαίνουν καί τούς παίρνουν παιδιά
ἀστικῶν, μικροαστικῶν οἰκογενειῶν μέ τά αὐ-
τοκίνητά τους καί τούς ζητᾶνε νά λειτουργή-
σουν ἐνεργητικά αὐτοί, κι ἄς εἶναι ντυμένοι
γυναίκες. Στό Σύνταγμα, στήν Πλάκα, ὑπάρχουν
πολλά ἄρρενωπά παιδιά, οἱ "τάξι-μπούς", πού
παίρνουν χαρτζηλίκι από όμοφυλόφιλους καί
μετά βγάζουν βόλτα τήν ἀνυποψίαστη κοπέλλα
τους. Τά παιδιά αὐτά δέν ζοῦνε πάντα σάν
ἄρσενικοί. Καί ὑπάρχουν όμοφυλόφιλοι μέ ἐμ-

φάνιση λιγότερο ἄρσενική, πού δέν ἔχουν ζή-
σει τόν παθητικό ρόλο ποτέ τους.

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τελικά, τό θέμα τῆς ἐκπόρνευσης
τῶν τραβεστί δέν εἶναι περισσότερο θλιβερό
ἀπό όποιαδήποτε ἄλλη ἐκπόρνευση - ἀπό τήν
περίπτωση τῆς παντρεμένης γυναίκας πού που-
λιέται στόν άντρα τῆς, ἐνῶ δέν τῆς ἄρέσει,
μέχρι τόν ἐκπορνευμένο διανοούμενο πού που-
λάει τή σκέψη του. "Ολη ή δομή τῆς κοινωνί-
ας ἐπιβάλλει τελικά στούς ἄνθρώπους νά ἐκ-
πορνεύονται. Κι όποιαδήποτε προσπάθεια ἀπελ-
ευθέρωσης δέν μπορεῖ νά περάσει παρά μέσα
ἀπό τήν ἀπόρριψη αὐτῶν τῶν ρόλων.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ὑπάρχουν ὥστόσο διάφορες βαθμίδες.
"Άλλο εἶναι νά σοῦ ἐπιβάλλεται νά καταπιέζ-
εις ἐσύ τό σῶμα ή τό μυαλό σου σέ μιὰ δου-
ειά κι ἄλλο τό νά παραδώσεις σ'ένα ἄγνωστο
τό κορμί σου νά τό κάνει ὅ,τι θέλει: Γιατί
εἶναι ἰσχυρότερος ὁ ἐξουσιασμός. Καταποντί-
ζει ἀκόμα πιό πολύ τή θέλησή σου.

ΑΛΕΚΟΣ: "Όσο για τούς τραβεστί, εἶναι πολύ
συγκεκριμένοι οἱ μηχανισμοί ἔξω από τή θέλ-
ησή τους, πού τούς κάνουν νά γίνουνε πόρνες.
"Από τή στιγμή πού ἕνας άντρας ντυθεῖ γυν-
αίκα, δέν μπορεῖ νά ἐργαστεῖ ἐδῶ καί νά ζή-
σει μέ κανένα ἄλλο τρόπο.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Γιατί τούς ὑποστήριξε τό κίνημά
σας στήν ἐκδήλωσή τους στό "Λουζιτάνια";

ΑΛΕΚΟΣ: Τό κίνημα εἶχε μόλις ἰδρυθεῖ. Κι ἦ-
ταν πραγματικά μιὰ δύσκολη ἀπόφαση. Κρύναμε
ὥστόσο ότι δέν ἔπρεπε νά τούς ἀφήσουμε μόν-
ους, ότι ἔπρεπε νά τούς παισιώσουμε καί νά
ἐξηγήσουμε καί τίς θέσεις τοῦ κινήματος. Τό
νά βγεῖ καί νά μιλήσει ἕνας τραβεστί-πόρνη,
ἕνας ἄνθρωπος πού ἔχει ὡς τώρα ἐντελῶς βου-
βό ρόλο, δημιουργεῖ ἕνα γεγονός ἀνεπιθύμητο
καί φωτίζει πάρα πολλά πράγματα σέ μιὰ κοι-
νωνία.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πῶς ξεκίνησε τό κίνημα;

ΑΛΕΚΟΣ: "Η ἀφορμή δόθηκε μέ τό γνωστό νομο-
σχέδιο. Συζητιόταν ὅμως κιόλας ἀπό καιρό, ἰ-
διαίτερα ἀπό όμοφυλόφιλους πού εἶχαν σπουδ-
άσει στό ἐξωτερικό καί μετέφεραν ἀπό κεῖ
τίς ἐμπειρίες τους. "Ορισμένοι ἀπό τούς όμ-
οφυλόφιλους ἔξω ἦταν ὁργανωμένοι ἐκεῖ σέ πο-
λιτικές παρατάξεις καί μετά τό Μάη ἰδιαίτε-
ρα, ἀποφάσισαν ότι ἦταν ἀνέντιμο, ἄλλά καί
καταπιεστικό, νά κρύβουν τήν ἰδιότητά τους
ἀπό τά ἄλλα μέλη τῆς ὁργάνωσης στήν ὅποια
ἀνήκαν. "Όσοι ἀνήκαν ἰδιαίτερα σέ προοδευ-
τικές ὁργανώσεις, πίστευαν ότι ή ἀνοικτή συ-
ζήτηση τοῦ θέματος δέν θά δημιουργοῦσε πρό-
βλημα. Τελικά δημιούργησε καί μάλιστα πολύ
έντονο πρόβλημα καί πολλοί βρέθηκαν ἔξω ἀπό
τίς ὁργανώσεις μέ διάφορες προφάσεις. "Ετσι
σηματίστηκαν διάφορα ἀπελευθερωτικά κινή-
ματα όμοφυλόφιλων σέ διάφορες χῶρες ἀπό παι-
διά πού εἶχαν ἐνεργή δράση σέ διάφορα κόμ-
ματα κι αὐτό καθόρισε καί τήν προβληματική
καί τό ξεκίνημα αὐτῶν τῶν κινήματων.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Κι ἐδῶ τά ἰδρυτικά μέλη τοῦ "Απελ-
ευθερωτικοῦ Κινήματος "Όμοφυλόφιλων ἀνῆκαν
σέ πολιτικές παρατάξεις ή κόμματα;

ΑΛΕΚΟΣ: Ναί.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Καί μετά τήν ἰδρυση τοῦ Α.Κ.Ο.Ε.;
ΧΡΗΣΤΟΣ: Ἐξακολουθοῦν νά μένουν ἀκόμα χωρ-
ίς νά τό ἔχουν συζητήσει μέ τά κόμματα.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ὑπάρχει περίπτωση νά γίνεῖ ἀνοιχ-
τή συζήτηση μέσα στά κόμματα;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τό ἔχουμε ζητήσει ἐπανειλημένα, ἄλ-
λά δέν ὑπῆρξε ἀναπόκριση. Καί μονάχα ὁ "Θαύ-
ριος" τόλμησε μιὰ φορά νά βάλει τή διακήρυ-
ξή μας.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ποιό εἶναι τό καταστατικό σας;

ΑΛΕΚΟΣ: Δέν ὑπάρχει. "Ολα εἶναι ἐλεύθερα, ἀ-
νοιχτά. Ὑπάρχει μόνο μιὰ ἐπιτροπή.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Οὔτε γραφεῖο ἔχουμε, οὔτε τηλέφω-
ο, τίποτα.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Δέν σχεδιάζετε νά τό ἐπισημοποιήσ-
ετε;

ΧΡΗΣΤΟΣ: "Όταν ὠριμάσουν κάπως τά πράγματα-
γιατί ὅπως βλέπετε εἶναι ἀκόμα λίγο ἄγρια.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΗΘΗ

Μετά τή δημοσίευση τῆς παραπάνω συνέντευξης
μέ τόν σκανδαλοθηρικό τίτλο "ΤΟ "ΤΡΙΤΟ ΦΥ-
ΛΟ" ΟΡΓΑΝΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ...ΕΞΟΡΜΑ", καθώς καί μέ
τήν παράθεση μιᾶς φωτογραφίας όμοφυλόφιλου
τραβεστί πού δέν εἶχε καμιά σχέση μέ τό πε-
ριεχόμενο τῆς συνέντευξης καί ἀπλῶς προστέ-
θηκε για νά τήν ὑπονομεύσει, τό ΑΚΟΕ ἔστει-
λε ἐπιστολή πρὸς τήν "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ" διαμαρ-
τυρόμενο για τήν ἀθέτηση τῆς ὑπόσχεσης πού
τοῦ εἶχε δοθεῖ ἀπό μέρους τῆς δημοσιογράφου
κ. Δουκίδου πρὸς τήν ὅποια παραχώρησε τή συ-
νέντευξη: ότι, δηλαδή, ἀντίθετα μέ τίς περ-
ισσότερες ἐφημερίδες πού προσπαθοῦσαν νά
διακωμωδῆσουν τό θέμα τῆς όμοφυλοφιλίας, ή
"ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ" θά τό παρουσίαζε μέ τή σοβ-
αρότητα καί τήν εὐθύνη πού ἀπαιτοῦσε σάν ἡ-
θικό καί κοινωνικό πρόβλημα. "Η πίστη τοῦ
ΑΚΟΕ στήν ὑπόσχεση αὐτή στηρίχτηκε βασικά
στή διαπίστωση ότι ή "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ" ἦταν
πραγματικά ή πρώτη ἀπό τίς ἐλάχιστες ἐφημε-
ρίδες πού ἀντιμετώπισε ἀπό τήν ἀρχή μ'εὐνο-
ϊκό πρίσμα τήν ἐμφάνιση τοῦ Κινήματος, καί
κατά δεύτερο λόγο εἶχε ἐμπιστοσύνη στήν ἀγ-
αθή προαίρεση τῆς κ. Δουκίδου καί στίς δια-
βεβαιώσεις τῆς. "Η "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ" ὅμως, παρά
τίς ἐπανειλημένες ὀχλήσεις μελῶν τοῦ ΑΚΟΕ,
ἀρνήθηκε νά δημοσιεύσει τήν ἐπιστολή ἐπει-
δή προφανῶς ἀποκάλυπτε τούς λό-
γους τῆς ὑπονομεύσεως τῆς συνέν-
τευξης, μέ ἀποτέλεσμα τό ΑΚΟΕ νά ἀναγκασ-
τεῖ νά καταφύγει στή μόνη ἐνέργεια πού τοῦ
ἀπόμεινε νά διεκδικήσει τά δικαιώματά του:
στήν κοινοποίηση τῆς ἐπιστολῆς μέ δικαστικό
κλητήρα. Τό κείμενο εἶχε ὡς ἑξῆς:

Πρὸς τήν "Ελευθεροτυπία, 2-8-77

Πανεπιστημίου 57,

Ἀθήνα

Κύριε Διευθυντά,

"Η λεγόμενη "όμοφυλοφιλία" εἶναι ἕνα θέμα
τῆς "μόδας" - ἀπό ὅπου καί τό ἐνδιαφέρον
τῶν ἀστικῶν ἐφημερίδων - ἄλλά καί ἀρκετά
σκανδαλῶδες για νά μπορέσει νά περάσει ἕνας
λόγος πάνω σ'αὐτήν ἀλογόκριτος. "Η συγκυρία
τῆς δημοσίευσης μιᾶς συνέντευξης ἀπό μέλη
τοῦ Α.Κ.Ο.Ε. στήν Κυριακάτικη "Ελευθεροτυ-
πία τῆς 31-7-77 εἶναι ὡς πρὸς αὐτό ἐνδεικτι-
κή.

Τέσσερις "όμοφυλόφιλοι" παίρνουν τό λόγο
μέσα σ'ένα φύλλο μεγάλης κυκλοφορίας, ἄλλά
ὄχι ἀτιμώρητα: ὁ λόγος τους πρέπει νά ἐξευ-
τελιστεῖ μέσῳ τῆς παρουσίας του ἔτσι ὥστε
ὁ "φιλομαθής" μπουρζουὰς ἀναγνώστης νά ἰκα-
νοποιήσει τήν περιέργειά του χωρίς ποτέ νά
ἀμφισβητήσει καὶν τίς ἠθικές του προκαταλήψ-
εις/ὥστε κατὰ τά κοινῶς λεγόμενα "νά 'χει
καί τόν σκύλο χορτάτο καί τήν πύττα ὀλόκλη-
ρη"/.

"Ετσι ή συνέντευξη παρουσιάζεται κάτω ἀπό
τόν ἀπαράδεκτο τίτλο "Τό Τρίτο Φύλο ὁργανώ-
νεται καί...ἐξορμᾷ", τίτλο διόλου τυχαῖο ὅ-
χι μόνο διότι ζέει ἀπό ἐπαρχιωτισμό, ἄλλά
καί ἐπειδή ἔχει σκοπό νά προκαταλάβει τόν
ἀναγνώστη στήν ἀνάγνωση ἐνός κειμένου πού
ἀκριβῶς ἀρνιέται αὐτή τήν προκατασκευα-
σμένη καί καθισχυαστική για τή "σιωπηλή
πλειοψηφία" ἐτικέττα τοῦ "τρίτου φύλου".

Τή συνέντευξη συνοδεύει μιὰ φωτογραφία
πού ὑποτίθεται ότι "ἀντιπροσωπεύει" τό κίν-
ημα: ή φωτογραφία μιᾶς τραβεστί. Πάλι διόλου
τυχαῖο γεγονός ότι, στήν ἴδια τή συνέντευξη
τά μέλη τοῦ ΑΚΟΕ δηλώνουν ότι τό κίνημά
τους δέν ἔχει σκοπό τή διεκδίκηση τοῦ δικαι-
ώματος τῆς μεταμφίεσης, ἄλλά τῆς ἰσοτιμίας,
καί ότι ή σχέση του μέ τίς τραβεστί εἶναι
ἀποκλειστικά μιὰ σχέση συμπαράστασης.

Εἶναι ὅμως τέτοιο τό τίμημα πού κάθε περ-
ιθωριακός λόγος πληρώνει: ὄντας ἀρκετά δυ-
αμικός καί καινούργιος για νά μπορέσει νά
φιμωθεῖ ὀλοκληρωτικά, ἀντιμετωπίζει τήν ὑπ-
ουλή παραμόρφωση καί τό χλευασμό του ἀπό
τούς ἀξιοπρεπέστατους κ.κ. τῶν μαζικῶν μέσ-
ων ἀστικής ἐνημέρωσης.

"Απελευθερωτικό Κίνημα "Όμοφυλόφιλων "Ελλά-
δας.

Μετά ἀπ'αὐτό, καί συγκεκριμένα στίς 4 Σε-
πτεμβρίου 1977, ή "ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠ-
ΙΑ", ἐνοχλημένη προφανῶς ἀπό τό...θράσος
τῶν όμοφυλόφιλων νά διαμαρτύρονται ὅταν
τούς διασύρουν - καί μάλιστα ἐπισήμως! - ἀ-
νάθεσε σ'ένα ἀπό τά "πρωτοπαλλήκαρά" τῆς νά
μᾶς δώσει ἕνα μάθημα δημοσιογραφικῆς οὐ μὴν
ἄλλά καί ἠθικῆς δεοντολογίας, καί πρέπει νά
ὁμολογήσουμε ότι ὁ ἀξιότιμος Νίκος Δεληπέτ-
ρος πού ἀνέλαβε νά μᾶς συνετίσει, ἀποδείχ-
τηκε ἄξιος τοῦ μισθοῦ του. Δέν πρόκειται ν'
ἀσχοληθοῦμε ἰδιαίτερα μέ τόν κύριο αὐτό. Για
ὅσους εἶχαν τήν εὐκαιρία νά διαβάσουν τό
χυδαίοτατο σχόλιό του "Οἱ τίτλοι τῶν...όμο-
φυλόφιλων", κάθε συζήτηση για τό ἥθος καί
τήν καλοπιστία του περιττεῖ. θά περιορι-
σοῦμε λοιπόν νά ρωτήσουμε τήν "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠ-
ΙΑ": Συμφωνεῖ μέ τή στάση τοῦ κ. Δεληπέτρου
ἀπέναντι στό ΑΚΟΕ καί τούς όμοφυλόφιλους
γενικά; "Αν ναί, μέ γεια τῆς, μέ χαρά τῆς!
"Αν ὄχι, πῶς ἐπέτρεψε στόν κύριο αὐτό νά τήν
πάρει...στόν ὦμο του καί νά τήν ἐκπροσωπήσ-
ει (κάνοντας προσωπική ἐπίθεση σ'ένα ἀπό τά
μέλη τοῦ ΑΚΟΕ, στό Λουκά Θεοδωρακόπουλο, ὁ
ὅποιος τ ὑ π ο ι σ ὑ ἐγράφε τήν ἐπιστολή), μέ
ἐκφράσεις ὅπως "Η ἐφημερίδα τοῦ παραχώρησε
τίς στήλες τῆς* για νά πεῖ τόν καημό του.(!)
Τόν εἶπε καί τόν δημοσιεύσαμε!" "Η "Δημοσι-
εύσαμε τή συνέντευξή του μέ τήν ὅποια δικ-

ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΙ ΜΗ ΦΟΒΑΣΤΕ

αιολογοῦσε (!) αὐτό πού εἶναι. Ἀλλά οἱ τί-
τλοι τῆς ἐφημερίδας ἦταν αὐτοῦ πού ἦταν
διότι ἦταν δικού μας." κλπ., κλπ.
Ἐν κατακλείδι: ἡ θέση τῆς "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙ-
ΑΣ" πάνω σ' ἓνα τόσο σοβαρό θέμα, καθορίζε-
ται ἀπό τὰ ἀπωθημένα τοῦ κ. Νίκου Δεληπέτ-
ρου; Κι ἂν εἶναι ἔτσι, σέ τί διαφέρει ἡ
"προοδευτική" καί "ἀδέσμευτη" ἐφημερίδα ἀπό
τίς κίτρινες φυλλάδες;

* Ὑπενθυμίζουμε: ἡ συνέντευξη δόθηκε μέ
πρωτοβουλία καί ἐπιμονή τῆς ἐφημερίδας. Ἀπό
πλευρᾶς μας δέν εἴχαμε παρά ἐπιφυλάξεις πού
διασκεδάστηκαν ἔντεχνα ἀλλά ποτέ τελεσδύκα.

ΠΡΩΤΗ ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΑΚΟΕ

Ὅπως εἶνα λίγο-πολύ γνωστό ὁ κόμπος ἔφα-
σε στό χτένι. μέ τό ἀπειλούμενο νομοσχέδιο.
Πρῶτο σημάδι: μιᾶ ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα
μεγάλης κυκλ. φορέας ἔχει τίτλο στήν πρώτη
σελίδα "ΕΚΤΟ ΤΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΥΣ
προβλέπει τό ἑο νομοσχέδιο". Κανένα μῆνα
περίπου ἀργότ ρα δίνονται στή δημοσιότητα
περισσότερα σ' οἱ χεῖρα γιά τό νομοσχέδιο.

Γράμματα δια ἀρτυρίας - εἴτε προσωπικά,
εἴτε μέ ὑπογραφή τοῦ Κινήματος - δημοσιεύ-
ονται σέ μερικές ἐφημερίδες ἐνῶ ἄλλες, αὐτο-
αποκαλούμενες φ λελεύθρες, πού πολύ συχνά
φιλοξενοῦν μακροκλειεῖς συνεντεύξεις ἢ παρ-
ουσιάσεις διανοῶν μένων, καλλιτεχνῶν, κλπ. πού
δέν κρύβουν τήν μοφυλοφιλία τους, μποῦκοτ-
άρουν συστηματικᾶς κάθε κριτικὴ ἀναφορά στό
φασιστικό νομοσχέδιο.

Τί μένει νά κάνομε; Συντάσσουμε ἓνα κεί-
μενο διαμαρτυρίας ἐνάντια στό νομοσχέδιο
καί "ξαμολιδάσ" νά μαζέψουμε ὑπογραφές.
Τό πράγμα ὅμως δέν εἶναι τόσο ἀπλό: στήν
Ἑλλάδα τὰ πράγματα εἶναι "σφιχτά" σέ τέτ-
τοια θέματα. Πρῶτον ὁ κόσμος δέν ἔχει συνηθί-
σει στήν ἰδέα ὅτι καί ἡ πιά προσωπική κατ-
άσταση ἔχει καί τήν κοινωνική/πολιτική της
πλευρά, πού ἀφορᾶ τό σύνολο τῆς κοινωνίας.
Μετά στήν Ἑλλάδα δέν ὑπάρχουν οἱ ἀνάλογοι
Σάτρ, Φουκά, Ντελέζ, Μπωβουάρ, κλπ., πού θά
προσυπογράψουν "μέ κλειστά μάτια" ὅποιαδήπ-
οτε κίνηση ἀποσκοπεῖ σέ περισσότερη ἀνθρώπι-
νη ἐλευθερία δίνοντας τό παράδειγμα στους
ἄλλους. Τέλος, ὑπῆρχαν καί οἱ καθαρά ἀτομι-
κές (;) ἀναστολές, ἰδιαίτερα στους ἄντρες:
"Μήπως μοῦ βγεῖ τό ὄνομα τοῦ π..... καί μέ-
να ἂν ὑπογράψω;", κλπ.

Τελικά, μετά ἀπό δύο μῆνες περίπου ἐντα-
τική δουλειά (φωτοαντίγραφα τῆς διαμαρτυρίας
κυκλοφοροῦσαν σέ βιβλιοπωλεῖα, αἴθουσες ἐκθ-
έσεως, κινηματογράφους, κόμματα, ἀπό χέρι σέ
χέρι, κλπ.) μαζεύτηκαν 230 ὑπογραφές. Τώρα
μᾶς ἔπαιρναν πιά "στά σοβαρά". Τῇ διαμαρτυ-
ρία τῇ δημοσίευσαν ἡ ΑΥΓΗ, ἡ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ,
καί ἡ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ, ἐνῶ τό κυριακάτικο ΒΗΜΑ
δημοσίευσε καί τίς (περίπου 110 τότε) ὑπογ-
ραφές. Ἡ ἐγκυρότατη ὅμως αὐτὴ ἐφημερίδα ἔχ-
ει καί ἓνα αὐθεντικό "εὐρωπαϊκοῦ ἐπιπέδου"
χιούμορ: ὁ τίτλος τῆς ἦταν ὁ ἑξῆς: "100 δια-
νοούμενοι, καλλιτέχνες καί νοικοκυρές δηλών-
ουν "συμπάρασταση" στό Α.Κ.Ο.Ε." Κανένας
δέν μπόρεσε νά συλλάβει ἀπόλυτα τό βαθύ νό-

ημα τῶν εἰσαγωγικῶν στή λέξη συμπάρασταση..
... Πάντως τό γεγονός ὅτι οἱ ὑπογράφωντες
δέν θεώρησαν ὅτι ἐθίγετο τό δικό τους κύρος
ἀλλά μάλλον τό κύρος τῆς ἐφημερίδας δείχνει
ὅτι "the times they are a changing": καί μά-
λιστα σ' ἓνα πολύ συντομότερο διάστημα ἀπ' ὅ-
τι θά περιμέναμε.

Ἀφοῦ μαζεύτηκαν ὅλες οἱ ὑπογραφές, ἀρχί-
σαμε νά τίς στέλνουμε στους βουλευτές τῶν
θερινῶν τμημάτων τῆς Βουλῆς. Τό νομοσχέδιο
ἦταν στήν ἡμερήσια διάταξη κάθε βδομάδας ἀ-
πό τὰ μέσα Ἰουλίου ὡς τό Σεπτέμβριο, ἐνῶ
γνωστοῦ μας συντάκτες τοῦ ρεπορτάζ Βουλῆς
πολλές φορές πρόβλεπαν τή συζήτησή του ἀπό
μέρα σέ μέρα.

Τότε ἀρχίσαμε νά στέλνουμε τῇ διαμαρτυρία
μέ τίς 230 ὑπογραφές σέ ὅσους περισσότερους
βουλευτές, ὅλων τῶν κομμάτων, μπορούσαμε -
μιᾶ ἀπασχόληση ἀρκετά χρονοβόρα καί χρημα-
τοβόρα δεδομένου τοῦ ὅτι οἱ ὑπογραφές γέμιζ-
αν 16 σελίδες καί ἀφοῦ ὅλα γινόντουσαν μέ
φωτοτυπίες, τό κάθε γράμμα κόστιζε 3 δρχ. Χ
6=18+3 δρχ. γραμματόσημο=21 δρχ! Μιά ἐπιπλο-
κὴ ἐπιπλοκή: κάθε τόσο τό θερινό τμήμα τῆς
Βουλῆς ἄλλαζε: ἄλλοι πάλι βουλευτές, ὁπότε
ἔπρεπε ν' ἀρχίζουμε πάλι ἀπό τήν ἀρχή.

Τελικά, ἓνας βουλευτὴς τοῦ νῦν κόμματος
τῆς Ἀξιωματικῆς Ἀντιπολιτεύσεως μᾶς διευ-
ήνυσε ὅτι ἤθελε περισσότερα στοιχεῖα: ἐπει-
δή, γιά λόγους πού ἐξηγοῦνται ἄλλοι, τό περ-
ιοδικό δέν εἶχε βγεῖ ἀκόμα, ἔπρεπε νά ἀρκε-
στοῦμε σ' ἓνα ντοσιέ προκηρύξεων μας, συνεν-
τεύξεων σέ ἐφημερίδες, περιοδικά, κλπ. Ὁ ὕ-
διος βουλευτὴς μᾶς εἶπε ἀργότερα ὅτι πολλές
φορές πρόφτασε στό "τσάκ" νά ἐμποδίσαι τήν
ἐσπευσμένη συζήτηση καί ψήφιση τοῦ νομοσχέ-
διου: τελικά, ἡ Βουλή διαλύθηκε λόγω ἐκλογ-
ῶν καί τό νομοσχέδιο δέν πέρασε: ὁ ἄμεσος
σκοπός μας - ἔστω προσωρινά - εἶχε ἐπιτευχ-
θεῖ.

(5 μῆνες ἡσυχία μέχρι τό Φλεβάρη τοῦ 1978
πού ὁ Φύσσας τῆς Ν.Δ. προσπαθεῖ νά ἐπαναφέ-
ρει τό ἐπαίσχυντο νομοσχέδιο. Ὅταν ἔχουμε
περισσότερες πληροφορίες θά μεθοδεύσουμε τῇ
δράσῃ μας.)

Τελειώνοντας παραθέτουμε τό κείμενο τῆς
διαμαρτυρίας μέ τίς ὑπογραφές.

Θά θέλαμε γιά μιᾶ ἀκόμα φορά νά εὐχαριστή-
σουμε θερμὰ ὅσους προσυέγραψαν τῇ διαμαρτυ-
ρία. Πολλοὶ μᾶς βοήθησαν κυνηγώντας οἱ ὕ-
διοι ὑπογραφές. Νομίζω ὅτι ὁ καθένας μπορεῖ
νά καταλάβει ὅτι στίς δοσμένες ἐλληνικές
συνθήκες ἦταν μιᾶ ἀξιοσημεῖωτα θαρραλέα
πράξη.

"Τό νομοσχέδιο περί "Της έξ άφροσισίων νόσων προστασίας καί ρυθμίσεως συναφών θεμάτων" πού κατατέθηκε στή Βουλή για ψήφισή, άποτελεῖ ούσιαστικά "βελτιωμένη" έκδοση τοῦ ανάλογου χουντικού πού ἡ δικτατορία δέν πρόλαβε νά ψηφίσει. Πρόκειται για ἕνα μισαλλόδοξο, αντιδημοκρατικό καί αντιρεαλιστικό κατασκευάσμα, άκατάλληλο νά θεραπεύσει τό πρόβλημα στό ὅποιο ἀναφέρεται καί μιά ὡμή, ἄν καί ἄτεχνη, πρόταση για παρέμβαση τοῦ κράτους στό πιό προσωπικά θέματα τῆς ζωῆς τῶν πολιτῶν. Διαφορετικά τό περιορισμένο ἄλλωστε πρόβλημα τῶν ἀφροδίστων νοσημάτων θ' αντιμετωπιζόταν μ' ἐκτρατεῖς διαφώτισης τῆς κοινῆς γνώμης καί ὄχι μέ ποινικά μέτρα: π.χ. "Άρθρο 15 παράγραφος β, ὅπου θεωρεῖται ποινικό ἄδίκημα ἡ μετάδωσις ἀφροδισίου νοσημάτων ἀκόμα καί μεταξύ συζύγων.

Ἡ ποινικοποίηση ὅμως τῶν ἱατρικῶν αὐτῶν παθήσεων ἐξυπηρετεῖ βέβαια καί ἕνα γενικότερο καί πιό "καθαγιασμένο" σκοπό: τήν ἀποτελεσματική καί βαθιά ἐνοχοποίηση τοῦ ἀτόμου για τήν ἐρωτική του ζωή. Μέσα στό εὐρύτερο αὐτό σκοταδιστικό πλαίσιο, οἱ διατάξεις πού ἀφοροῦν στήν ὁμοφυλοφιλία εἶναι ὄχι ἀπλῶς ἀπαράδεκτες ἀλλά αὐτόχρονα μεσαιωνικές:

Υπογραφές: Μάριος Ποντίκας, θεατρικός συγγραφέας, Ἀντρέας Λεντάκης, συγγραφέας, Γ. Νεγρεπόντης, ποιητής, Ἡρώ Λάμπρου, φιλόλογος, Β. Γκούφας, συγγραφέας, Π. Βουλγαρης, σκηνοθέτης κιν/φου, Γ. Τσαρούχης, ζωγράφος, Α. Ἰωάννου, ζωγράφος, Μ. Λυμπεροπούλου, ἡθοποιός, Α. Βουτσινᾶς, σκηνοθέτης, Δ. Διαμαντίδου, ἡθοποιός, Δ. Θέος, σκηνοθέτης κιν/φου, Γ. Μπακογιαννόπουλος, δημοσιογράφος, Μ. Δημόπουλος, δημοσιογράφος, Μ. Κομνηνός, δημοσιογράφος, Α. Παπαστάθης, σκηνοθέτης κιν/φου, Γ. Βέλτσος, κοινωνιολόγος, Τ. Γκρίτση-Μιλλιέξ, συγγραφέας, Γ. Μιγάδης, ζωγράφος, Δ. Γέρος, ζωγράφος, Β. Ραφαηλίδης, κριτικός κιν/φου, Ν. Καραμανλῆς, δικηγόρος, Ν. Μπαλῆς, μεταφραστής, Δ. Λεβεντάκος, κριτικός, Γ. Βότσης, δημοσιογράφος, Α. Δάνος, δημοσιογράφος, Ν. Νταουντάκη, δημοσιογράφος, Γ. Γιάννης, δημοσιογράφος, Κ. Σταματίου, δημοσιογράφος, Κ. Παπαϊωάννου, δημοσιογράφος, Α. Ἀκριθάκης, ζωγράφος, Χ. Ρουμελιωτάκης, δικηγόρος, Ο. Σκαλτσάς, δικηγόρος, Β. Δαλακούρα, ποιήτρια, Ν. Χατζηδάκη, ποιήτρια, Μ. Μήτρας, συγγραφέας, Σ. Στρατιδάκης, συγγραφέας, Γ. Ράνος, ἀρχιτέκτων, Ε. Βουρλούμη, ἀρχιτέκτων, Η. Παπαγιαννόπουλος, ἀρχιτέκτων, Ε. Τσαούση, ἀρχιτέκτων, Κ. Θάνου, ἀρχιτέκτων, Α. Ζωγράφου, συγγραφέας, Ν. Σαρρῆς, δικηγόρος, Γ. Μαυροκορδάτος, δικηγόρος, Θ. Καπετζώνης, σκηνογράφος, Ε. Λεβίδης, κοινωνιολόγος, Α. Κουνιλάκη

- "Άρθρο 16, παράγρ. 2: "Πᾶς ἄρρεν τιμωρεῖται διά φυλακίσεως μέχρις ἐνός ἐτους, ἐφ' ὅσον: Περιφέρεται εἰς τὰς ὁδοὺς, πλατεῖας, δημόσια κέντρα ἢ ἄλλους χώρους συγκεντρώσεως ἐπὶ ἐμφανῇ σκοπῷ προσελκύσεως ἀρρένων πρὸς τέλεσιν ἐπὶ τοῦ ἰδίου παρὰ φύσιν ἀσέλγειας!"

Από τήν ἀποψη τοῦ ὁρισμοῦ τοῦ "ἄξιόποινου", καθιερώνεται σάν κριτήριο ἡ "πρόθεση καί βούληση", πράγμα πού ἀντίκειται στοὺς βασικούς κανόνες δικαίου, ὅπως αὐτοῦ ὁρίζονται στή Δικαίηρυξη τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου.

Στήν οὐσία ὅμως, ὁ βαθύτερος φασισμός τοῦ νομοσχεδίου ἐγκτεῖται στή δημαγωγική κολακεία τῶν πιό αὐθαίρετων κοινῶν προκαταλήψεων πού ἀφοροῦν στήν ὁμοφυλοφιλία. Τό μόνο ἀποτέλεσμα πού θά προκύψει ἂν τό νομοσχέδιο γίνεῖ νόμος, θά εἶναι ἡ ἀποχαλύνωση τῆς βίας/προπηλακισμοῦ, ἄδικες καταγγελίες, ἐκβιασμοί, ἀκόμα καί ἀνθρωποκτονίες/δολοφονίες, τό κοινωνικό ἀκριβῶς πρόβλημα πού ὑποχρεώνει ὅλο καί περισσότερο εὐρωπαϊκά κράτη νά προχωρήσουν στή νομιμοποίηση τῆς ὁμοφυλοφιλίας.

Πάνω σ' αὐτή τή βάση καί πιστεύοντας σέ μιά βαθύτερη ἀπελευθέρωση τοῦ κοινωνικοῦ ἀτόμου, τό Ἀπελευθερωτικό Κίνημα Ὁμοφυλοφίλων Ἑλλάδας καλεῖ ὅλους τοὺς δημοκρατικούς ἀνθρώπους νά ἀποδοκιμάσουν τό νομοσχέδιο.

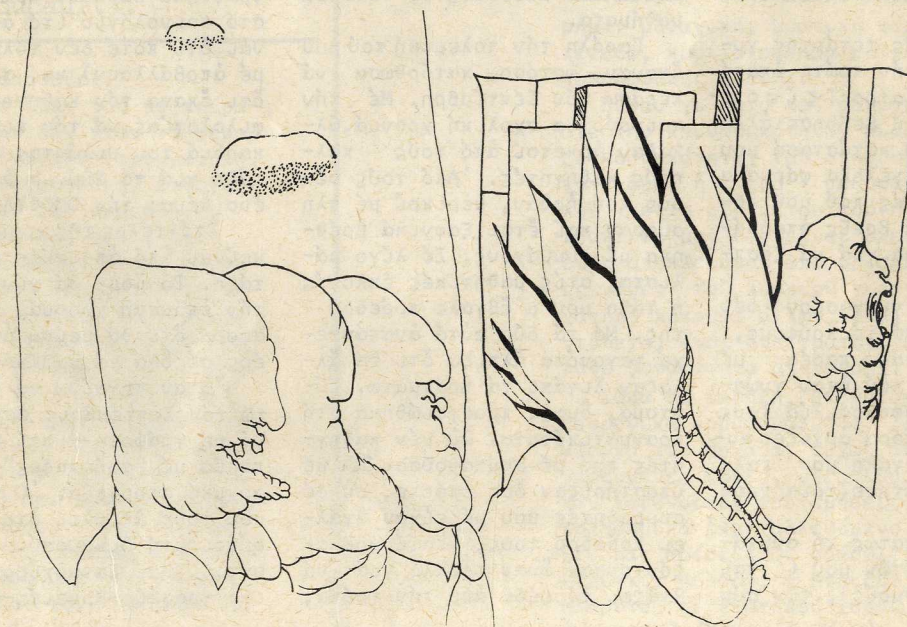
κοινωνιολόγος, Μ. Χατζησάββας, ἡθοποιός, Α. Θεοδωρακόπουλος, συγγραφέας, Θ. Καστανιώτης, ἐκδότης, Φ. Βλάχος, ἐκδότης, Γ. Παπαλεωνάρδος, ποιητής, Γ. Τσεμπερόπουλος, σκηνοθέτης κιν/φου, Ν. Ζερβός, σκηνοθέτης τηλ/σεως, Δ. Ζαρίφης, ἐνδυματολόγος, Κ. Τριανταφύλλου, συγγραφέας, Χ. Κωνσταντινίδης, ἐκδότης, Α. Κεσίσογλου, οἰκοκυρά, Σ. Βέργος, δημοσιογράφος, Κ. Μπούσαλης, δημοσιογράφος, Χ. Θεοχαράτος, δημοσιογράφος, Ν. Ἀντωνόπουλος, δημοσιογράφος, Δ. Λυκούδης, ἡθοποιός, Α. Στασινοπούλου, ζωγράφος, Φ. Ξύδης, οἰκοκυρά, Δ. Κ. Ζαχαρόπουλος, ποιητής, Μ. Ζήνας, σπουδαστής, Beukema Rinus, jeweller, Μ. Μωραΐτης, κινηματογραφιστής, Μ. Μήτσωρα, οἰκοκυρά, Ν. Διβελιώτης, σχεδιαστής, Ραφαέλ, κομμωτής, Β. Κυριάκη, ζωγράφος, Μ. Γιαννάκη, οἰκονομολόγος, Π. Γρεβενιώτης, οἰκονομολόγος, Κ. Καπώνης, οἰκονομολόγος, Ν. Στεφάνου, ἡθοποιός, Π. Μωραΐτινης-Πατριάρχας, ἡθοποιός, Θ. Μπογιατζῆς, ἡθοποιός, Α. Παπαδάκης, σκηνοθέτης, Β. Κοστούλας, ἀρχιτέκτων, Ν. Παπαηλιοπούλου, οἰκίακᾶ, Μ. Σανταμούρ, οἰκίακᾶ, Ν. Καραχάλιου, διακοσμήτρια, Σ. Χατζῆς, ἐπιχειρηματίας, Δ. Ψυχογιός, ὑπάλληλος, Δ. Παπαντωνίου, συνταξιούχος, Β. Πουλαντζᾶς, πολ. μηχανικός, Ε. Κλεώπα, συνταξιούχος, Π. Χριστοδουλίδου, ἀρχιτέκτων, Γ. Σφακιανᾶκης, ἔμπορος, Γ. Παπουτσᾶκης, μαθηματικός, Κ. Φραγκάτου, ποιήτρια, Σ. Ζαβερδ-

ύνου, φυσικοθεραπεύτρια, Ζ. Τραμπύδου, βιβλιοθηκᾶριος, Ι. Κακαμνᾶκη, γραφίστας, Ν. Μουρατίδης, σκηνοθέτης-δημοσιογράφος, Σ. Σολωμός, σκηνοθέτης, Α. Τσάφας, σκηνοθέτης, Κ. Λεωτσᾶκου, ἡθοποιός, Κ. Μανωλιδᾶκη, ἡθοποιός, Μ. Σεβαστοπούλου, ἡθοποιός, Γ. Χρονᾶς, ἰδ. ὑπάλληλος, Μ. Μητσοπούλου, ἡθοποιός, Μ. Βούρου, ἡθοποιός, Ζ. Καρανικόλα, ἡθοποιός, Β. Κορύδης, ἡθοποιός, Κ. Παπαϊωάννου, ἡθοποιός, Α. Χατζηγιάννης, μουσικός, Σάρα Λίππεττ, ἡθοποιός, Δ. Ζαφειρέλης, μουσικός, Μ. Χατζησάββα, σπουδαστρια ΑΣΚΤ, Χ. Ζυγομαλᾶς, σπουδαστής ΑΣΚΤ, Μάγκνους Σάμπεργκ, ἱατρός, Β. Δημητρακόπουλος, ποιητής, Φελίτσα Καρούλια, ὑπάλληλος, Ν. Ἀθουσᾶκης, ἔμπορος, Β. Καμπύτση, ποιήτρια, Κ. Μπόζος, βιβλιοπώλης, Σ. Σκοπελίτης, φωτογράφος, Μ. Μπαρδάνη-οἰκίακᾶ, Κ. Μαριανού, φωτογράφος, Γ. Κουτρούλης, δικηγόρος, Α. Παπαδοπούλου, οἰκίακᾶ, Γ. Παπαδόπουλος, νομικός, Α. Μπόζου, ἰδ. ὑπάλληλος, Σ. Στυλιανίδης, ποιητής, Σ. Γκράνια, γραφίστας, Κ. Γούτης, ἀρχιτέκτονας, Α. Παπαδημητρίου, γραφίστας, Δ. Διακομίδου, ἀρχιτέκτων, Δ. Θεοφύλου, πολ. μηχανικός, Β. Ψιλούλη, οἰκίακᾶ, Ο. Λαζαρίδου, ἡθοποιός, Α. Κούμπιος, ἀρχιτέκτων, Β. Κατσούλης, συνθέτης, Ι. Ζαχαριανίδης, σκηνοθέτης τηλ/σεως, Χ. Μάγκος, κινηματογραφιστής, Γ. Ἀγγελῆ, σκηνοθέτης, Α. Βελισσαρόπουλος, σκηνοθέτης τηλ/σεως, Β. Κωστοπούλου, γραφίστας, Μ. Ντεκάστρο, παιδαγωγός, Κ. Θεοφιλόπουλος, πολιτικός ἐπιστήμων Ι.Ε.Ρ.

Ε. Τρίπου-οἰκίακᾶ, Δ. Σταύρακας, σκηνοθέτης, Φ. Λιᾶνα, σκηνοθέτης, Μ. Σεῦρλη, ζωγράφος, Σ. Σεῦρλη, ἡθοποιός, Δ. Μάρουλάκου, μοντέλ κιν/φου, Κ. Τζούμας, ἡθοποιός, Σ. Μαυρέλης, ζωγράφος, Χ. Πλουμίδης, ἡθοποιός, Ι. Κιουρκτσόγλου, ἡθοποιός-τραγουδίστρια, Δ. Καννᾶς, ποιητής ΕΜΠ, Δ. Σκαφίδας, ἐπιχειρηματίας, Τ. Τσαντίλης, σχεδιαστής, Β. Ρένεσης, ἰδ. ὑπάλληλος, Σ. Κοῦκος, ζωγράφος, Ρ. Γιαννουσοπούλου, ποιήτρια, Β. Κοεμτζῆς, ἡθοποιός, Ε. Χατζηκωνσταντῆ, ἡθοποιός, Ε. Ἀρνᾶκη, ἡθοποιός, Σ. Καββαδᾶς, ἡθοποιός, Γ. Νύκτας, σπουδαστής, Χ. Παπούλιας, ἀρχιτέκτων, Γ. Γραῖος, κριτικός τέχνης, Σ. Πετσόπουλος, ποιητής, Α. Δούκαρης, ποιητής-ἐκδότης περιοδικοῦ ΤΟΜΕΣ, Μ. Παραδείση, ποιήτρια, Γ. Λᾶκης, δημοσιογράφος, Σ. Τριλλια-

νός, ἰδ. ὑπάλληλος, Δ. Τσουλόπουλος, ἰδ. ὑπάλληλος, Μ. Ζαχαριάδης, ταξιτζῆς, Κ. Κοκορόπουλος, λογιστής, Φ. Λαδόματος, ἡθοποιός, Ν. Φάγκος, ἐπιχειρηματίας, Θ. καί Δ. Λαγκαδινός, κομμωτές, Σ. Φασουλῆς, ἡθοποιός, Ε. Καρβούνη, τεχνοκριτικός, Ν. Παναγιωτόπουλος, κινηματογραφιστής, Β. Ἀλεξανδρίδου, ποιήτρια, Ν. Τσιγγουνᾶκης, διαφημιστής, Σ. Μπάνος, ἰδ. ὑπάλληλος, Ν. Σαρακινός, δικηγόρος, Χ. Μανιώτης, φαρμακοποιός, Α. Ἀγαδάκος, φυσικός ἐπιστήμων, Δ. Βαξεβανᾶκης, βιομήχανος, Σ. Χριστοφοράτος, βιομήχανος, Μ. Μοῦργος, σπουδαστής, Μ. Μανιάτης, παραγωγός θεαμάτων, Α. Λεβίδης, ζωγράφος, Ν. Σπάνιας, ποιητής, Ἀ. Παλάσκας, ἀρχιτέκτων, Φ. Συμεωνίδου, βοηθός σκηνοθέτη, Α. Κασίμη, πωλήτρια, Β. Ἀρδίτης, ποιητής, Τ. Ποῦλος, ποιητής, Α. Ρόδη, ποιήτρια, Ν. Λούβρου, ποιήτρια, Μ. Μήτσου, φιλόλογος, Χ. Λᾶζος, ἀσκούμενος δικηγόρος, Π. Ραπακούλιας, φοιτ. ἱατρικῆς, Μ. Τζεβελέκου, ποιήτρια, Σ. Μπενετᾶτος, ποιητής, Α. Καστρινᾶκη, Κ. Παπαδιαμάντης, Π. Μπενετᾶτου, οἰκοκυρά, Γ. Μανιαδάκης, ποιητής, Α. Ψαρρά, φιλόλογος, Ν. Ἀναστασιάδου, ποιήτρια, Ε. Ἀσωνίτου, ποιήτρια, Μ. Ρήγα, ποιήτρια, Κ. Τσουκαλᾶς, κοινωνιολόγος-ἱστορικός, Καθηγητής Πανεπιστημίου Παριῶν, Α. Σκαρπαλέζου, φιλόλογος, Α. Μήτσωρα, οἰκοκυρά, Τ. Φαληρέας, δ/ντής ἐταιρείας δίσκων, Ρ. Κούνδουρου, οἰκοκυρά, Α. Ἰακωβίδης, ζωγράφος, Σ. Συκωτίδης, ζωγράφος, Χ. Ἀκρίδας, ἰδ. ὑπάλληλος, Ν. Οἰκονόμου, δικηγόρος, Μ. Moreall, κοινωνιολόγος-καθηγητής πανεπιστημίου Ὀττάβα, Δ. Ξανθούλης, ζωγράφος, Ε. Ποντικάκη-Βλάχου, ψυχολόγος, Κ. Ζῶρτζος, σπουδαστής, Κ. Κωνσταντινίδης, σχεδιαστής, Δ. Καντᾶς, σκηνογράφος, Μ. Ροῦσος, ξενοδόχος, Θ. Βλαχόπουλος, τραπεζικός ὑπάλληλος, Μ. Σταματίου, ποιήτρια, Τ. Ἀρκαλᾶκης, ποιητής, Κ. Ἀμοιρίδης, κτηνίατρος, Ε. Παυλίδης, κινηματογραφίστρια.

Λένα Βουδούρη, σκηνοθέτης, Πέτρος Μπιστογιάννης, σκηνοθέτης, Χρ. Βακαλόπουλος, κριτικός, Ἀντουαννέτα Ἀγγελίδη, σκηνοθέτης κιν/φου, Πλ. Ἀνδριτσᾶκης, ψυχολόγος, Μᾶνος Χατζιδᾶκης, συνθέτης, Περικλῆς Κοροβέσης, συγγραφέας.

(Κάτω απ'τή στήλη αυτή, σε κάθε τεύχος του περιοδικού μας, θα δημοσιεύονται κείμενα που έχουν σχέση με τις προσωπικές εμπειρίες των ομοφυλόφιλων και αφορούν στις "συγκρούσεις" τους με το κοινωνικό περιβάλλον εν γένει. Από τη φύση της συνεπώς η στήλη δεν έχει αξιολογικό (λογοτεχνικό) χαρακτήρα και βασικό κριτήριο της κάθε μαρτυρίας θ'άποτελεῖ ἡ γνησιότητα και ἡ ἀλήθεια τοῦ βιώματος. Ἐφόσον ἐμπίπτουν στή θεματογραφία της στήλης, δὲν ἀποκλείονται φυσικά και οἱ καθ'αρά λογοτεχνικές καταγραφές.)

Η ΣΧΟΛΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ

"Αν τό σχολεῖο εἶναι τό μέρος πού καταπιέζει τούς νέους, κἀνοντάς τούς πιονάκια τοῦ συστήματος, τότε γιά τούς ομοφυλόφιλους εἶναι τό μέρος πού μπορεῖ ἄνετα νά τούς κάνει νά τρελλαθοῦν.

Ἀπ'τή στιγμή πού θά μαθευτεῖ ὅτι εἶσαι ομοφυλόφιλος παύεις νά εἶσαι ἄνθρωπος, γιά τούς συμμαθητές και καθηγητές σου, γίνεσαι ὁ ἀποδιοπομπαῖος τράγος, τό ἀνθρωπάριο πού θά πληρώνει πάντα τά σπασμένα τῶν ἄλλων. Ἀλλά νομίζω ὅτι θά ἦταν καλύτερα νά μιλήσω πιό συγκεκριμένα.

Μέχρι τήν τετάρτη τάξη τοῦ γυμνασίου, πού οὔτε σκεφτόμουν νά πῶ ἢ ν'ἀφήσω νά ἐννοηθεῖ, ὅτι εἶμαι ομοφυλόφιλος "ἀπολάμβανα" ὅλα τά "καλά" τοῦ συστήματος. Παρόλα αὐτά τό συνεχές κρύψιμο και ὁ φόβος μήν τυχόν και καταλάβουν, εἶχε ἀρχίσει νά μοῦ "κουρελιάζει" τά νεῦρα.

Στό τέλος τῆς τετάρτης γυμνασίου, εἶχα τήν πρώτη ἐπαφή μου μέ τόν ψυχίατρο. Τζιφός "Ὅχι μόνο δὲν μέ βοήθησε ἀλλά χειροτέρεψε τήν κατάστασή μου μέ ὅλα αὐτά τά γελοῦα φάρμακα και τίς συμβουλές πού μοῦ ἔδωσε: "Πρέπει νά βρεῖς ὁπωσδήποτε μιά γκόμενα γιά νά ξεσπάς κάπου."

Στήν πέμπτη γυμνασίου δὲν ἄντεχα ἄλλο αὐτό τό κρύψιμο, και ἄρχισα νά κάνω παρέα μέ συμμαθητές μου πού ἦταν γνωστοί γιά τήν ομοφυλοφιλία τους. Κι ἀπό δῶ και πέρα ἀρχίζει κυριολεκτικά ἡ μεγάλη μου ταλαιπωρία πού κράτησε τρία χρόνια.

"Ἐχασα αὐτομάτως τή συμπάθεια τῶν καθηγητῶν μου (και τούς καλούς βαθμούς), τῶν συμ-

μαθητῶν μου, (πού ναί μέν μέ κατηγοροῦσαν μπρός τούς ἄλλους και δὲν μέ θέλαν στήν παρέα τους, ἀλλά πού στά κρυφά θέλαν νά κάνουν ἔρωτα μαζί μου), και φυσικά...τό σπουδαιότερο...τό δικαίωμα τοῦ λόγου!

Ἡ ομοφυλοφιλία μου και ἡ ἀριστερή πολιτική μου τοποθέτηση (τί ταμποῦ, θεέ μου!) εἶχαν γίνει τό "κόκκινο πανί" γιά ὅλους...

Καθημερινά, γιά τό παραμικρό, μ'ἀνέβαζαν στό γραφεῖο τοῦ γυμνασιάρχου, ὅπου γιά πρώτη φορά στή ζωή μου, ἀκουγα τέτοιες και τόσες βρισιές και εἰρωνίες. Ἀναγκαζόμουν νά γίνωμαι ὁλο και πιό ἐπιθετικός, κι ἔτσι σταμάτησαν τήν "καταδίωξη" μου γιά ἓνα διάστημα.

Ὅλη αὕτη ἡ κατάσταση μ'ἀνάγκασε νά μήν πηγαίνω τακτικά στό σχολεῖο, κι ἔτσι νά μέλνω ἀπό ἀπουσίες σέ τέσσερα μαθήματα.

Παρόλη τήν πολεμική πού μοῦ ἔκαναν, ὥστόσο, κατόρθωσα νά περάσω τόν Σεπτέμβρη. Μέ τήν καινούργια σχολική χρονιά, ἄλλαξαν ἀρκετοί ἀπό τούς παληούς καθηγητές. Ἀπό τούς νέους πού ἦρθαν, μερικοί μέ πλησίασαν και ἔτσι ξαφνικά βρέθηκαν μέ συμμάχους. Σέ λίγο μάλιστα, στίς μαθητικές ἐκλογές ἡ τάξη μου μ'ἔβγαλε πρόεδρό της. Μέ τά δύο αὐτά ἀναπάντεχα γεγονότα ἤλπιζα ὅτι θά ἄλλαζαν λιγάκι τά πράγματα. Σύντομα, ὅμως, προσγειώθηκαν στή πραγματικότητα. Οἱ μέν καθηγητές πού μέ συμπαθοῦσαν δὲν μέ ὑποστήριζαν ὅσο ἔπρεπε, οἱ δέ συμμαθητές μου μέ εἶχαν βγάλει πρόεδρό τους, γιάτί χρειάζοντουσαν ἓναν τρελλό γιά νά βγάξει τό φύδι ἀπό τήν τρύπα,

(συζήτηση δύο συμμαθητῶν μου: Τί τόν θέλατε αὐτό τόν ἀνώμαλο; -"Ἀντε ρέ, μπορεῖ νά εἶναι "πούστης" ἀλλά εἶναι ὁ μόνος πού τολμάει νά τά βάλει μέ τό γυμνασιάρχη.") Ἐτσι ξανάρχισαν τά ἀνέβα-κατέβα στό γραφεῖο. Τό ἀποκορύφωμα ἦταν ὅταν μιά μέρα μοῦ εἶπε ὅτι ἡ θά φύγω ἀπό τό γυμνάσιο "του", ὁπότε θά μοῦ διορθώσει τούς βαθμούς, τή διαγωγή και τίς ἀπουσίες (οἱ ὁποῖες εἶχαν γίνει τό μοναδικό μέσο φυγῆς μου) ἢ θά φώναζε τόν πατέρα μου και θά τοῦ ἔλεγε ὅτι ὁ γιός του εἶναι "πούστης". Πάνω στόν τσακωμό πού ἐπακολούθησε και μέσα στόν πανικό μου τοῦ εἶπα ὅτι ἂν ἔκανε κάτι τέτοιο θά τόν σκοτώνα και φαίνεται πώς ἤμουν τόσο πειστικός ὥστε ἄρχισε νά μέ παύρνει μέ τό καλό.

Ἐκεῖνη ἀκριβῶς τήν ἐποχή γράφτηκα και γιά πρώτη φορά στό ποινολόγιο (τό ἀστεῖο εἶναι ὅτι ποτέ δὲν τόλμησαν νά μέ ἀποβάλλουν) και αὐτίκα ἦταν ὅτι ἔκανα τόν καθηγητή τῆς φιλολογίας νά τόν πιάσει ἡ καρδιά του μιλώντας μέσα στήν τάξη γιά τό αἰώνια ἀπαγορευμένο θέμα: τήν ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑ!

Στό τέλος τῆς χρονιάς εἶχα μέλνει ἀπό ἀπουσίες στήν ὕδια τάξη. Τό ἴδιο θά γίνεαι και τήν ἐπόμενη χρονιά, μέ τή διαφορά ὅτι θά μέλνω ἀνεξετάστως σέ ὅλα τά μαθήματα.

Ὅταν πηγαίνω νά ξαναγραφτῶ τόν Σεπτέμβριο ἀρνοῦνται νά μέ γράφουν γιάτί, κἀνω, λέει παρέα μέ "πούστηδες" και ἀρχικά στοιχεῖα. Ὁ πατέρας μου τούς ἀπειλεῖ ὅτι θά καταφύγει στή δικαιοσύνη. Μέ δέχονται. Καί ξαναρχίζουν τά ὕδια: γραφεῖο-βρισιές-εἰρωνίες-

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΣΤΡΗΠ-ΤΗΖ

Ἡ ομοφυλοφιλία δὲν εἶναι γιά μᾶς παρά μιά μικρή ὑπόθεση... γούστου. Τό γλυκό θεωρητικό μπλά-μπλά μέ τό ὅποιο μερικοί προσπαθοῦν νά δώσουν κάποια ἄλλοθι γιά τή νομιμότητά της, ἢ ἀκόμα οἱ ἐξεγερμένες πόζες μᾶς ὀρισμένης "ὀργισμένης" φράξιας πού βαυκαλίζεται μέ τήν αὐταπάτη τῆς ἀνατρεπτικότητάς της, μᾶς ἀφήνουν ἀδιάφορους.

Φύση ἢ διαστροφή, ἢ ἀνδρισμός, ἢ θηλυπρέπεια, ἢ ἐνεργητικότητα, ἢ παθητικότητα, ἢ νομοτέλεια, ἢ παράβαση, δὲν εἶναι παρά κλασικῶτατοι ὅροι μέ τούς ὁποῖους ἡ δυτική νόρμα μᾶς ἔχει ζαλίσει τ'ἀρχύδια. Ὁ ἀφισσαρισμένος "πούστης" εἶναι ἐξίσου μελαγχολικός μέ τόν ἀφισσαρισμένο "ἄντρα": Ἡ φιλοδοξία τοῦ νά μεταμφιεστοῦμε μέ αὐτούς τούς ρόλους μᾶς πλήττει θανάσιμα. Οἱ διαχωρισμοί αὐτῆς τῆς τάξης δὲν εἶναι μόνο ἐνδειξη ἑνός ρατσισμοῦ, ἀλλά και ἓνας τρόπος γιά νά γίνεαι καθησυχαστικό ὅ,τι μπορεῖ νά εἶναι ἐπικίνδυνο μέσα στόν ἐρωτισμό. (Παύση: Ἀπόγευμα Μῆνι μ'ὁμοφο φῶς. Φροῦτα στό κρεβάτι. Μάμπο. Δροσιά.)

Αὐτές οἱ ἐτικέτες-διαβατήρια ἢ ἐπίσημες ταυτότητες γιά τήν κυκλοφορία μέσα στό παζάρι τοῦ σέξ - δὲν εἶναι γιά μᾶς τίποτε περισσότερο ἀπό σημεῖα στίξης ἑνός ἐρωτικῶν κειμένου πού γράφεται μέσα στό γλύστρημα ἀπό τή μιά "κατάσταση" στήν ἄλλη. Γλύστρημα: μοναχική, μυστική περιπέτεια, κρυπτογράφημα μᾶς πολυφωνικῆς ἡδονῆς.

Εἶναι γι'αὐτό πού ἀρνιόμαστε τήν κοινωνικότητα, διαβά-ζε κοσμικότητα, τοῦ ὁποιοῦδήποτε ὁμό- ἢ ἑτερό - σεξουαλικοῦ γκέιτο στό μέτρο πού ἡ πρακτική μας δὲν εἶναι ἐκεῖνη ἑνός ἀποκλεισμοῦ ἀπό ὀρισμένες χαρές τοῦ κορμιοῦ γιά τό χατήρι κάποιων ἄλλων, ἀλλά, ἀντίθετα, ἑνός ἀνούγματος πρὸς κάθε δυνατότητα ἀπόλαυσης.

Σῶμα σέ ἔκρηξη, μπούμ! σχιζοφρενικά κομματιασμένο στά μερικά του ὄργανα, δίχως ἀπαγορευμένες ζῶνες, ὑπερτιμήσεις και παρανοϊκές προτιμήσεις, πολυσημικά ἐκμεταλλεῖται. (Τί μᾶς ἀρέσει; Οἱ φράουλες, ἡ Μπρίγκιτ Νύλσον, ἡ Μπριζίτ Μπαρντό, οἱ ἐξωτικοὶ χοροί, ὁ Βέρνερ, ὁ "Ἀντυ, ὁ Σάντ).

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ:

- * ΟΠΤΟΓΡΑΦΙΑ
πάνω στό Σεξισμό
(διπλωματική μελέτη)
- * ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ
μέ τόν Guy Hocquenghem
ομοφυλόφιλο ὑποψήφιο
στῆς Γαλλικές Βουλευτικές
Ἐκλογές 1978.
- * MICHEL FOUCAULT:
Ἱστορία τῆς Σεξουαλικότητας.
(Παρουσίαση και μετάφραση ἀποσπασμάτων ἀπό τό ἀνέκδοτο στήν Ἑλλάδα τελευταῖο βιβλίο τοῦ Foucault).

τσακωμοῦ-ἀπουσίες.

Ἐκεῖνο ὅμως πού μέ πείραζε πιό πολύ δὲν ἦταν τό φέρο-μιο τῶν εὐνοῦχων (πνευματικά, ἴσως και σεξουαλικά) καθηγητῶν μου, ὅσο τῶν συμμαθητῶν μου πού, ἂν και νέοι, ἦταν πνευματικά περισσότερο εὐνο-χισμένοι ἀπό ὁποιοῦδήποτε ἄλλον. Μέ ἐκνεύριζε τό γεγονός ὅτι αὐτοῖ ἀποδεικνύονταν πε-ρισσότερο "γυναικοῦλες" (ἔτσι μ'ἔβριζαν πίσω ἀπ'τήν πλάτη μου, γιάτί μπροστά δὲν τολμ-οῦσαν νά ποῦν τίποτα ὕστερα ἀπό τό ξύλο πού'χα ρίξει σέ δύο-τρεῖς) ἀπό μένα, γιάτί ἐγώ εἶχα τό θάρρος νά πῶ και νά κἀνω αὐτό πού ἤθελα, ἐνῶ αὐ-τοὶ κρυμμένου μέσ τίς τρύπες τους, ἔβαζαν τόν "πούστη" νά "καθαρίσει"...

ο εν αθηναις GAY χαρτης

(Ή ιστορία είναι φανταστική καί οι τυχόν συμπτώσεις μέ άλλα πρόσωπα, έντελως τυχαίες.)

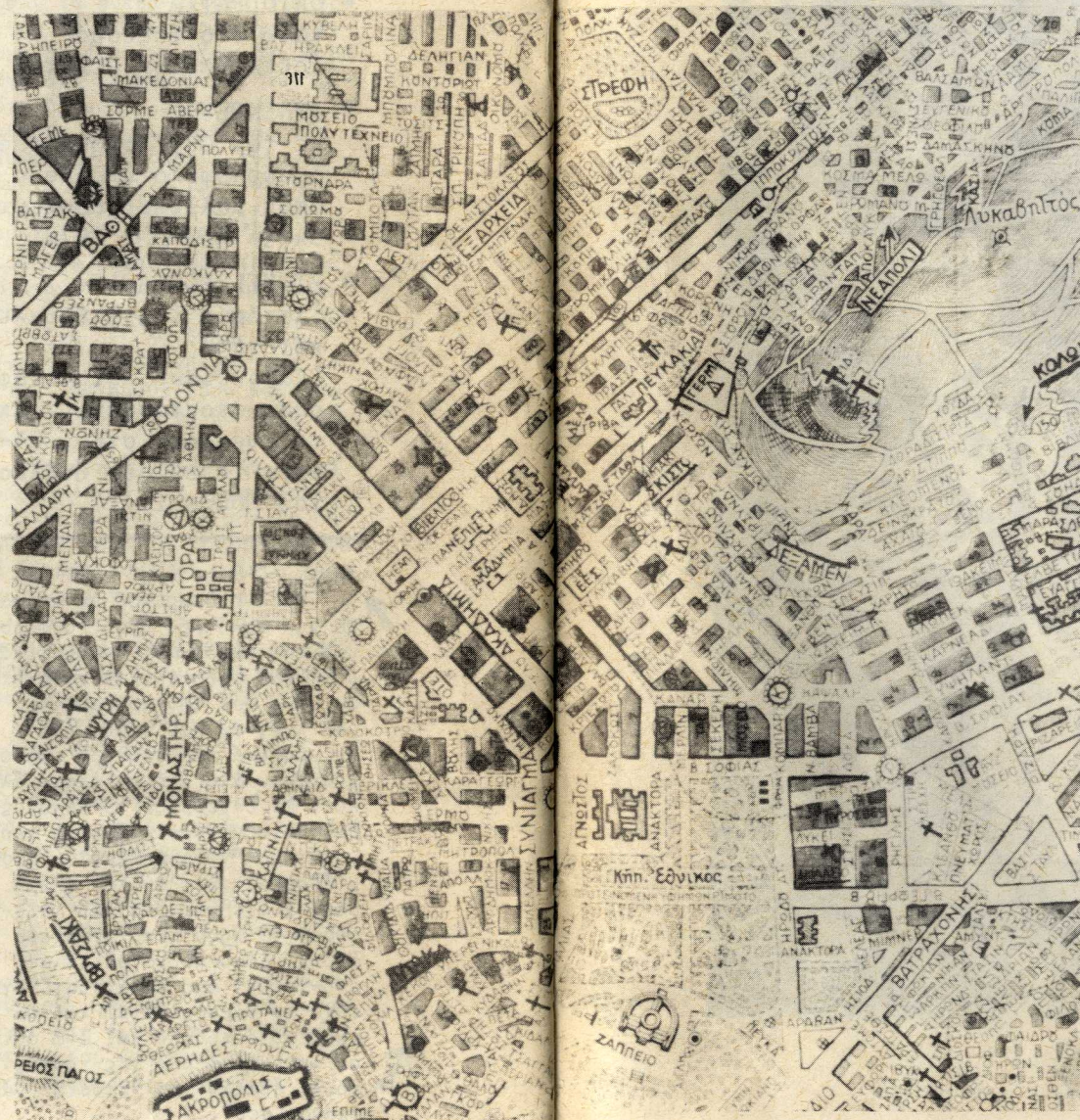
Δωμάτιο εύρύχωρο. Στόν τοίχο διαφημίσεις, πλαστικά φρούτα, ένας φούνικας ρόζ, ένα μπλού-τζήν σέ ανήθικη στάση, χαμόγελα σπαρμένα σέ καθρέφτες, φωτογραφία σέ φυσικό μέγεθος καί φυσική στάση. Τραπέζι μέ βιβλία. Έξωφύλλα χρυσά, καραμέλλες καί τσιγάρα, κεριά καί λιβάνια, μπρελόκ ρούζ καί χάρτες. Τό δειλινό στους τοίχους. Άντανανκλάσεις. Βηματισμός νευρικός από τό δωμάτιο στό μπάνιο· δράστες δυό κοκαλιάρικες γάμπες μέ ξανθό τρίχωμα. Κρυστάλλινες σταγόνες στό πάτωμα: προέλευση: τό ντούς. Έτοιμασία: Καλέ τί θά βάλω; Ένα πουκάμισο κάνει τούμπες, ένα πουκάμισο προσγειώνεται. Αὐτά!

Τελευταία κοιτάγματα στόν καθρέφτη: περίεργα, διφορούμενα, νεανικά, προκλητικά, χυδαία. Κατεβαίνοντας τίς σκάλες οί σκέψεις-σαγίτες-άναβοσβήνουν σέ ρυθμό σέικ.

Πλατείες κεντρικές, ώρες νυκτερινές καί ψίθυροι. Συντριβάνια, ούρητήρια, φωνιστήρια, πάρκα, χαμόγελα, περπατήματα, ζευγάρια, άναυλισμοί, τζάκετ, ποδαρόδρομος, αυτοκίνητα, ραντεβού, ποδαρόδρομος, Όμόνοια, χλευασμοί, ποδαρόδρομος, πλάκα, τουρίστες, χλευασμοί, ποδαρόδρομος, πρὸς ἀναζήτηση συντρόφου. Στρατηγικό σχέδιο: στό πορτοφόλι λίγα χρήματα γιά τυχόν ληστρικές επιδρομές. Άνηφορίζοντας από τήν Όμόνοια-Σταδίου, βλέπει δυό μάτια νά κατηφορίζουν από Σταδίου-Όμόνοια. Έπιστροφή στήν Όμόνοια. Άπροκάλυπτη παρακολούθηση. Οί βιτρίνες σκάνε στά γέλια. Βηματισμοί παράλληλοι. Μάτια χαμηλωμένα· πλάκες, τσιμέντο, ασφαλτος. Άπελπισία. Κατάβαση στό μετρό. Ήλεκτρικές σκάλες, Ούρητήρια, μυρωδιά άμμωνίας. Έπιστροφή: Όμόνοια-Στάδιο. Ένα τρίκυκλο περνά σαΐτα: λαμπιόνια, χαλκομανίες, χρυσές άλυσσίδες, καρδερίνες, μεγάφωνα, μουσική.

Ήτανε σφάλμα μου άάά!
νά σ' αγαπήσω άάά!
Μά γύρνα πίσω
προτού ξεψυχήσω.
Μι' αγαπή μεγάλη
δέν είναι παράνομη.

Άντιθέσεις. Ένα βέλος από Νέον στή σκέψη, φωτίζει τό πάρκο. Προορισμός: Ζάππειον. Τό μέγαρο χάσκει, ντεκόρ γύψινο, τά παρτέρια ανατριχιάζουν, σκοτάδι καί φως, τρύπες καί φύλλα, ένας φούνικας. Σκιές πού πηδούν, τά παρτέρια έμφανίζονται καί χάνονται. Τά δέντρα μιλούν, τά δέντρα αυ-

ή ο θανατος σου η ζωη μου και αλλα λαϊκα συμβολα

νανίζονται, τά δέντρα φιλιούνται. Τά δέντρα! Τό φεγγάρι διακόπτει τόν εϊρμό τοῦ σκότους, κι οί σκιές πάντα πηδούν τά παρτέρια καί τά δέντρα συνουσιάζονται. Πήδημα θανάτου στά παρτέρια. Προσγειώνεται ανάμεσα σέ φυλλώματα καί άναμμένα τσιγάρα. Οί σκιές, μετά τό σάλτο, άναρριγοῦν. Μιά πλησιάζει, από τά μάτια της βγαίνουν σπύθες γαλάζιες. Χαμόγελο: τά δόντια όρίζοντες -

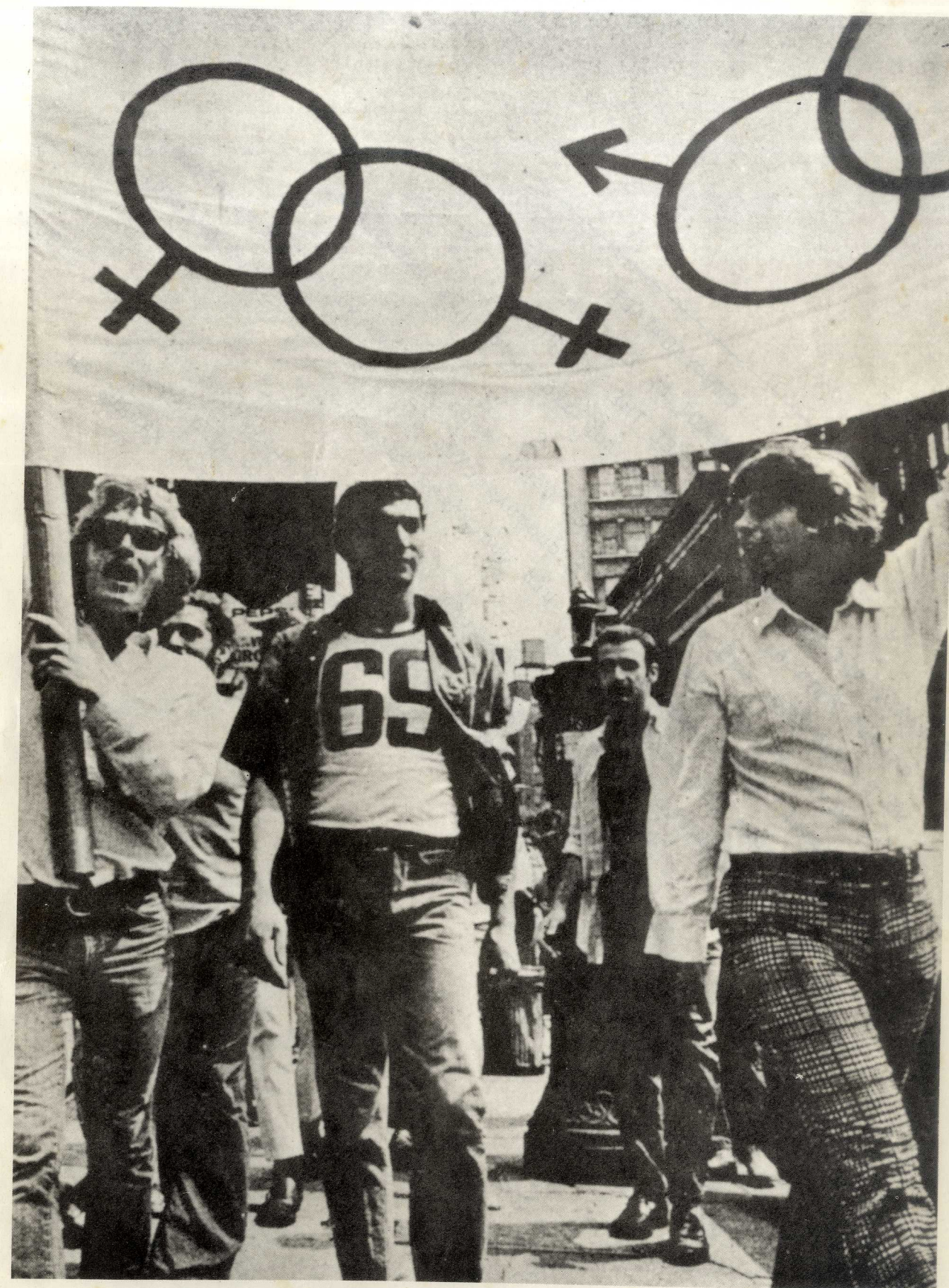
Χειλάκι πετροκέρασο
καί μάγουλο βερύκοκο
ρίκο-κο, ρίκο-κο, ρίκο-κό, κό...

Τό μουστάκι, χρυσός άχινός, παρουσιάζεται σέ μία κλωστή από φως φεγγαριού. Μερικά κουμπιά άπ'τό παντελόνι δέν έξυπη ρετοῦν τήν ένωσή τους. Τό σκοτεινό όργανο χαμογελά τυφλό κι άνθίζει σά γαρύφαλλο. Διάλογος-ψύθυρος στά δέντρα. Σιωπή. Καταχνιά, πηδήματα άπ'τούς φράχτες. Ό ψύθυρος στυματά. Καταχνιά. Άνοιγόκλεισμα βλεφάρων. Τσιγάρα πού σβήνουν. Τό σκοτεινό όργανο λιποθυμά, τά δέντρα παραληροῦν, σουρούματα, οί φούνικες σχολιάζουν, πηδήματα τοῦ φράχτη πρὸς τά έξω, ποδοβολητό, σκόνη. Άστυνομία - πλησίασμα θανάτου - θόρυβος φερμουάρ. Άστυνομία - βάδισμα τύγρης - Άστυνομία - τρεχάλα: πήδημα παρτέρια, χῶμα, πυράκανθος, βιολέττες, παγκάκι, άλέα κάγκελο, πλάκες, ασφαλτος. Νά περῶσω άπέναντι!

Πρόβλεψ. Αυτοκίνητο πού φρενάρει. Κόρνα. Κούφιος θόρυβος ενός κεφαλιού πάνω σέ λαμαρίνα. Αϊμα πού κυλά χαρούμενο στή λευκή άσφαλτο. Ήλιγγος. Τό σώμα στέκει σέ στάση περίεργη, τά μάτια κοιτοῦν τά πάντα. Τριγύρω σώματα άστυνομικῶν. Άναγνώριση τῶν ματιῶν μέ τίς γαλάζιες σπύθες. Τά κουμπιά άπ'τό παντελόνι του είναι περίλυπα. Φούνικες από ψηλα τοῦ κάνουν νοήματα. Ένα κόκκινο, γυαλιστερό αυτοκίνητο προσπερνά. Καταχνιά. Καί πάλι βάδισμα τύγρης. Ό φίλος ό Φαίδωνας μέ κατεβασμένα παντελόνια! Ό Φαίδωνας στήν πρώτη γυμνασίου καί μέ κατεβασμένα τά παντελόνια! Σχηματισμοί ανθρώπων σέ κύκλους καί τρίγωνα. Τό αϊμα σέ αὐλάκια περίεργα πού γλιστροῦν ανάμεσα από άρβύλες φαντάρων μέ κοιλιές τριχωτές καί όργανα σέ σύση. Βλέπει ένα ύπεροχο ρόζ ήλιοβασιλέμα. Κάτι άσπρα καγκελάνια πηδούν. Σπίτι στήν έξοχή. Μαρμαρίνες σκάλες. Ό φίλος ό Φαίδωνας άγκαλιά μαζί του. Πίσω άπ'τήν πόρτα ή σκιά της Μάνας - τεράστια. Φωνές - ή σκιά της Μάνας. Ψύθυροι, χάδια, τσιμπήματα. Χαραμάδα. Όργασμός: Χαστούκι! Πέταμα τρομαγμένων πουλιῶν. Φωνή της Μάνας: Πούστη! Πούστη!..

- Τι κάνει ο Σούπερμαν για να είναι τόσο ω-
ραῦτος; Πολλά! Τώρα, χρησιμοποιοῦ καλλυντικά
ἀντι-καράτε.

Νά παλέψουμε έναντια
ή στιγμή έφτασε,
νά βρούμε όλοι από τς
"Ας γίνει κοινή συνείδηση ότι ή όμοφυλοφιλία
σωματική ή πνευματική. Είναι μία φυσική κατάσταση.
Απαιτούμε ίση μεταχείριση.
Δέν ανεχόμαστε πιά όποιαδήποτε διάκριση μέσα στο κοινωνικό σύνολο που ζούμε.
ΚΑΤ' Ο ΕΤΕΡΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ, ΚΑΤΩ Η ΑΣΤΥΝΟΜΕΥΣΗ,
ΤΕΡΜΑ ΣΤΗ ΦΑΛΟΚΡΑΤΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ, ΤΕΡΜΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ

ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΙ
ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΙΣ
ΑΛΥΣΙΔΕΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗΣ
πού από πάντα μάς καταπιέζει.
τώρα μάς αναγκάζουν νά κρυβόμαστε.
δέν είναι άρρώστεια ψυχική,
κατάσταση.